

HALKIN KURTULUŞU

2 Ocak 1978
400 KURUŞ
89

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Artan faşist saldırılara karşı mücadeleyi yükseltelim

Halk düşmanı faşist MC hükümeti çökerken, sivil faşist çetelerin, karşı-devrimci terör mangalarının, faşist devlet güçleriyle birlikte planladıkları ve yürüttükleri saldırılar, siyasi cinayetler, "sabotaj" ve tertipler yoğunlaşıyor. Adeta toptan bir gövde gösterisi görünümü alıyor.

Her gün birkaç devrimcinin, ilericinin, yurtseverin katledilmesi, ev basıp, kahve basıp adam öldürmeler, ilericilerin ve devrimcilerin gittikleri kahvelerin, otomobillerin kurşunlanması, adam kaçırmalar, sağda solda patlatılan bombalar, çeşitli binalara konulan faşist kundakları, halk derneklerinin basılması hep bu artan saldırıların ve gövde gösterisinin unsurlarıdırlar.

Daha geçtiğimiz günlerde iki öğrenci kaçırılarak kurşuna dizildi. İlerici bir öğretim üyesi evinde kurşunlandı. Ankara'da devrimci öğrencilerin bindiği otomobillere yaylım ateşi açıldı. Gaziantep'te faşistler cenaze töreni sırasında kahve basıp bir belediye zabıtasını öldürdüler. Hacettepe ve Orta Doğu Teknik Üniversitesinde binalar kundaklandı.

Birçok kişi saldırıların yoğunlaşması karşısında "son çırpınışlar", "faşizmin son saldırıları", "faşist MHP'nin direnişi", "karanlık güçlerin son can çekişmesi" vb yorumlar yapmakta; "CHP hükümeti ile bunların son bulacağı ve önümüzde aydınlık ufukların açılacağı" şeklinde ağılar yaymaktadır. Birçok kişi ise, gerçekten de böyle olacağını zannetmektedir. Demokratlar, ilericiler, küçük-burjuva aydınların büyük bir kısmı "CHP hükümetini çözüm yolu olarak görmek ve hükümetin kuruluşuna kadar geçecek kısa zamanda kolları kavuşturup tevekkülle beklemek" tavrı içindedirler. Herkese de bunu öğütlemektedirler. Reformizmin kitleler üzerinde yaygın bir etkinliğinin olduğu ülkemizde birçok insan da bunlardan etkilenmektedir. Üniversiteler yeni hükümete kadar kapatılıyor ve bu bir çözüm yolu olarak görülüyor.

SALDIRILAR NEDEN YOĞUNLAŞIYOR?

Bütün bunlar - bir kenara bırakılmalıdır. Bunlar halkı ve mücadelesini değil, faşist diktatörlüğü güçlendiren, anti-faşist mücadeleyi ve anti-faşist bilinci zayıflatan şeylerdir.

Söylenenlerin aksine, saldırıların yoğunlaşması; MC, halk mücadelesi karşısında ipliği pazara çıkıp bir kenara atılırken, gidenin sadece hükümet olduğunu ve faşist diktatörlüğün ve faşist güçlerin bütünüyle ayakta olduğunu göstermek ve gözleri korkutmak, halkı yılgınlığa ve pasifliğe sürüklemek üzere yapılan bir gövde gösterisidir.

Öte yandan, MHP de, faşist güçlerden bir tanesi olarak MC döneminde kazandığı mevzileri ve avantajları korumak için saldırılarını yoğunlaştırmakta, zorbalığını, cinayetlerini ve terörünü artırmaya çalışmaktadır. Onlar aynı zamanda kendilerine daha uygun bir ortam yaratabilmek için kapı ara[l]ı[ğ]ıya ve askeri - faşist bir diktatörlük biçimine de zemin hazırlamaya çalışmaktadırlar. Böyle bir ortam özel olarak onlar için CHP örtülü faşist

Dev.sa.7.sü.5'de

Sosyal-faşist saltanat yıkıldı işçiler sendika yönetimine

29 Aralık'ta tamamlanan DİSK 6. Kongresi, sosyal faşistlerin yönetimden atıldıkları kongre oldu. Revizyonist hainler çetesi bütün yönetici organlardan uzaklaştırıldı. Abdullah Baştürk başkanlığında CHP'lilerin çoğunlukta olduğu bir yönetim seçildi. Sosyal faşistlerin yönetimden temizlenmeleri açısından büyük önem taşıyan bu kongrede DİSK'in anti-demokratik tüzüğüne dokunulmadı. Çeşitli kongre hesapları ve uzlaşmalar DİSK'teki yolsuzlukların hesabının sorulmasını engelledi. Ancak tasfiye edilen revizyonist hainler çetesinin kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesi olumluydu.

REVİZYONİSTLERİN İŞÇİLERİN SIRTINDAN POLİTİKA GAZETESİNDEKİ ASALAKLARA YEDİRDİKLERİ PARA: 17 MİLYON LİRA

"DİSK, Politika gazetesini dışa karşı sesini duyurmak amacıyla satın almış ve 17 milyon liralık zararı göğüslemişti. Oysa bu dönemde, gazeteden de acil harcama yerleri vardı. Grevdeki işçilerin, kıyılan işçilerin öncelikle bu paraya ihtiyaçları vardı.

"Acıdır ki, DİSK yöneticilerine küfredenler Politika gazetesine eli ve cebi boş olarak gelmişlerdi. Türkler'in sayesinde bunlar kısa süre sonra patronluk merdivenlerini tırmanmaya başladılar. DİSK'in sırtına binerek milyoner bile oldular.

"DİSK bunları sırtından attı. Şimdi bunlar, Maden-İş sendikasının himayesinde milyonerlik yolunda ilerlemektedirler." Yürütme Kurulu Üyesi Mehmet Kılınç, Politika gazetesinin kimin sırtından kimi zengin ettiğini böyle özetliyordu. Daha sonra

Dev.Sa.7.Sü.3'de

HALKIN KURTULUŞU

1978 işçi sınıfı ve halkın mücadelesi ve proleter devrimci hareket açısından parlak bir yıl olacaktır

Geride bıraktığımız 1977 yılı emperyalist - revizyonist sistemin dünya ölçüsündeki genel bunalımının derinleştiği, ve daha derinleşmesinin her türlü unsurunun hükmünü sürdürdüğü bir yıl oldu. Bugünkü buhran ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonrakiler içinde en büyüğü ve en şiddetlisidir. Aynı zamanda sadece gelişmiş emperyalist—revizyonist ülkeleri değil, emperyalist—revizyonist sistemde yer alan bütün ülkeleri kapsamakta; ve alt ve üstyapıyı, ekonomik, siyasi, ideolojik, kültürel ve askeri vb. bütün alanları derinden etkilemektedir.

Buhranın derinleşmesi temelinde, dünyadaki bütün temel çelişmeler keskinleşmektedir. 1977 yılı, ekonomik ve siyasi buhranın yüklerini dünya işçi sınıfının ve ezilen halklar ve ulusların sırtına vurabilmek üzere, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve hakim sınıfların her yerde faşizme başvurdukları; faşizm ve sosyal-faşizm etkenlerinin bütün dünyada yükseldiği, varolan faşist diktatörlüklerin daha da sertleştirilmeye, bunlardaki gediklerin giderilmeye çalışıldığı bir yıl oldu.

Emperyalist-revizyonist ülkelerdeki işçi sınıfı ve halk üzerinde; sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ezilen halk ve uluslar üzerindeki baskı ve sömürü yoğunlaştı.

1977 yılı, dünya halklarının baş düşmanları ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin dünya hegemonyası için, dünya halklarının daha azgın bir boyunduruk altında tutulması ve daha azgınca sömürülmesi için kıyasıya bir boğazlaşma sürdürdükleri; bu azgın boğazlaşma ve emperyalistlerarası çelişmelerin son derecede keskinleşmesinin dünyayı süratle yeni bir dünya savaşı felaketine doğru sürüklediği bir yıl oldu.

Buhran ülkemizde, -yarı-sömürge, yarı-feodal şartlarda- daha da vahim bir hal almakta, bizimki gibi ekonomisi zayıf ve istikrarsız olan ülkelerde daha tahrip edici olmaktadır. Buhranın yıkıcı etkileri bizimki gibi ülkelerde daha da üst düzeyde ve acılı olmaktadır.

Ülkemizin hakim sınıfları da 1977 yılı içinde buhranın yüklerini ülkemiz halkının sırtına vurabilmek üzere ekonomik ve siyasi saldırılarını yoğunlaştırdılar. Sömürü ve baskıyı katmerleştirmeye çalıştılar. Buhran şartlarında halkımızı bütünüyle azgın bir sömürü, açlık ve sefalete mahkum olmakla karşı karşıya bıraktılar.

XXX

Ancak bütün bunlar dünyanın ve ülkemizin görünüşünün sadece bir yanı, emperyalistler ve hakim sınıflarla, halk düşmanları ile ilgili yanıdır.

Diğer taraftan ekonomik ve siyasi buhran gerek emperyalist-revizyonist ülkelerde, gerekse sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde halk kitlelerini hızla devrimcileştirmektedir. 1977 yılında işçi sınıfı

Dev.Sa.7.Sü.6'de

ORTADOĞU'DA SON GELİŞMELER

Mısır gerici egemen sınıflarının temsilcisi Enver Sedat ile Amerikan emperyalizminin ajanı ve İsrail siyonizminin temsilcisi Begin, geçtiğimiz günlerde Mısır'ın İsmailiye şehrinde bir defa daha buluştular. Bu buluşmada, emperyalizmin özellikle Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin çıkarlarına hizmet eden İsrail planı sunuldu. Sedat-Begin buluşmalarının özgürlüğe aşık Arap halklarına ve özellikle Filistin halkına kan ve zulümden başka bir şey getirmeyeceği bu plan ile iyice ortaya çıktı. İsrail siyonizmi, başta Batı Şeria ve Gazze olmak üzere işgal ettiği topraklardan çekilmeyeceğini açıkça belirtmektedir. Çünkü emperyalistler ve siyonistler, Filistin halkının işgal edilmiş anayurdunu kurtarmak için verdiği kurtuluş mücadelesinden korkuyorlar.

Sözde "Üçüncü Dünya" ülkelerinin birliğinden dem vuran "Üç Dünya" teorisyenleri, bu buluşmayı da bu dünya içindeki ülkelerin birliği çerçevesinde ele alıyorlar. Nitekim Halkın Sesi oportünistleri, birinci Sedat-Begin buluşmasından hemen sonra Mısır'a giden Çağlayangil'e alkış tuttular. Son buluşmada ortaya konan komplocu plan ile İsrail siyonizmi, Sina çölünü kısmen askerden arındırmayı Mısır gericiliğine taviz olarak sunmakta, ancak 1948'den beri işgal ettiği bütün Filistin topraklarını, 1967 ve 1973'de işgal ettiği Suriye topraklarını gaspetmesini meşrulaştırmak istemektedir. Bu durumda "Üç Dünya" teorisyenleri yine çıkmaza girmiştir. İsrail siyonistleri ve Mısır gericileri "Üçüncü Dünya" ülkelerinin temsilcileri ise, Filistin halkı, Suriye halkı ve diğer Arap halkları da aynı "Üçüncü Dünya" ya mı dahildir? Çağlayangil'in Mısır ziyaretine karşı çıkan herkesi revizyonistlikle suçlayan Halkın Sesi oportünistlerine göre, Sedat ile Begin'in Filistin halkına karşı komplo kurmak için başladıkları görüşmelere karşı yürüyüş gösteriler yapan onbinlerce Filistinli, Lübnanlı, Suriyeli halk kitleleri de "Üçüncü Dünya"nın birliğini bozuyorlar. Halkın Sesi oportünistleri kimin yanındadır? Emperyalizmin siyonizmin ve Mısır gericiliğinin mi? Yoksa Filistin halkının mı? "Statüko" dan yana olan Sedat ve Begin'in mi? Yoksa anayurdu için savaşan Filistinlilerin meşru örgütü Filistin Kurtuluş Örgütü'nün mü?

Diğer yandan Federal Almanya Başbakanı Schmidt de, Enver Sedat'ın emperyalist ülkelere yaptığı çağrıya cevap verek Ortadoğu'da "barış"ın biran önce kurulması için Mısır'ı ziyaret etmektedir. Bu ziyaretin amacı, esas olarak, Mısır rejimini, işgal edilmiş toprakları meşru İsrail toprağı olarak tescil eden siyonist planı biran önce kabul etmeye itmektir. Schmidt, başını

Dev.Sa.7.Sü.7'de

BALIKESİR'DE İŞSİZLİĞİ VE PAHALILIĞI PROTESTO MİTİNGİ YAPILDI

17 Aralık 1977 günü Balıkesir'de proleter devrimcilerin önderliğinde "İşsizliği ve Pahalılığı Protesto Miting ve Yürüyüşü" yapıldı.

Proleter devrimciler eylemden önce bir kampanya açarak geniş kitlelerin eyleme katılmasını sağlamaya çalıştılar. Fakat kampanyanın başlamasıyla birlikte, faşist diktatörlüğün resmi güçlerinin saldırısı yoğunlaşmaya başladı. Balıkesir 1.Şube Müdürü saldırganların başında yer alıyordu. Uydurma gerekçeler'le Sakarya mahallesi YDGD kapatıldı.

Miting çalışmalarıyla ilgili gazetemize bir değerlendirme yazısı gönderen Balıkesirli proleter devrimciler şöyle diyorlar:

KARŞI DEVRİMCİLERİN ÇALIŞMALARI:

"Faşist diktatörlüğün resmi güçleri Sakarya mahallesi YDGD'yi kapattıktan sonra saldırılarını yurtsever devrimci yayınlara satan kitabevlerine yönelttiler. Toplatma kararı olmayan bir çok kitaba ve devrimci gazetelere el koydular. Yurtsever devrimcilerin oturduğu kahvelere ve gazinolara baskınlarını yoğunlaştırdılar. Devrimcilerin kararlı tavrı sonunda bir avuç faşis

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Türk-Sovyet ekonomik işbirliği mi? Sovyetlere ekonomik bağımlılığın pekişmesi mi?

Türk-Sovyet Karma Ekonomik Komisyonu'nun haftalık toplantısı sonunda 5 yeni tesisin yapılmasını öngören bir protokol imzalanmıştır.

Söz konusu tesisler şunlardır:

"1-Seydişehir Alüminyum Tesislerinin kapasitesini 60 bin tondan 120 bin tona çıkaran ek tesis yapımı.

2-Orhaneli ve Çam Termik Santrallerinin kömür nakil sistemiyle ilgili mukavele.

3-Karadeniz bölgesinde 4 milyon tonluk yeni bir rafineri yapımı ve İzmir Aliağa Rafinerisi kapasitesinin ilk kademede 3 milyon tondan 8 milyon tona çıkarılması.

4-İskenderun Demir-Çelik Tesislerinin kapasitesinin 2,2 milyon tona tevsi için refektör sağlanmasıyla ilgili kredi.

5-Sivas'ta Hasançelebi demir cevherinin işletilmesi projesini kapsayan anlaşma" (Milliyet Gazetesi. 28 Aralık 1977)

Böylece Türk-Sovyet karma ekonomik komisyonunda geçen yıl ele alınan 19 projeden 11'i için anlaşma imzalanmış oldu. Ayrıca bunun yanında Bulgaristan'dan alınan elektrik enerjisi, yine enerji sağlayacak olan Hopa-Batum elektrik nakil hattının yapımının hızlandırılması, bu tesisin bitiminde Sovyetlerden alınacak elektrik enerjisinin önümüzdeki günlerde ele alınması kararlaştırılmıştır.

Anlaşmaya varılan 5 sanayii tesisinin yatırımları 7 milyar dolar bir finansmanı gerektirmektedir. Sosyal-emperyalistler, bağımlılık ilişkilerini güçlendiren bu yatarımlar için gerekli krediyi hemen sağlayacağını kabul ederek ilk etapta 4,5 milyar dolar vermeyi kabul etmiştir. Türkiye tarihinde ilk defa bu kadar büyük bir krediyi bir seferden açan Sovyetler Birliği'nin bu yatırımlar arkasındaki hain emellerini görmemek safdillikten başka birşey değildir.

Bugün ülkemizde ekonomiyi işlemez hale getiren, dış borçları ödeyemez durumda olan, hazinedeki milyarlara har vurup, harman savurtan faşist diktatörlük ve onun yürütme organı 2. MC, Sovyetlerin bu yatırımlara karşı Türkiye'nin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını ipotek etmeye hazırdır. Bundan herhangi bir rahatsızlık duymadığı gibi, bu satışın şerefine kadeh kaldırmanın sabırsızlığı içindedir.

Yeni Rus çarları ise yoksulu ezen tefecinin

Dev.sa.7.sü.1'de

Gelecek, proletarya, halklar ve ezilen uluslar için aydınlıktır

BU YAZI 1977 YILINI DÜNYA, TÜRKİYE VE ÖZEL OLARAK DA TÜRKİYE'DE PROLETER DEVRİMCİ HAREKET AÇISINDAN ELE ALIP DEĞERLENDİRECEK VE BU DEĞERLENDİRMELERDEN, 1978 YILINA BAKACAK OLAN YAZILARDAN BİRİNCİSİDİR. DİĞER YAZILAR DA ARDARDA YAYINLACAKTIR.

Dünya bir yılı daha geride bırakarak, yeni bir yıla, 1978 yılına giriyor.

Karşı-devrim güçleri açısından, emperyalist burjuvazi ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki yerli gericilik açısından ele alındığında, 1977 yılı kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranın daha da derinleştiği buhranın emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemi ve bunun bir parçası olarak da sömürge, yarı-sömürge ülke ekonomilerini derinden sarstığı; emperyalistler, özellikle iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki çelişkilerin keskinleştiği, bunlar arasında dünyayı yeniden paylaşma mücadelesinin şiddetlendiği, iki süper devletin dünyayı üçüncü bir paylaşım savaşına doğru sürüklediği; siyasi gericilik eğiliminin bütün dünya çapında hızlı bir ivmeyle yükseldiği, faşist diktatörlüklerin pekiştirildiği, faşizmin siyasi bir egemenlik biçimi olarak, işbaşında olmadığı ülkelerde ise faşizm tehlikesinin arttığı, emperyalist burjuvazinin ve sömürge, yarı—sömürge ülkelerde yerli gericiliğin, ekonomik saldırıların yanısıra kitleler, proletarya ve halklar üzerindeki siyasi saldırılarını daha da yoğunlaştırdıkları ve sömürge, yarı- sömürge ülkelerin ekonomisinden maliyesine, siyasetinden kültürüne kadar bütün alanlarda emperyalizme ve sosyal-emperyalizme daha da bağımlı bir hale geldiği bir yıl oldu.

Devrim güçleri açısından, dünya proletaryası, ezilen halklar ve uluslar açısından bakıldığında ise, 1977 yılı, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin dünya çapında güçlü bir ilerleme kaydettiği, bir yandan metropol ülkelerde proletaryanın ve emekçi halk kitlelerinin burjuvaziye karşı mücadelesinin yükseldiği, bir yandan ezilen halkların ve ulusların devrimci- demokratik mücadelesinin güçlü bir atılım gösterdiği, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe ve egemen sınıflara karşı ayağa kalktığı, bir yandan da sosyalist ülkelerde iktidara egemen olan proletaryanın, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ve sosyalizmin inşası yolunda ileri adımlar attığı ve ideolojik platformda Marksizm-Leninizmin revizyonizme, troçkizme ve yeni oportünizme karşı güçlü darbeler indirdiği bir yıl oldu.

Kısacası, emperyalistler, özellikle iki süper devlet arasındaki rekabetin, hegemonya mücadelesinin keskinleşmesi ve devrimle, karşı-devrim arasındaki çatışmanın şiddetlenmesi 1977 yılına damgasını vurdu.

Kapitalizmin genel buhranının bütün dünya çapında derinleşmesi:

"İkinci Dünya Savaşından bu yana geçen bütün bir dönem boyunca, ekonomik buhranlar birbirini izlemiştir. Fakat mevcut buhran en büyüğüdür. Sadece gelişmiş ülkeleri değil, daha az gelişmişleri de kapsayan bir buhrandır. Bu burjuva, revizyonist sistemin alt ve üst yapılarını etkileyen ekonomik, aynı zamanda siyasi ve ideolojik, askeri ve kültürel bir buhrandır." (ENVER HOCA)

Kapitalist sistem var olduğu sürece ekonomik buhranlar, onun kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkar. Kapitalizmin emperyalist aşamaya geçmesiyle birlikte, bu buhran emperyalist sistemi veba gibi saran bir hastalık haline gelmiş, kapitalizmin genel bunalım dönemi başlamıştır.

Kapitalist üretimin bütün gelişme süreci boyunca buhran tekrarlanarak ortaya çıkar. Her yeni buhran, her seferinde biraz daha fazla ağırlaşma eğilimi gösterir. Özellikle, ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra, buhranlar, daha sık tekrarlanmıştır ve kapitalist ekonomiyi daha da derinden sarsmıştır.

1977 yılı da kapitalizmin genel buhranının bütün dünya çapında derinleştiği, kapitalist ekonominin temellerinden sarsıldığı bir yıl oldu.

Bu buhran, sadece kapitalist-emperyalist ülkeleri değil, revizyonist ülke ekonomilerini, sömürge, yarı-sömürge ülkeleri de derinden etkilemiştir.

Buhran, 1977'de, emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemde ve onun bir parçası olarak da sömürge, yarı-sömürge ülkelerde sadece ekonomik ve mali platformda değil, aynı zamanda siyasi platformda da derinleşmiştir. Emperyalist burjuvazi, revizyonist burjuvazi ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki yerli gericilik, "istikrar" peşinde koşarken, tersine 1977 yılında istikrarsızlık

içerisinde yuvarlandılar. Bütün dünya çapında kapitalizm daha büyük bir istikrarsızlık içine girdi. Hem ekonomik, hem de siyasi platformda kapitalizmin buhranı daha da derinleşti, buhran kapitalist ekonominin hastalıklarını artırdı.

Kapitalizmin 1977 yılı içinde derinleşmesinin en büyük göstergelerinden biri, bütün kapitalist sistemde üretim oranındaki düşüş, ekonomide durgunluk ve enflasyon oranının yükselmesidir. Bütün kapitalist ülkelerde ekonomik iflaslar birbirini izlemiştir.

ABD'de 1974 çelik üretimi düzeyine bir kere daha ulaşamamıştır. Üstelik üretim 1977 yılında yeniden düşmüştür. Geçen yıl toplam üretim kapasitesinin % 86'sı oranında üretim yapan ABD çelik endüstrisi 1977 yılında % 74'e düşmüştür. ABD çelik endüstrisi dalında ardı ardına fabrikalar kapanmakta, en büyük tekeller diğerlerini yutmaktadırlar. ABD'de uçak sanayii bugün 1968'deki durumuna göre % 60'lık bir kapasite ile çalışmaktadır.

AET ülkelerinde 1974-75 yılları arasında % 19,5'a düşen çelik üretimi, 1977 yılı içerisinde daha da gerilemiştir. Federal Almanya'da, 1977 yılı içerisinde onbinden fazla küçük ve orta işletme iflas etmiştir.

Kalkınma hızı bütün emperyalist sistemde, özellikle AET ülkelerinde düşmüştür. OEDC verilerine göre, 1973-1977 dönemi boyunca tüm kapitalist ülkelerin kalkınma hızı % 2'yi geçmemiştir. Halbuki bu oran 1960-1973 döneminde % 5,5 idi.

1977 yılı içerisinde birçok kapitalist ülke bütçesini milyarlarca dolarlık açıklarla kapatmıştır. Bunun en somut örneği, ABD'de yeni başkan Carter tarafından hazırlanan bütçenin 68 milyon dolarlık açık vermesidir.

Üretim oranındaki düşüşün yanısıra enflasyon oranındaki yükselme de, bütün kapitalist ve revizyonist ülkelere 1977 yılında damgasını vurmuştur. ABD'de 1977 yılı içerisindeki enflasyon oranındaki artış % 7 olmuş, hatta bu oran bazı aylar % 15'e kadar çıkmıştır. İngiltere, İtalya ve Fransa'da da enflasyon oranı yükselmiştir. Enflasyon oranının yükselmesi sadece ABD emperyalistlerini, "batılı" emperyalistleri ve yarı-sömürgeleri değil, aynı zamanda Sovyet sosyal- emperyalist Sovyetler Birliği'ni ve diğer revizyonist ülkeleri de sarsmıştır. Temmuz 1977 rakamlarına göre, enflasyon oranı Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde % 7-12 oranında değişmektedir.

Üretim oranındaki düşüş ve fabrikaların kapanması, birçok ülkede 1977 yılı içerisinde, kitle halinde işten çıkarmaları beraberinde getirmiştir. Bu ise işsizlik oranının yükselmesi, mevcut işsizler ordusuna yeni işsizlerin katılması demektir. ABD'de 1977 yılında işsizlik oranı % 9-10'a ulaşmıştır. Bugün ABD'de çalışabilen nüfusun 9 milyonu işsizdir. Buhranın giderek şiddetlendiğini de düşünürsek bu sayı giderek artmaktadır. Gene 1977 yılı içerisinde işsiz sayısı Fransa'da 1,5 milyonu, Almanya'da 1 milyon 800 bini bulmuştur.

Kapitalizmin genel buhranı, 1977'de sadece ekonomik platformda değil, aynı zamanda siyasi platformda da derinleşmiş, bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerle birlikte sömürge, yarı-sömürge ülkelerde siyasi istikrarsızlık yoğunlaşmıştır.

Bütün egemen sınıflar, bütün 1977 yılı boyunca "siyasi istikrar tedbirleri" peşinde koşmalarına rağmen, kapitalist, revizyonist ve yarı-sömürge ülkelere "siyasi istikrar"ın zerresi nasip olmamıştır. Buhranın derinden sarstığı ülkeler, geçtiğimiz yıl, siyasi istikrarsızlık içerisinde yuvarlanmışlardır. Birçok kapitalist ve yarı- sömürge ülkede, egemen sınıflar, "siyasi istikrar" sağlamak için erken seçim vb. gibi yollara başvurmuş, hükümet değişikliklerine gitmiştir. Fakat bu yönde alınan her "tedbir" istikrarın değil, yeni bir istikrarsızlığın başlangıcı olmuştur.

Kısacası 1977 yılı, kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının dünya çapında derinleştiği, kapitalist ve revizyonist ülkelerle birlikte yarı-sömürge ülke ekonomilerinin ve devlet yapılarının da sarsıldığı bir yıl oldu.

Kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki ve yarı-sömürge ülkelerdeki egemen sınıflar, buhranı hafif yaralarla atlatabilmek için, sömürü ve soygun düzeninin istikrarını ve devamını sağlayabilmek için çeşitli "tedbir"lere başvurdular. Egemen sınıflar, zamlarla işçi ücretlerinin düşük tutulması veya, dondurulmaya çalışılması ile, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının asgari bir düzeyde tutulması ile vb. buhranın ekonomik yükünü tamamen işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin omuzlarına yıkmaya çalışmıştır. Buhrandan yarı-sömürge ülkeler daha da zararlı çıkmış ve bu ülkeler ekonomisinden maliyesine, siyasetinden kültürüne kadar bütün alanlarda emperyalizme ve sosyal-emperyalizme daha da bağımlı bir hale gelmişlerdir. Sömürü ve soygun bütün dünya ölçüsünde daha da yoğunlaşmıştır.

Kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının 1977'de de dünya ölçüsünde derinleşmesi, kapitalizmin bütün çelişkilerini derinleştirmiş, dünya ölçüsünde sınıflar arasındaki mücadele yoğunlaşmıştır. 1977'de tüm dünya çapında devrimci güçlerle karşı-devrimci güçler arasında, karşı-devrimci güçlerin kendi aralarındaki mücadele keskinleşmiştir. Buhranın derinleşmesi, proletaryanın ve ezilen halk kitlelerinin sömürüye ve zulme karşı mücadelesinin yükselmesini, egemen sınıfların devlet mekanizmasını tahkim etmesini, emperyalistlerarası rekabetin, özellikle iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki hegemonya mücadelesinin keskinleşmesini beraberinde getirmiştir.

Bütün dünya ölçüsünde devrimin güçleri ile karşı-devrimin güçleri arasındaki çatışmanın keskinleşmesi ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin dünya çapında yeni ilerlemeler kaydetmesi ve başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerarası dünyayı yeniden paylaşma mücadelesinin yoğunlaşması 1977 yılına damgasını vurdu.

Başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerarası mücadelenin dünya çapında yoğunlaşması:

"Mevcut buhranın belirgin bir özelliği, onun süper devletlerin pazarları, nüfuz alanlarını paylaşma rekabeti yüzünden emperyalistlerarası bütün çelişmelerin çok keskinleştiği şartlarda gelişmesidir." (ENVER HOCA)

Ekonomik buhranın 1977 yılında daha da derinleşmesinin, uluslararası platformda ortaya çıkardığı en önemli siyasi sonuç, emperyalistler arası rekabetin keskinleşmesi, özellikle iki süper devlet, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki hegemonya mücadelesinin yoğunlaşmasıdır.

Özellikle ABD emperyalistleri ve sosyal-emperyalistler bir yandan dünya pazarları üzerinde azgın bir rekabet ve hegemonya mücadelesi yürütürlerken, bir yandan da dünya çapında çığ gibi büyüyen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini kan ve ateşle boğmaya çalışmışlardır.

AMERİKA	MÜTTEFİKLERİ		SOVYET RUSYA	MÜTTEFİKLERİ
[illegible]	[illegible]	Asker sayısı	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	Tank sayısı	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	Orta menzilli stratejik bombardıman uçakları	[illegible]	
[illegible]	[illegible]	Savaş uçakları	[illegible]	[illegible]
[illegible]		Kıtalar arası füze sayısı	[illegible]	
[illegible]	[illegible]	Deniz altından atılan Kıtalararası füze sayısı	[illegible]	
[illegible]	[illegible]	Uçak gemisi		
[illegible]	[illegible]	Atom denizaltısı	[illegible]	
[illegible]	[illegible]	Klasik deniz altı	[illegible]	
[illegible]	[illegible]	Savaş gemileri sayısı	[illegible]	

Emperyalistler, özellikle iki süper devlet arasında 1977'de dünya ölçüsünde süren azgın rekabet mücadelesi, ekonomik, siyasi, askeri, kültürel vb. her alanda yoğunlaştı.

"Ayrı ayrı veya birlikte, aynı derecede ve aynı çapta sosyalizmin, ve milletlerin hürriyet ve bağımsızlığının esas düşmanı, ezen ve sömüren düzenleri savunan en büyük güçler" olan Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri arasındaki azgın hegemonya mücadelesi, sonucunda dünyada yeni bir emperyalist paylaşım savaşının, üçüncü emperyalist paylaşım savaşının etkenlerini artırdı.

ABD emperyalistleri, özellikle Carter'in işbaşına gelmesinden sonra, dünya çapındaki emperyalist hegemonyasını daha da güçlendirme çabalarına hız verdi. ABD emperyalistleri, bir yandan elindeki pazarları korumaya çalışırken, bir yandan da yeni nüfuz alanları kazanmak için dişe diş bir mücadele içine girdi. Çin Hindi yenilgisi, rakip bir süper devletin varlığı ve derinleşen buhran Amerikan emperyalistlerini pasifleştiren değil, tersine daha da saldırganlaştıran etkenler oldu. Sosyal-emperyalistler ise bir yandan hegemonyası altındaki alanlarda durumunu güçlendirmeye, bu

alanlardaki ekonomik, siyasi ve askeri varlığını tahkim etmeye çalışırken, bir yandan da ABD emperyalistlerinin hegemonyası altındaki alanlarda ekonomik, siyasi ve askeri olarak yayılmaya çalıştı.

Buhranın derinleşmesi sadece ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal - emperayistleri arasındaki çelişkileri değil, aynı zamanda ABD emperyasitleri ile "batılı" emperyalistler arasındaki çelişmeyi ABD emperyalistleri ile Japonya arasındaki çelişmeyi de keskinleştirmiştir. "Kapitalist ülkelerin eşit olmayan siyasi ve ekonomik gelişme kanununun işlemesi, Ortak Pazar'ı, Japonya'yı, Kanada'yı ve diğerlerini pazarlar ve imtiyazlar için mücadele ve sermaye ihracı sahasında Amerikan hakimiyetine meydan okuma" alanına daha hızlı bir biçimde çekmiştir.

ABD emperyalistleri ile onun "müttefiki" olan diğer emperyalist devletler arasında "pazarlar ve imtiyazlar için mücadele" keskinleşmesine rağmen, hala "Ortak Pazar öteki emperyalist devlet Sovyetler Birliği'ne karşı rekabet ve yarışında Amerikan emperyalizminin örgütlü bir üssü, cephe gerisidir."

Kısaca söylemek gerekirse, 1977 yılı, genel olarak emperyalistlerarası rekabetin keskinleştiği, özel olarak da iki süper devletin Amerikan emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında dünya pazarları üzerinde yürütülen hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı, iki süper devletin dünyayı yeni bir paylaşım savaşına doğru sürükledikleri, dünyada diğer etkenlerin yanısıra savaş etkeninin de arttığı bir yıl oldu.

Özellikle iki süper devletin pazarlar üzerinde yürüttükleri azgın hegemonya mücadelesinin keskinleşmesinin ve iki süper devlet arasında cereyan eden savaş hazırlıklarının göstergelerini şöyle sıralayabiliriz:

1) 1977 yılı içerisinde iki süper devlet arasında pazarlar üzerinde yürütülen mücadele hızlanmıştır. 1977 yılı içerisinde ABD emperyalistlerinin yoğunlaştığı en önemli alanlardan biri Ortadoğu olmuştur. Sosyal-emperyalizmin yıllardır sağlam temellere oturan bir etkinlik sağlamaya çalıştığı bu alanda, ABD emperyalizmi 1976 Mayısından beri durumlarını oldukça sağlamlaştırmışlardır. Bu bölgede iki süper devlet arasındaki rekabet ve çatışma bugün oldukça yoğunlaşmıştır.

ABD, bu bölgedeki hegemonyasını güçlendirmek için, bir yandan halklar üzerindeki baskılarını yoğunlaştırırken, bir yandan da sosyal- emperyalistlerle çatışmaya girdi. ABD, bölgedeki işbirlikçilerini ekonomik, askeri ve siyasi yönden güçlendirmeye, yeni manevralar düzenlemeye, bölgedeki karşı-devrimci cepheyi tahkim etmeye yönelmiştir. (İsrail, Mısır, İran, Ürdün vb.)

İki süper devlet arasındaki mücadelenin yoğunlaştığı alanlardan biri de Afrika oldu. Afrika'daki Sovyet yayılması karşısında, ABD emperyalistleri, Afrika'daki çıkarlarını korumaya, işbirlikçilerini

güçlendirmeye çalışmışlardı.

2) İki süper devlet kendi aralarındaki çatışmaların derinleşmesine paralel olarak, çeşitli devletlerarası çatışmaları körüklemişler ve bölgesel savaşlar çıkarmışlardır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde patlak veren "anlaşmazlıklar", emperyalizme bağımlı küçük devletler arasında ortaya çıkan silahlı sürtüşmeler, diplomatik "söz düelloları"nın gerçek sebeplerine inildiğinde, gerçekten bu mücadelenin iki süper devlet başta olmak üzere emperyalist devletlerarası rekabetin, yerli işbirlikçilerinin de katılmasıyla sürdürülmesinden başka birşey değildir. Libya-Mısır, Somali-Etopya, Sudan-Etopya arasındaki savaşların ve Türkiye-Yunanistan arasındaki gerginliğin temelinde, derinleşen buhran, şiddetlenen emperyalistlerarası rekabet ve nüfuz çatışmaları yatmaktadır.

Bu yolla, aynı zamanda, işbirlikçileri ile emperyalistlerarasındaki bağlar daha da sıklaşmakta ve yükselen devrim cephesi karşısında güçlü bir karşı-devrimci cephe inşa etmektedirler.

3) Emperyalistler, özellikle iki süper devlet 1977 yılında ekonomilerini hızla askerileştirmeye devam ettiler. ABD emperyalistleri 1977 yılı savunma bütçesi için 113 milyar dolar ayırmışlardır. Bu miktar, ABD'nin ikinci emperyalist savaş sırasında silahlanma için ayırdıkları paranın iki katıdır.

Amerikan emperyalistleri yeni savunma bütçesini, 1978 yılı için, 125 milyar doların üzerinde tespit etmektedir.

Sosyal-emperyalistler de genel silahlanma için 1977 yılında savaş bütçesini hızla kabartmışlardır ve 1978 yılında da aynı yolu izlemektedirler.

İki süper devlet, savunma bütçelerini artırmalarına paralel olarak, 1977 yılı içerisinde azgın bir şekilde silahlanmışlardır. Hatta iki süper devlet sadece kendilerini değil, işbirlikçilerini ve müttefiklerini de tepeden tırnağa kadar silahlandırmıştır.

Nötron Bombası savaş silahları arasına 1977 yılında katılmıştır. İki süper devlet de 1977 yılı içerisinde yeni saldırı ve savunma silahları geliştirmişlerdir.

Yedi yıldan bu yana devam eden SALT görüşmeleri ilk kez geçtiğimiz yıl, 2 Eylül 1977 yılında sona ermiştir. SALT görüşmeleri, iki süper devlet arasındaki silahlanmayı gizleyen bir araç olmasına ve SALT görüşmeleri demagojik bir şekilde sürdürülürken dahi iki süper devlet yeni silahlar geliştirmelerine rağmen, SALT görüşmeleri silahlanma yarışına paralel olarak tamamen sona erdirilmek üzeredir.

İki süper devlet, artık, silahlanma yarışını, herhangi bir perde kullanmaya dahi lüzum hissetmeden azgınca sürdürmektedirler. İki süper devlet, bunun için, aralarındaki hertürlü siyasi ve diplomatik köprüleri atmaya her an hazırdırlar.

Silahlanma yarışına paralel olarak, iki süper devlet, Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri NATO ve VARŞOVA Paktlarını askeri potansiyel açısından güçlendirmeye, bu iki askeri saldırı blokunu silah ve insan gücü olarak sağlamlaştırmaya yönelmişlerdir. Bugün Orta Avrupa'da, resmi verilere göre, -kara ve deniz kuvvetleri hariç- NATO'nun 981 bin, VARŞOVA Paktının 987 bin, dişine kadar silahlı askeri vardır. Amerikan Savunma Bakanlığı'nın verilerine göre, önümüzdeki savaş bütçesi NATO'nun askeri harcamalarının % 3 oranında artırılmasını öngörmektedir.

1977 yılı içerisinde NATO ve VARŞOVA Paktına bağlı askeri birlikler manevralarını alabildiğine yoğunlaştırmışlardır.

Başta Akdeniz ve Hint Okyanusu olmak üzere bütün sularda, iki süper devletin savaş filoları fink atmaktadır.

Kısacası dünya 1978 yılana kılıç şakırtıları ve nal sesleri arasında girmektedir.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi:

"Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve onların azgın saldırgan ve yayılmacı faaliyeti karşısında burjuvazi, uluslararası tekeller ve onların vahşi sömürüsü karşısında, gericilik onun çoğalmış olan kuvvetlerinin zulmü ve terörü karşısında dünya proletaryası ve yenilmez devrimciler, hürriyet ve demokrasi için, sosyalizm için mücadele eden halklar durmaktadır. Dünya, halkların devrim ve milli kurtuluş davasının sadece bir emel ve geleceğe ait bir imkan değil, çözülmek için ele alınmış bir mesele olduğu bir safhada bulunmaktadır." (ENVER HOCA)

Buhranın derinleşmesi sonucunda, bir yandan emperyalistlerası çelişkiler, iki süper devletin dünya pazarları üzerine yürüttükleri hegemonya mücadelesini keskinleştirirken; bir yandan da proletaryanın, dünya halklarının ve ezilen ulusların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadeleleri yükselmiş, proletarya halklar ve ezilen uluslar dünya karşı-devriminin güçlerine karşı yeni zaferler kazanmışlardır.

1977 yılı devrimle karşı- devrim arasındaki çatışmanın keskinleştiği bütün dünya ölçüsünde devrim etkenlerinin hızla yükseldiği bir yıl

Devamı sayfa 6'da

Kitlelerin yoksullaşması ekonomik mücadelenin şiddetlenmesi ve ekonomik ajitasyon üzerine

Halkın Kurtuluşu, Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik buhranı tahlil ederek, hangi hükümet başta olursa olsun, önümüzdeki dönemlerin işçiler, köylüler ve bütün emekçi sınıflar açısından daha çok yoksulluk ve açlık getireceğini, emekçi sınıfların omuzunun yeni yüklerle ağırlaşacağını, geçim derdinin en geniş kitlelerin başlıca ve en zorlu meselesi olacağını birçok yazısında belirtti. Bugün kitleler hızla yoksullaşmaktadır ve gelişmeler bu hızın daha da artacağını gösteriyor.

Derinleşen ekonomik buhran, kitlelerin yoksullaşmasının genişlemesi ve şiddetlenmesi, ekonomik mücadelenin yükseleceğinin de işaretidir. Egemen sınıfların bütün ücret ve maaşları dondurma, taban fiyatlarını düşürme, yeni zam ve vergi planlarına karşı, halkımız hayatını biraz daha yaşanılır kılmak için mücadele edecektir. İşçiler asgari ücretlerin artırılması ve yeni toplu sözleşmeler, memurlar maaşlarının yükseltilmesi, göstergelerin yeniden düzenlenmesi ve köylüler kredi ve taban fiyatlarının artırılması için seslerini yükseltecekler dir. Daha geniş sendikal haklar için mücadele, tarım işçilerinin ve memurların sendika, grev hakkı için mücadelesi şiddetlenecek; iş, toprak ve hürriyet için mücadele daha geniş kitleleri kucaklayacaktır.

Bu yazıda üzerinde durmak istediğimiz konu kitlelerin yükselen ekonomik mücadelesine nasıl önderlik edeceğimiz konusudur.

EKONOMİK MÜCADELE HER ZAMAN SINIF MÜCADELESİNİN BİR PARÇASI OLMUŞTUR.

Emekçi sınıfların kendiliğinden gelişen ekonomik mücadelesi ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin, proleter devrimci önderlik bu mücadeleyi siyasi bir mücadele ile birleştirmediği takdirde egemen sınıflardan koparılan büyüklü küçüklü tavizlerden, kısmi taleplerin gerçekleşmesinden, reformlardan ileri geçemez. Ekonomik mücadele emekçi sınıfların siyasi eğitimiyle, siyasi bilincinin geliştirilmesi ile ve siyasi mücadele ile birleştirilmediği takdirde devrim yapmak mümkün değildir. Proleter devrimciler sınıf mücadelesine daima bu temel kavrayışla öncülük ederler. Öte yandan proleter devrimciler ekonomik mücadeleye kayıtsız kalamazlar. Emekçi sınıfların gündelik mücadelelerinin en önünde olmak ve bu mücadeleleri yönetmek, "kısmi talepler için kavgayı göze almayı öğrenmek" en geri emekçi kitleleri mücadeleye sevketmek için ekonomik mücadeleye önderlik etmek sınıf mücadelesinin ihmal edilmemesi gereken önemli bir parçasıdır.

EMEKÇİ SINIFLARIN EN GENİŞ KESİMLERİ İÇİNDE EKONOMİK AJİTASYONU YÜKSELTELİM

Bugün proleter devrimci saflarda halkın gündelik mücadelelerinin önemini kavramak, kısmi talepler için mücadelenin önemini kavramak, ekonomik ajitasyonun önemini kavramak konusunda yanlış bir anlayış hakimdir. Bu mücadeleler reformizm olarak, ekonomizm olarak küçümsenip bir kenara bırakılıyor ve sadece soyut bir devrim propagandası ile yetinilmeye çalışılıyor. Halkın, hayatını sürdürmek için binbir fedakarlıkla yürüttüğü mücadeleye katılmadan, onunla birlikte ve onun önünde mücadele etmeden küçük muharebelerde emekçi kitleleri ve kendimizi yetiştirip hazırlamadan, kitleleri devrime seferber edebilir, onları kazanabilir miyiz? Örneğin, binlerce işçi görülmemiş bir fedakarlıkla MESS'e karşı direnirken, mücadelelerine omuz vermeden, MESS patronlarına ve revizyonist sendika ağalarına karşı niçin mücadele etmek gerektiğini birçok somut ve çarpıcı örnekle kavratmadan, bu mücadeleyi sürdürmek ve başarıyla sonuçlandırmak için ne yapılması gerektiği konusunda ona öncülük etmeden, sadece "Yaşasın İşçi-Köylü İktidarı, Kurtuluşumuz UDHD' dedir" diyerek işçilerle birleşebilir miyiz? Ya da örneğin, binlerce pancar köylüsü pancar taban fiyatlarının düşüklüğü karşısında kendiliğinden çeşitli mücadele yolları arar ve seslerini yükseltirken, biz bir kenarda durup "boşuna çırpınıyorsunuz meseleniz bu düzende halledilemez, kurtuluşunuz UDHD' iledir" diye durup dinlenmeden -üstelik- yanlış bir kavrayışla siyasi propaganda yürütsek, pancar köylüleri başlarını çevirip bize bakacaklar mıdır?

Lenin 1900'ler Rusya'sında devrimcilere şöyle sesleniyordu: "Ekonomik ve politik ajitasyon beraberce proletaryanın sınıf mücadelesini geliştirmede eşit derecede önemlidir ... Bu iki çeşit ajitasyon, beraberce hareket etmeleri ve sosyal-demokrasinin idealleri uğruna savaşmaları için, işçilerin sınıf bilinçlerini geliştirir, onları örgütler, disipline eder ve yetiştirirken aynı zamanda işçilerin güçlerini acil meseleler ve ihtiyaçlar üzerinde denemelerini düşmanlarından kısmi imtiyazlar koparak ekonomik şartlarını geliştirmelerini, kapitalistleri işçilerin örgütlü gücünü hesaba katmaya mecbur edebilmelerini, hükümeti işçi haklarını genişletmeye ve hükümetin sosyal-demokratların yönettiği işçi yığınlarının düşmanlığından sürekli olarak korkmasını sağlar". (1)

Bu satırlar birtakım hareketlerin kısmi talepler için mücadeleyi "sağ"lıkla ve reformizle suçlayıp reddetmesine bir cevap olduğu gibi Halkın Sesi'nin ekonomik mücadeleye öncülük eden proleter devrimcileri "odun, kömür" meseleriyle uğraşıyorsunuz suçlamasına da yeterli bir cevaptır.

EKONOMİK AJİTASYON BASMAKALIP OLMAMALI, ÇARPICI VE SOMUT GERÇEKLERE DAYANMALI, EKONOMİK TALEPLERİ DOĞRU VE AÇIK OLARAK FORMÜLE ETMELİ, SLOGANLAŞTIRMALIDIR

Ekonomik ajitasyon da tıpkı siyasi propaganda ve ajitasyonumuz gibi son derece basmakalıp bir şekilde yürütülüyor. Ayrı ayrı alanlarda ve yerlerdeki yazılı ve sözlü propagandamız dinleyenlere ve okuyanlara bıkkınlık verecek kadar birbirinin tıpkısıdır. Bu basmakalıplık ve tekrar, sınıf mücadelesinin çeşitliliği ve zenginliği ile hiç de uyuşmuyor. Oysa her alandaki sınıf mücadesi en zengin ve çarpıcı bir propaganda ve ajitasyon için her gün binlerce malzeme vermektedir. Bugün bu soyut ve basmakalıp propaganda kitlelerle birleşmemizde engel teşkil ettiği gibi aynı zamanda sınıf mücadelesine, doğru bir şekilde önderlik edemediğimizin de bir ifadesidir.

Ekonomik ajitasyonumuzu her şeyden önce araştırma ve incelemeye dayandırmalıyız. Kitlelerin mücadelesinin yükseldiği her alanda somut bilgileri toplamalı, bunları tahlil etmeli, kitlenin taleplerini ve özlemlerini yansıtacak şekilde formüle etmesini bilmeliyiz. Ajitasyonumuz kulaktan dolma bilgilere dayanmamalı, gerçeklerden hareket etmelidir. Her gün her yerde pek çok kere tekrarlanan örnekler yerine çarpıcı ve somut yeni örnekler bulmalıyız. Ekonomik ajitasyonumuz yaranın tam üstüne parmak basmalı, kitleleri sarsmalı ve etkilemelidir.

SADECE EKONOMİK AJİTASYONLA YETİNMEMELİ, EKONOMİK MÜCADELELERİ ÖRGÜTLEMELİ VE ONA ÖNDERLİK ETMELİYİZ

En geniş kitleler içinde ekonomik ajitasyonu doğru bir şekilde yürütmek ve yaygınlaştırmak yeterli değildir. Proleter devrimciler yükselen ekonomik mücadelenin içinde ve önünde olmalıdırlar.

Ekonomik mücadeleyi örgütlemeli ve ona önderlik etmelidirler. Bugün ekonomik mücadelenin örgütlenmesi ve ona önderlik edilmesi meselesi bizi önemli bir sorunla karşı karşıya bırakıyor: Ekonomik mücadele örgütleri olarak sendikaların önemi ve bugün sendikalardaki sosyal-faşist, faşist ve reformist yönetimlerin yıkılmasının önemi.

Sendikalar ekonomik mücadelenin örgütlendiği ve yürütüldüğü örgütlerdir. Ekonomik mücadeleye önderlik en iyi bir şekilde sendikalar vasıtasıyla yürütülür. Bugün ekonomik mücadeleye aktif ve bilinçli bir şekilde katılma ve ona önderlik etme; sendikalar içindeki çalışmalarımızı hızlandırma ve güçlendirme, sosyal-faşist, faşist, reformist sendika yönetimlerini devirmek için mücadeleyi hızlandırma ve güçlendirme aynı zamanda tarım işçileri ve memurlar içindeki sendikal haklar için de mücadeleyi hızlandırma ve güçlendirme ile birlikte ele alınmalıdır. Proleter devrimciler bu noktalar üzerinde sorumluluk ve ciddiyetle düşünmeli ve bu alanda ilerlemek için ne yapmaları, nasıl bir program uygulamaları gerektiği konusunda kararlar almalı, hedef tespit etmelidirler.

"EKONOMİK VE SİYASİ AJİTASYON BİR MADALYONUN İKİ YÜZÜ GİBİDİR"

Önümüzdeki dönemi kitlelerin kendiliğinden ekonomik mücadelelerinin yükseleceği proleter devrimcilerin ekonomik ajitasyona ve ekonomik mücadeleye önderliğe önem vermesi gereken bir dönem olarak tespit ediyoruz.

Bu çalışmayı yürütürken ekonomik ajitasyonla siyasi ajitasyonun tıpkı bir madalyonun iki yüzü gibi birbirine bağlı olduğunu bir kere daha hatırlayalım. Bugün nasıl, halkın hayatını zorlaştıran her ekonomik mesele ekonomik ajitasyon için kullanılmalı ise, siyasi alandaki her mesele de siyasi ajitasyon için kullanılmalıdır. Devrim propagandasını ihmal ve kitleleri nihai kurtuluşları için mücadeleye seferber etmeyip, bu düzenin sınırları içindeki bir mücadeleye hapsetmek, olsa olsa reformist bir faaliyet olabilir, devrimci bir faaliyet değil.

ADANA

Faşistler ve sosyal-faşistler işçi sınıfının devrimci mücadelesini durduramaz

Bizler Adana Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığı işyerinde çalışan ve DİSK'e bağlı HAS-İŞ sendikası üyesi işçileriz. İşyerimizde uygulanan faşist baskı ve sosyal-faşist tertipleri kısaca açıklayacağız.

2. MC hükümetinin işbaşına gelmesiyle birlikte faşist baskılar alabildiğine yoğunlaştı. Bilhassa Sağlık Bakanlığı'na bağlı memurlar ve işçiler üzerinde baskılar yoğunlaştı. Buna örnek olarak işyerimizde geçen olaylar şöyledir:

Eski Sıtma Eradikasyonu Bölge (Adana) Başkanı demokrat bir kişi olan Murat Oktay Muş Devlet Hastanesine sürgün edildi. Yine Adana Sağlık Müdürü de Muş'a sürgün edildi. Sağlık Müdürünün yerine faşist bir sağlık müdürü getirildi. Adana Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığına da MHP'li Yakup Beyazıt getirildi. Yakup Beyazıt daha önce Adana'ya bağlı Osmaniye kazasının Sıtma Savaş Başkanıydı. O, işyerinde işçi arkadaşları bölerek, işyerinde olaylar çıkarttırmıştı.

İŞYERİNDE FAŞİST BASKILAR

İşyerimiz mevsimliktir. Mevsimin sona ermiş olmasına rağmen Adana'da, 150.000'in üzerinde sıtma vakası görüldüğünden kış aylarında da işçilerin çalışmaları gerekmekteydi. Buna rağmen 1 Kasım'da 5 yılını dolduran işçileri izine ayırdılar. Altı aydan-beş yıla kadar olan işçileri ise Kasım sonuna kadar çalıştırdılar. 1 Aralık 1977 günü bütün işçiler işyerine geldiler. Sıtma vakalarının devam etmesi ve halkın sağlığının tehlikede olmasına rağmen, işveren işçilere iş vermedi. Ve mevsimin sona erdiğine dair resmi açıklama da yapmadı. Fakat ertesi gün en son işe almış oldukları, daha 3-4 ayını yeni doldurmuş bulunan 36 faşist beslemeye işbaşı yaptırdılar. Sağlık Müdürlüğüne ve Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığına yaptığımız bütün itirazlara rağmen duruma engel olamadık. Bundan sonra 150 kadar işçiyle birlikte Valiliğe başvurduk. Aramızdan seçtiğimiz üç temsilciyle vali görüştü. Vali haklı olduğumuzu fakat kendisinin bu işe karışamayacağını,, durumu tekrar Sağlık Müdürlüğüne iletmemizi söyledi.

Biz de topluca Sağlık Müdürlüğüne gittik. Sağlık Müdürünün yanında Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanı faşist Yakup Beyazıt da bulunuyordu. Toplu sözleşmede bulunan "işveren işçiye ihtiyaç duyduğunda, kıdem sırasına göre işçi alır" maddesini gösterdik. Sağlık Müdürü "ben bu maddeyi bu devlete uygulamam. İstediğimi alır istediğimi çıkarırım diyerek bizi odasından kovdu. Biz de bu meseleye çözüm bulabilmek için sendikamız binasında toplandık.

Toplantıya DİSK 2. Bölge Temsilcisi Bektaş Avşar da katıldı. Konuşmasında "işyerimizdeki işçilerin bölünmesine sebep olan 'maocu bozkurtlardır' işveren 'maocu bozguncuların' yapmış olduğu bölünmeden yararlanarak işçilerin işine son verdi" diye devrimcileri suçlamaya çalıştı. Bu sözler üzerine bir işçi temsilcisi söz alarak "işçilerde bölünme olmadığını, hep birlikte hareket edildiğini, ancak sendika ağası sosyal-faşistlerin işçi düşmanı yüzlerini gizleyebilmek için bu tür demagojiler yaparak devrimcilere saldırdıklarını ve işçileri sattıklarını" açıkladı. Toplantıya katılan bütün işçiler haklarını alana dek direnme kararı aldılar. İKD'li sosyal-faşist, HAS-İŞ Sendikası Bölge Temsilcisi Ferdane Soytorun ve DİSK 2. Bölge Temsilcisi Bektaş Avşar "siz gidin direnişinizi yapın. Biz daha sonra gelir sizi destekleriz" diyerek meseleyi geçiştirmeye çalıştılar.

Ertesi gün Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığı binasında bütün işçiler toplandık. Ve toplu sözleşme hükümlerine aykırı olarak işe alınan 36 faşist beslemenin işten atılmasına ve toplu sözleşme hükümlerinin uygulanmaya başlanmasına kadar direnişimizi sürdüreceğimizi işverene bildirdik. Bizim bu kararlı mücadelemiz karşısında işveren isteklerimizi kabul etti ve direnişimiz başarıyla sonuçlandı.

HAS-İŞ'TE SOSYAL-FAŞİST TERTİPLER

Adana Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığında çalışan işçileri ne tepeden inme Güney Bölge Temsilcisi İKD'li sosyal-faşist besleme Ferdane Soytorun, ne de HAS-İŞ sendikası Başkanı örgütlemiştir. İşçileri örgütleyen proleter devrimcilerdir.

23.3.1977 tarihinde birkaç sosyal-faşistle birlikte işe giren Ferdane Soytorun hemen Güney Bölge Temsilciliğini yapmakta olan Mahmut Kelleci ve işçi temsilcilerin aleyhinde karşı-devrimci propaganda yürütmeye başladılar. Ama bu propaganda kendilerinin işçiler karşısında teşhir olmalarını sağları. Daha sonra DİSK 2. Bölge Temsilcisi sosyal-faşist Bektaş Avşarla, Ferdane Soytorun işbirliği yaparak Bölge Temsilcimiz Mahmut Kelleci' nin görevlerine son verdiklerini açıkladılar. Bunun üzerine işçilerle bir toplantı yaptık. İşçilerin devrimci birliğini gören Bektaş Avşar "ben karışmam, iki güne kadar aranızda bir temsilci seçin, bize bildirin" dedi. Biz de HAS-İŞ Merkezine bir telgraf çekip Mahmet Kelleci'nin görevden alınıp alınmadığını sorduk. Cevap hayırdı. Bu oyunları boşa çıkınca işçilerin sorunlarını Sendika Merkezine iletmek bahanesiyle Ferdane Soytorun devrimci olan temsilcimizle İstanbul'a gittiler.

Sosyal-faşist Ferdane Soytorun HAS-İŞ yetkililerinden, kendisinin Güney Bölgesi Temsilcisi olarak atanmasını istedi. Sekreter Mustafa, tabanın söz ve karar sahibi olduğunu belirterek bi isteği reddetti. Devrimci temsilcimiz, Ferdane Soytorun'a "sen işçi düşmanı koltuk peşinde gezen beslemesin, diyerek ikiyüzlülüğünü yüzüne vurdu. Daha sonra bu İKD'li, sosyal-faşist Sendika Genel Başkanı ve yardımcıları ile temasa geçtiler.

Aradan bir hafta geçmeden HAS-İŞ Genel Başkan Vekili İlimdar Boy Adana'ya geldi. Bölge Temsilcimize "sen maocusun, seni görevden alacağım" deyince,

Adana Sıtma Eradikasyon işçileri Valilikte işyerindeki faşist tertipleri protesto ettiler.

temsilcimiz de işçilerin huzurunda "sen işçi sınıfının düşmanısın, Rus uşağı azgın bir sosyal-faşistsin". dedi. Bunun üzerine Bölge Temsilcisi Mahmut Kelleci görevinden alında. Ve bir hafta sonra da bölge temsilciliği seçimi yeniden yapıldı.

Temsilci seçimine sosyal-faşist İlimdar Boy ve HAS-İŞ Genel Sekreteri devrimci arkadaş Mustafa katıldı. Genel Sekreter Mustafa tabanın söz ve karar sahibi olması gerekir diye bir konuşma yaptı. Sosyal-faşistler ise seçim değil, atama ile bölge temsilciliği seçimi istiyorlardı. Toplam altı oy alan sosyal-faşistlerin bu isteği reddedildi. Söz alan Ferdane Soytorun;:1 Mayıs'ta maocu bozkurtlar 34 vatandaşımızı katletmişlerdir. Deyip, ağlayarak, demagoji yapan bir konuşma yaptı. Toplumsal ilerleme diye slogan atarak sözünü bitirdi. Söz istedik vermediler. Biz de 1 Mayıs katliamının sorumlusu faşist diktatörlüktür deyip, "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-Faşizm" diye slogan attık. Sosyal- faşist İlimdar Boy ve uşağı Ferdane Soytorun toplantıyı terkedip kaçtılar. Daha sonra toplantıda bulunan 103 işçiden 90'ının oyunu alarak Mahmut Kelleci tekrar bölge temsilciliğine seçildi. Seçimden sonra ise seçimi kazanan Mahmut Kelleci'nin değilde, sosyal-faşistlerin uşağı Ferdane Soytorun'un Güney Bölge Temsilciliğine atandığını öğrendik. Bizler burada şunu gördük ki: Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi, sosyal-faşist bir maskedir. Sendika içi demokrasi yoktur. Sendikamızda sosyal - faşist diktatörlük vardır.

Toplu iş sözleşmesi ve yasa hükümleri uyarınca yılda bir yapılan işyeri temsici seçimleri 3.11.1977 tarihinde yapılmak üzere duyuru yapıldı.

Seçime DİSK 2. Bölge Temsilcisi sosyal- faşist Bektaş Avşar da gelmişti. Oysaki davet etmemiştik. Toplantıyı terketmesini istedik. Tüm işçilerin tepkisi sonucu Bektaş Avşar, arkasına baka baka çekip gitmek zorunda kaldı.

Daha sonra oylamaya geçildi. Üç devrimci, bir faşist, bir de sosyal-faşist temsilci seçildi. Faşist temsilci işverene açıktan açığa hizmet ettiği için kısa zamanda gerçek yüzü açığa çıktığı için işçiler tarafından tecrit edildi. Temsilciliği işçilerin devrimci muhalefeti karşısında bırakmak zorunda kaldı. Tüm bu dönen oyunlardan şunu öğrendik ki, faşistler iflah olmaz işçi düşmanlarıdırlar. Ve sosyal-faşistler de en az faşistler kadar tehlikeli sınıf düşmanımızdırlar.

Biz Adana Bölgesi Sıtma Eradiksiyonu işçileri olarak kurtuluşumuzun Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile olacağını, faşist ve sosyal-faşist ihanet şebekelerinin işçilerin köylülerin devrimci mücadelesi ile yerle bir edileceğine inanıyoruz. Tek başına sendikal haklar uğruna mücadele kurtuluş değildir. Bu mücadelemizi faşist diktatörlüğü yıkmak ve Devrimci İşçi-Köylü İktidarını kurma

Dev.Sa.7.Sü.2'de

Yeni asgari ücret işçi sınıfını açlığa ve yoksulluğa mahkum ediyor

Faşist MC, hükümet sofrasından uzaklaştırılırken, giderayak, işçi sınıfı ve halk düşmanı yüzünü bir kere daha tescil etti.

Aylardan beri, işçi sınıfının ve halkın gözünü boyamak için atılan "İşçiler hayat pahalılığının yükünden kurtulmalıdırlar", "İşçiler hak ettikleri asgari ücrete kavuşturulacaklardır" sahtekarlıkları, bu konuda üst perdeden atılan nutuklar şimdilik son buldu. Ve işçi sınıfının "dostu" faşist MC, "dostluğunu" gösterdi; asgari ücreti brüt 3300 lira olarak belirleyerek işçi sınıfını bir kez daha ücret köleliğine mahkum eden kararını açıkladı.

Hükümet, işveren ve "işçi temsilcilerinden" oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu içindeki göstermelik pazarlıklar sonunda, 16 yaşından küçük işçiler için 2100 lira gibi daha da gülünç bir asgari ücret tespit edilirken, tarım işçilerinin asgari ücretlerini belirlemek için tek bir adım dahi atılmadı.

İçine düştüğü derin buhrandan kurtulmak için sömürü ve zulmü daha da yoğunlaştırmaktan başka bir seçeneği olmayan faşist diktatörlüğe, başta IMF olmak üzere bütün emperyalist kuruluş ve mihraklar uzun süreden beri ısrarla işçi ücretlerinin dondurulmasını emrediyor, bu isteklerini yerli uşakları aracılığıyla dile getiriyor, hayata geçirmeye çalışıyorlardı.

Ama kendileri de çok iyi biliyorlardı ki, halkın, özellikle de işçi sınıfının mücadelesinin gitgide daha büyük boyutlara yükseldiği günümüz şartlarında, ücretlerin açıkça dondurulmasını işçi sınıfına kabul ettirebilmek onların harcı değildi. Bu yüzden, içinde yaşadığımız şartlarda yapabilecekleri ve kendileri için de yapılabileceklerin en uygunu olan bir tek şey vardı; o da, işçi sınıfının ücretini mümkün olan en düşük oranda yükseltmek. Başka bir deyişle, asgari ücretleri mümkün olan en düşük düzeyde tutmak.

İşte aylardan beri işverenlerin, "Çok yükselmesin, batarız", sahte işçi temsilcisi TÜRK-İŞ'li ağaların ve faşist MC'nin, "İşçinin hakkını kimseye yedirmeyeceğiz" yaygaralarıyla sürdürdükleri danışıklı dövüşün altında yatan amaç buydu.

Ve hayat pahalılığı gitgide büyük bir hızla artar, paranın değerinin de sürekli düşmesine bağlı olarak işçilerin gerçek ücretleri her gün daha da büyük bir düşüş gösterirken, önümüzdeki bu 2 yıllık dönem için tespit edilen asgari ücretler, işçi sınıfının ücretinin fiilen dondurulduğunun, emperyalistlerin hakim sınıflara verdikleri bu direktifin de fiilen yerine getirildiğinin göstergesidir.

Bu kararla, işçi sınıfının ve bütün dar gelirli emekçilerin ücret köleliğinin en azgın bir biçimde sürdürüleceği resmen tescil edilmiş olmaktadır. Kaldı ki, harcadıkları işgücü bakımından diğer işçilerle aralarında hiç bir fark bulunmayan, 16 yaşından küçük işçiler daha da katlanılmaz bir sömürüye mahkum edilmiş, tarım emekçileri ise, daha uzun bir süre bu tespit edilen asgari ücretten de yararlanmaktan mahrum kılınmışlardır.

Bütün bunlar bir yana, bugün ülkemizdeki 2 milyon sendikalı işçinin üçte ikisi, bu gülünç ücret artışından bile hiç bir zaman yararlanamamakta, asgari ücret kapsamı dışında bırakılmaktadırlar.

Kısacası, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü, ücret köleliğini her şart altında, ya açıkça ya da çeşitli görünümler altında sürdürmek için olanca çabayı harcamaktadır. Bütün bunlara karşı işçi sınıfı ve emekçi halkın tavrı ne olmalıdır?

Bu sorunun cevabı açıktır: Hakim sınıfların sınırsız sömürü ve zulüm uygulamak için harcadığı çabaları boşa çıkarmak, ücretlerin yükseltilmesi, çalışma ve hayat şartlarının iyileştirilmesi doğrultusunda ekonomik-demokratik, günlük talepler uğruna mücadeleyi yükseltmek. Ve hepsinden önemlisi, bu mücadeleyi, ücretli köleliğin, azgın sömürü ve zulmün kaynağı olan faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyle, komprador burjuvazi ve toprak ağalığının saltanatını alaşağı etme mücadelesiyle birleştirmek...

DENİZLİ

Adıgüzeller Barajı inşaatında zulüm ve sömürü

Bizler Denizli'nin Güney kazasında Adıgüzeller Barajı inşaatında çalışan işçileriz. İşyeri şu meşhur inşaatçı, işçi düşmanı Bahattin Gören'e ait. İnşaatta yetkili sendika Tüm-Baraj-İş.

Çoğumuz tünelde çalışmamıza rağmen, hiç bir can güvenliğimiz yok. Sigorta primlerimiz tam olarak ödenmiyor. İş kazalarına karşı hiç bir güvencemiz yoktur. Tünellerde havalandırma yok. Her an zehirlenme tehlikesi ile karşı karşıyayız. Kırk-elli metrede bir toprak çökmesi oluyor. Çökmeler için de bir tedbir alınmamıştır.

İçme suyumuzun sağlığa zararlı olduğu tespit edildiği halde halen o pis, kireçli suyu içmekteyiz. Yemekler yenmeyecek kadar kötü. Yemekhanemiz leş gibi kokuyor. Sendika haftalık yemek listesi çıkarır. O liste tahtada asılı kalır. Sabahları bazen çorba verilir. Ama bütün çorba gerisin geriye çöpe dökülür. Çünkü yapılan çorba akşam yemeklerinin artıklarındandır. Kırk yılda bir verilen meyvalar hemen her zaman çürüktür. İyisi seçilip beylere gider, geriye kalan bozuklar ise işçilere. Mesela, üç kasa üzümün bir kasası beylere verilir. İşçi adına 100 kg. et geldiyse, 20-30 kilogramı şeflere ayrılır. İşçiler açken, şantiye şefine içki mezesi hazırlanır bunlarla.

Şantiye binası işçi yemekhanesinden ve koğuşlardan ayrıdır. Buralara işçiler giremez. Şefler kendilerine özel servis arabaları ayarlamışlardır. İstedikleri yerlere gidip gelirler. Hiç bir işçi onların servisine binemez. Bindiği an kolundan tutulup arabadan atılır. Şeflere somyalı, konforlu yataklar sağlanmıştır. Bizler ise, iki kişilik küçücük odalarda alt alta, üst üste 10-15 kişi kalırız. Yatakhanelerimizde cam yok, tavan yok. Havalar soğuduğundan, çoğumuz hastalandık. Hiç bir koğuşta tuvalet ve banyo da yok. Havalar sıcakken derede yıkanıyor, çamaşırlarımızı da yıkıyorduk. Ama şimdi onu da yapamıyoruz.

İşçilerin uyanışını kırmak için şantiye şefleri, faşist milisleri işyerine yerleştirmeye çalıştılar. Ama buna kararlılıkla karşı çıktık. Faşistleri işyerinden kovduk.

Aylardan beri burada çalışıyoruz. Sendikanın da hiç bir faal durumunu göremedik. Sendika, Temmuz 1977'de üç yıllık anlaşma imzalayarak, daha baştan artan hayat pahalılığına karşı ücret artışı isteklerini önlemiş bulunuyor. Sendika tehlike zammı diye bize vermesi gereken 10 liraları bile çoğumuza vermiyor. Birçok meselede sendika başkanı, işverenle işçilerin aleyhine anlaşıyor.

Sendika temsilcilerinden bazıları "ortayolcu". Buralara işçi tabanının isteklerine aykırı olarak, seçimsiz getirilmişler. Onlar da işverenle uzlaşıyor. Gelişigüzel işçilerden para topluyorlar. Böyle durumlara işçiler karşı çıkınca da, işçileri tehditle "yola getirmeye" çalışıyorlar.

Artık ipleri elimize almamız gerektiğini anlıyoruz. İşçiler hem kendi sendikalarında, hem de işyerlerinde güçlü bir mücadeleye girişmelidir. Ama bu da yeterli olmayacaktır. Kendi iktidarımız, işçilerin-köylülerin iktidarı kurulmadan, bu zulüm ve sömürü dünyasından kurtulamayız.

İŞÇİLERE İŞ GÜVENLİĞİ!
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI !

ADIGÜZELLER BARAJINDAN
BİR GRUP İŞÇİ

Beş Marksist-Leninist Partinin ortak toplantısını ve oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı aldığı kararlı tavrını içtenlikle selamlıyoruz

AEP'nin 7. Kongresi'nden sonra, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı başlayan mücadele ve bu temel de dünya komünist hareketinde ortaya çıkan saflaşma, bugün, yeni bir noktaya gelmiştir. Latin Amerika'dan Avrupa'ya kadar uzanan bir hat üzerinde birçok Marksist-Leninist parti veya örgüt, bir yandan oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı açık bir ideolojik tavır alırken, bir yandan da çeşitli ortak toplantılarla, Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizminin ilkeleri temelinde uluslararası komünist hareketin birliği yolunda adımlar atmaktadırlar.

Şüphesiz ki, bu toplantıların en önemlisi, Almanya Komünist Partisi(M-L), İspanya Komünist Partisi (M-L), İtalya Komünist Partisi(M-L), Yunanistan Komünist Partisi(M-L), Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş) arasında Ekim-1977'de yapılan ortak toplantıdır. Toplantı sonunda yayınlanan ortak açıklama, KPD(M-L)'nin yayın organı Roter Morgen'in de ifade ettiği gibi, "Marksist-Leninistler ile revizyonist "Üç Dünya Teorisi"nin taraftarları arasındaki mücadelenin dünya komünist hareketine damgasını vurduğu günümüz şartlarında, bu belge Marksizm-Leninizmin kararlı bir savunucusu olması açısından özel bir ağırlık taşımaktadır."

HALKIN KURTULUŞU, KPD(M-L), İKP(M-L), İtalya KP (M-L), YKP(M-L) ve PKP(R)'nin ortak açıklamasını aynen yayınlarken, beş Marksist-Leninist partinin oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı aldığı kararlı tavrı içtenlikle ve hararetle selamlamakta ve yapılan toplantıyı, aynı zamanda Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizmin ilkeleri temelinde uluslararası komünist hareketin birliği yolunda atılmış bir adım olarak görmektedir.

(NOT: BEŞ MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN AŞAĞIDA YAYINLADIĞIMIZ 'ORTAK AÇIKLAMA'SI, KPD(M-L)NİN YAYIN ORGANI ROTER MORGEN'İN 21 EKİM 1977 TARİHLİ 42. SAYISINDAN AYNEN ÇEVRİLMİŞTİR.)

ALMAN
YUNAN
İTALYA
PORTEK
İSPANY

Almanya Komünist Partisi(M-L), Yunanistan Komünist Partisi (M-L), İtalya Komünist Partisi(M-L), Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş) ve İspanya Komünist Partisi(M-L) delegasyonları, tarafları ilgilendiren sorunlar hakkında konuşabilmek, söz konusu ülkelerdeki sınıf mücadelesine ilişkin tecrübeleri aktarabilmek ve Marksist-Leninist taktik ve stratejiyi içeren temel problemleri tartışabilmek için ortak toplantılar düzenlediler.

Ülkelerimizdeki sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin Avrupa'da ve dünyadaki gelişmelerin, komünist partiler arasındaki birliğin ve ortak çalışmanın güçlendirilmesi gerektiği noktasında, partilerimiz anlaşıyor. Bu zorunluluğun üstesinden gelebilmek için, partilerimiz ortak toplantıları gündeme getirdiler. Özellikle Marksist—Leninist taktik ve stratejiye ilişkin önemli ve güncel sorunların ele alındığı bu toplantılara, kardeşlik ve mücadele ruhunu yükselten bir hava eşlik ediyordu. Ülkelerimizdeki işçi sınıfının ve halk yığınlarının mücadelesini güçlendirmek ve Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde komünist dünya hareketinin birliği yönünde verilen mücadeleye katkıda bulunabilmek için, partilerimiz, toplantıların başlıca sonuçlarını aşağıdaki ortak açıklamada toparlamaya karar vermişlerdir.

-I-

ÜLKELERİMİZDEKİ DURUM

Partilerimizin ve ülkelerimizdeki işçi sınıfının mücadelesi birçok ortak noktada birleşiyor. Ülkelerimiz proletaryası, kapitalist ücret köleleğinin boyunduruğu altında yaşıyor. Mücadeleye girişen işçi sınıfı ve halk kitleleri için baskı ve sömürüden kurtulabilmenin tek yolu kapitalizmin şiddete dayanan bir devrimle parçalanması ve sosyalizmin, proletarya diktatörlüğünün inşasıdır.

Bugün ülkelerimiz işçi sınıfının ve emekçilerinin mücadelesi, bütün kapitalist-revizyonist dünya sistemini olduğu gibi ülkelerimizi de saran derin bunalımın sonuçlarına karşı yöneliyor. Ülkelerimizin milyonlarca emekçisi işsizdir. Milyonlarca işçi yurtdışında iş ve ekmek parası bulabilmek için anavatanlarını terkediyorlar. Yabancı işçiler olarak kapitalistler tarafından daha fazla eziliyor ve sömürülüyorlar. Yüzbinlercesi anavatanlarına dönmek zorunda bırakılıyorlar. Böylece bu ülkelerdeki işsizlik oranı daha da artmış oluyor. Sömürü ve baskı özellikle kadınlar ve gençler üzerinde yoğunlaşıyor. Bu şekilde genç işsizler ordusu büyüyor. İşletmelerde kapitalistler sömürüyü katmerleştiriyor, çalışma temposunun artırılması yönünde baskı yapıyorlar. Bunun sonucu ölümle sonuçlanan iş kazalarının, ağır yaralanmaların ve hastalanmaların sayıları artıyor. Gerçek ücretlerdeki düşme, fiyat artışları, enflasyon, vergilerin yükseltilmesi, ülkelerimiz emekçilerinin ekonomik durumlarının belirgin bir şekilde kötüleşmesine yolaçıyor. Burjuvazinin ve burjuva hükümetlerinin, bunalımın yükünü emekçilerin omuzlarına yükleyebilmenin çabası karşısında ülkelerimizin işçi sınıfı ve halk kitleleri gittikçe yükselen bir kararlılıkla mücadele ediyorlar.

Faşist terör altında ezilmiş olan ülkelerimizin işçi sınıfı ve halk kitleleri, bugün de faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele ile karşı-karşıyadırlar. İspanya'da faşist diktatörlük, içinde bulunduğu derin bunalımdan kurtulabilmek, kitlelerin devrimci hareketini sahte "demokrasi" hayalleriyle frenleyebilmek ve NATO ve Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ile bütünleşmeyi kolaylaştırabilmek için monarşik ve parlamenter bir görünüm içine girmiştir. Doğu Almanya'da yeni burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğü iktidardadır. Yunanistan ve Portekiz'de faşist diktatörlükler çeşitli etkenler sonucu -bunlardan bir tanesi söz konusu ülkeler halklarının kahramanca mücadelesidir- parçalanmış veya değiştirilmiştir. Fakat iki ülkede de emperyalizm ve büyük burjuvazi tarafından beslenen faşist güçler tehlikeli ve saldırgan olma özelliklerini korumaya devam etmektedirler. İtalya ve Batı Almanya'da da tekelci burjuvazi devlet mekanizmasını bütün alanlarda faşistleştirirken, diğer yandan da faşist örgütleri ve onların yarı-askeri terörist çetelerini geliştirmektedir. Ülkelerimizdeki burjuvazi, devlet güçlerinin baskısını yoğunlaştırarak, polis ve askeri mekanizmayı geliştirerek ve faşist ve sosyal-faşist teröre başvurarak, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin mücadelesini, grevlerini, gösterilerini bastırmaya çalışmaktadır.

Emperyalistler tarafından hazırlanan iki dünya savaşının da sonuçlarına katlanmak zorunda kalan ülkelerimizin halkları, bütün dünya halkları gibi büyüyen yeni emperyalist bir savaş tehlikesi ile karşı-karşıyadırlar. Bir yandan halkları aldatmak için barış, yumuşama, silahsızlanma söz konusu edilirken, gerçekte, silahlanma yarışına ve savaş hazırlıklarına önemli ölçüde yoğunluk kazandırılmaktadır. Özellikle iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi ve bunların yanısıra diğer emperyalist devletler de bütçelerindeki silahlanmaya ilişkin giderlerini yükseltmektedirler. Bununla birlikte ülkelerimiz ekonomilerinde birçok sektörde üretimi savaş maksatlarına yönelik geliştirmektedirler. Bu durum sonucu ülkelerimiz işçi sınıfı ve halk kitleleri emperyalizmin, özellikle iki süper devletin, savaş politikasına karşı kararlılıkla mücadele verilmesi zorunluluğunu gittikçe kavrıyorlar.

ÇAĞIMIZIN KARAKTERİ VE BAŞLICA ÇELİŞKİLERİ

Yaşadığımız çağ, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Şu aşamada dünyadaki mevcut durum, Lenin ve Stalin tarafından tahlil edilen çağımıza ilişkin tahlil, başlıca çelişkilerin gelişmelerinin ve keskinleşmelerinin neticesidir. Üretimin toplumsal niteliği ile kapitalist özel mülk edinme arasındaki temel çelişki üzerinde gelişen çağımızın başlıca çelişkileri şunlardır:

-Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki.

-Sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki çelişki.

-Ezilen halklar ve uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişki.

-Emperyalist devletler ve finans grupları arasındaki çelişki.

Bu çelişkiler ve yolaçtıkları mücadeleler, birbirleriyle bağlantı içindedirler ve karşılıklı birbirlerini etkilemektedirler. Söz konusu başlıca çelişkilerden hiç biri yok sayılamaz veya inkar edilemez.

Bu çelişmelerin gelişmesini incelerken tabi ki, dünyada günümüz şartlarına ilişkin somut özellikleri de gözönünde bulundurmak gerekir. Bu anlamda bugün revizyonist ülkeler de, kapitalist ülkelere dahil edilmelidir. Çünkü bu ülkelerde sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü parçalanmış, kapitalizm bütünüyle yeniden kurulmuş ve bu ülkelerin yeni burjuvazisi sosyal- faşist diktatörlüklerini inşa etmiştir. Bugün ezilen halkların ve ulusların düşmanı bütün emperyalist güçler, fakat özellikle iki süper devlettir. Emperyalistler arasındaki çelişkilerde bugün ABD emperyalizmi ve onun müttefikleri ile Sovyet sosyal-emperyalizmi ve onun müttefikleri arasındaki çelişki öne çıkmaktadır.

Bugün uluslararası platformda, halklar üzerinde baskı ve sömürüyü en yoğun bir şekilde uygulayan iki emperyalist süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Onlar ulusların özgürlük ve bağımsızlıklarının, devrimin ve sosyalizmin en büyük düşmanıdırlar. Onlar halklara ve devrime karşı mücadelede işbirliği yaparlarken, dünya çapındaki hegemonya mücadelesinde birbirleriyle rekabet etmektedirler. Ve işte iki süper devlet arasındaki bu hegemonya mücadelesi yeni emperyalist savaşların ve özellikle yeni bir emperyalist dünya savaşının patlak vermesi için temel tehlikeyi oluşturmaktadır.

İki süper devletten her biri demagoji yoluyla halkların güvenini kazanmaya ve halkların diğerine karşı verdiği haklı mücadeleyi kendi saldırgan hedeflerine alet etmeye çalışmaktadır. Bu anlamda ABD emperyalizmi Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılma politikası karşısında, halklara kendisini koruyucu bir güç olarak tanıtmaya çalışırken, Sovyet sosyal-emperyalizmi de, halkların ABD emperyalizmine karşı haklı mücadelelerini kendi etki alanı ve kontrolne sokabilmek için, anti-emperyalist mücade şiarını demagojik bir şekilde kötüye kullanmaktadır. Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak için mücadele eden ve her hangi bir köleliğin yerini başka türde bir köleliğin almasını istemeyen halklar, bir süper devlete karşı mücadeleyi diğerine dayanarak sürdüremezler. İki süper devlet de, uluslararası proletaryanın, sosyalist ülkelerin ve ezilen halkların aynı platformda ve aynı ölçüde baş düşmanıdırlar. Emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe ve revizyonizme karşı uluslararası birleşik cephenin esas ateşi, her iki süper devlete yöneltilmesi gerekir.

İki süper devletin dışında, uluslararası prloletaryanın, sosyalist ülkelerin ve ezilen halkların karşısında diğer emperyalist ve kapitalist güçler düşman olarak durmaktadır. Bu devletlerin gerici, kapitalist nitelikleri, halkları sömürme ve baskı altında tutmadaki yöntemleri, sosyalizme ve komünizme karşı mücadeleleri hiç bir şekilde değişikliğe uğramadı. Bu kapitalist ve emperyalist devletler ile iki süper devlet arasındaki çelişkilerden devrimin ve sosyalizmin zaferi yolunda yararlanmak gerekir. Fakat bu çelişkiler devrimin ve sosyalizmin düşmanları arasındaki çelişkilerdir ve bu kapitalist ve emperyalist devletler, halkların iki süper devlete karşı mücadelelerinde onların müttefikleri olamazlar. Gerçekte bu kapitalist ve emperyalist devletler iki süper devlet ile aralarındaki şu veya bu orandaki çelişmelere rağmen, iki süper devletin ittifak sistemleriyle ve askeri bloklarıyla şu veya bu şekilde, fakat farklı oranlarda içice geçmişlerdir.

İki süper devlete karşı mücadele, onların saldırgan askeri bloklarına, ABD emperyalizminin yönlendirdiği NATO'ya ve Sovyet sosyal-emperyalizminin yönlendirdiği Varşova Paktı'na karşı amansız bir mücadeleyi gerektirir. NATO ve Varşova Paktı, burjuva ve revizyonist orduları da dahil olmak üzere, devrimin ve sosyalizmin, halkların ve ulusların özgürlüklerinin ve bağımsızlıklarının karşısında duran en büyük silahlı vurucu güçlerdir. Bu iki askeri blok iki süper devletin emperyalist savaşları hazırlama ve başlatma yolundaki en temel araçlarıdır.

Avrupa'da, iki emperyalist devlet ve onların saldırgan askeri blokları direkt karşı karşıyadır. Bu stratejik bölgede her ikisi de sürekli askeri birliklerinin sayılarını arttırmakta ve silahlarının imha güçlerini yükseltmektedirler. NATO, Batı Avrupa ülkelerini zincirleme birbirine bağlamış, bu ülkelerin bağımsızlıklarını ortadan kaldırmış veya kısıtlamıştır. Varşova Paktı da Doğu Avrupa ülkelerini işgal etmiş ve bu ülke halklarının bağımsızlık özlemlerini boğmaktadır.

NATO ve Varşova Paktı'na olduğu kadar, Ortak Pazar ve Comecon'a karşı da mücadele edilmelidir. Ortak Pazar, Batı Avrupa tekelci burjuvazisi tarafından Batı Avrupa halklarının hayat seviyelerinin yükseltilmesi ve Batı Avrupa'nın süper devletler karşısındaki bağımsızlıklarının korunması aracı gibi gösterilmektedir. Gerçekte ise Ortak Pazar, tekellerin, Batı Avrupa halklarını ve aynı zamanda Afrika, Asya ve Latin Amerika gibi ülkeler halklarını sömürme ve baskı altında tutma aracıdır. ABD emperyalizmi resmi olarak Ortak Pazar üyesi olmadığı halde, Ortak Pazar içinde yönlendirici bir role sahiptir. Bu anlamda Ortak Pazar'ın iki süper devlete karşı ve halkların çıkarları doğrultusunda bir güç olduğunu iddia etmek, son derece tehlikeli bir yaklaşımdır. Eğer bir aldatma manevrası değilse ! Ortak Pazar, Batı Avrupa emperyalistlerinin ve ABD emperyalizminin, halkları sömürme ve baskı altında tutma aracıdır, devrim ve sosyalizme karşıdır.

Aynı şekilde, revizyonist ülkelerin yeni burjuvazisinin iddia ettiği gibi, Comecon, "sosyalist entegrasyona" veya Doğu Avrupa halklarının yararına karşılıklı yardımlaşmaya hizmet etmiyor. Revizyonist ülkelerde kapitalizm, bütünüyle yeniden kurulduğundan bu yana, Comecon ülkeleri arasındaki ilişkileri emperyalizmin orman kanunları belirliyor. Comecon, özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminin söz konusu üye ülkeleri yağma etme ve köleleştirme aracıdır. Comecon, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin karlarını azamiye çıkarma ve etki alanlarını genişletme aracıdır. Ortak Pazar gibi Comecon da halkların özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını, devrimi ve sosyalizmi yok etmeye yöneliktir.

İki süper devlet başta olmak üzere emperyalizm, kapitalizm, gericilik ve revizyonizmden oluşan karşı-devrim kampına karşı, devrimin ve sosyalizmin güçlerinin mücadelesi yükseliyor.

Marksist-Leninist çizgiyi kararlılıkla izleyen ve proleter enternasyonalizme dayanan sosyalist ülkelerin varlığı uluslararası proletarya ve bütün dünyadaki devrimci hareketler için büyük bir anlam taşımaktadır. Sosyalist ülkeler ile emperyalizm arasındaki çelişki, sınıf çelişkisidir. Bu çelişkinin esas niteliğini, proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ülkeler ile burjuva diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ülkeler arasındaki çelişmenin uzlaşmaz olduğu olgusu oluşturmaktadır. Uluslararası proletarya ve mücadele eden halklar için sosyalist ülkeler parlak bir örnek ve emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe ve revizyonizme karşı mücadelede önemli kalelerdir.

Şu aşamada bir dizi önemli devrimci mücadelelere şahit oluyoruz; bunlar bize uluslararası proletaryanın emperyalist savaşta ve faşizme karşı, özgürlük ve bağımsızlık, devrim ve sosyalizm için verilen mücadelede belirleyici ve yönlendirici gücü oluşturduğunu yeniden gösteriyor. Bu anlamda günümüzde de tek tutarlı devrimci sınıfın proletarya olduğu ortaya çıkıyor. Sınıfının konumu ve çıkarları açısından, sosyalist devrimin ve komünist ideallerin gerçek taşıyıcısı proletaryadır. Marksist-Leninist partilerin önderliğinde yalnızca proletarya, devrimci mücadelelerin en ön saflarında yer alabilir ve onu zafere götürebilir.

Ezilen halkların emperyalizme, özellikle iki emperyalist süper devlete ve onların işbirlikçisi yerli gericiliğe karşı mücadeleleri geniş boyutlara ulaşmıştır. Emperyalizme büyük darbeler indiren ve gelecekte de bu görevi kesinlikle yerine getirecek olan ezilen halkların anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketleri, bugün proleter devrimin en büyük stratejik yedek gücüdür. İşçi sınıfının ve onun komünist partisinin önderliğinde ulusal kurtuluş devrimi, kesintisiz devrim süreci içinde, sosyalizmin zaferiyle sonuçlandırılabilir.

Çağımızın ve günümüzün başlıca çelişmelerinin keskinleşmesi, emperyalist dünya sisteminin parçalanmasının ve kapitalizmin derinleşen ve gelişen genel buhranının açık bir ifadesidir. Dünyadaki mevcut durum karmaşık, fakat genelinde proletarya ve ezilen halkların mücadelesi açısından elverişlidir. ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin başını çektiği emperyalizm, derin bir buhran içindedir. Aynı zamanda dünya proletaryasının ve onların Marksist-Leninist partilerinin önderliğinde bütün ülkelerin işçilerinin, sosyalist ülkelerin ve ezilen halkların ve ulusların, başta emperyalizme, özellikle iki süper devlete, kapitalizme, gericiliğe ve revizyonizme karşı oluşturdukları dünya çapındaki cephe gelişiyor ve güçleniyor. Bütün kıtalardaki devrimci gelişmeler, sömürünün ve baskının hüküm sürdüğü eski dünyayı temellerinden sarsmıştır. Devrim ve sosyalizm dünyada uzun süredir gündemdedir.

-III-

SINIF MÜCADELESİNDEKİ GÖREVLERİMİZ

Ülkelerimizdeki mevcut durum, kapitalizmin kendi gelişimini belirleyen kanunlarını değiştiremeyeceğini veya ortadan kaldıramayacağını açıkça göstermektedir. Tekelci grupların azami kar için mücadelesi, anarşi ve üretimin plansızlığı, proletaryanın burjuvazi tarafından sömürülmesine dayanan kapitalist üretim tarzının başlıca özellikleridir.

Günümüzde, aşırı üretimin derin buhranı toplumsal üretim ile kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişkiyi yoğunlaştırıyor. Derin buhran, bir yandan proletaryanın nisbi ve mutlak yoksullaşmasını ve küçük köylülük ile diğer küçük üreticilerin giderek yıkılışını hızlandırmakta, diğer yandan da toplumsal zenginliği büyük ölçüde tahrip etmektedir. Bu durum, kapitalist üretim ilişkilerinin çoktan beri ve onarılmaz biçimde üretici güçlerin gelişmesini engellediğini göstermektedir.

Emperyalizm, kapitalizmin tüm çelişkilerini azami ölçüde keskinleştiriyor. Emperyalizm asalak, çürüyen kapitalizmdir, kapitalizmin en yüksek, fakat son aşamasıdır. Tekelci burjuvazi, burjuvazinin ekonomik ve dolayısıyla siyasi açıdan en güçlü kesimidir.

Sermayenin büyük bir kesimini elinde bulunduran ve burjuva devlet cihazını kendisine tamamen bağımlı kılan tekel gruplarının küçük bir kesiminin hakimiyeti tümüyle gerici bir nitelik taşımaktadır. Kişi'yi kendi gölgesi izlediği gibi, emperyalizmi de buhran, faşizm ve yağma savaşları izlemektedir.

Bu gerçekler ışığında, ülkelerimizde proletarya ile tekelci burjuvazinin ortak çıkarları olamayacağı açıktır. Böyle ortak çıkarlar, iki süper devlete karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi açısından veya bir yeni emperyalist savaş tehlikesinin tehdit edici bakış açısından değerlendirildiği takdirde dahi, söz konusu olamaz. Bunun tam aksine ülkelerimizdeki durumu, proletarya ve emekçi kitleler ile tekelci burjuvazi arasındaki çelişkinin keskinleşmesi karakterize etmektedir.

Devrimci öncü partiler olarak Marksist-Leninist partilerimiz, proletarya ve halk kitlelerini, hangi gerekçe ileri sürerek olursa olsun kendi çıkarları doğrultusunda mücadeleden vazgeçmeye ve burjuvazi ile uzlaşmaya çağıran revizyonistlerin ve her türden oportünistlerin propagandalarına karşı kararlılıkla mücadele edilmesinin, görevimiz olduğu görüşünde birleşiyor.

Komünistler, proletaryanın, tarım işçisinin, yoksul köylünün, emekçi ve öğrenci gençliğin mücadelelerinin en ön saflarında yer almalıdırlar. Bu anlamda partilerimiz, kırsal alanda çalışan yığınların, özellikle tarım işçilerinin, kır yarı-proletaryasının ve yoksul köylülüğün, proletaryanın devrim ve sosyalizm mücadelesinde temel müttefikleri olduğu şeklindeki Leninist tezi savunmaktadırlar. Ülkelerimiz halk kitlelerinin mücadelesi, burjuvazinin

ZERİ İ POPULLİT 5 KASIM 1977

MARKSİZM-LENİNİZMİN SAVUNULMASI VE DOĞRU DEVRİMCİ STRATEJİYE İLİŞKİN ÖNEMLİ BİR BELGE

Dün basınımızda yayınlanan beş kardeş partinin Almanya Komünist Partisi (M-L), İspanya Komünist Partisi (M-L), Yunanistan Komünist Partisi (M-L), İtalya Komünist Partisi (M-L) ve Portekiz Komünist Partisi'nin (Yeniden Kurulmuş) ortak açıklamaları, Marksizm-Leninizmin başarılı öğretileri ve proleter enternasyonalizminin ilkeleri temelinde devrimci yolu izlemeye kararlı olduklarını ifade eden bir belgedir. Arnavutluk komünistleri kardeş partilerin ortak açıklamalarını içtenlikle selamlıyor ve bu açıklamayı Marksizm-Leninizmin öğretilerinin savunulması ve doğru devrimci stratejiye ilişkin çok değerli bir belge olarak görüyorlar.

Bu açıklama proletaryanın devrimci öğretisine sadakat ile doludur ve dünyadaki ve Avrupa'daki mevcut durumun derinlemesine sınıfsal analizini içermektedir. Bu açıklama, beş partinin, kendi ülkelerindeki proletaryanın ve tüm emekçi kitlelerin mücadelesini savunma ve sürekli geliştirme konusunda istekli ve kararlı olduklarının ifadesidir.

Kardeş partiler çok haklı bir şekilde genelinde Avrupa'da ve özelinde mücadele verdikleri ülkelerde huzursuzluğun egemen olduğundan söz ediyorlar ve kıtamızdaki mevcut durumu, kapitalist-revizyonist dünyanın yol açtığı genel bunalımın derinleşmesinin ve aynı zamanda sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin karakterize ettiğini vurguluyorlar. Burjuvazinin şiddeti ve ülkedeki yaşantının faşistleştirilmesi yönündeki eğilimler yoğunlaşmaktadır. Bu durumda proletarya ve burjuvazi arasındaki esas çelişme keskinleşmiş ve bunun sonucu sınıf mücadelesi ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi güçlenmiştir.

Burjuvazi bunalımdan kurtulabilmek için emekçileri dolandırırken ve baskı altında tutarken, sabotajcılardan gerici sendika yöneticilerine, grev kırıcılarına kadar, sosyal- demokratlardan, modern revizyonistlerinden oportünistlerin her çeşidine kadar söz konusu kesimlerin desteğini bulmuştur. Bütün bu düşmanlar işçi sınıfının mücadelesini boğma ve devrimi gömme amacına hizmet etmektedirler,

Bugün Avrupa'da sözde Avrupa Komünistleri karşı devrimin bayrağına sarılmış, açıkça sınıf uzlaşmasını ve burjuvazi ile birleşmeyi vaaz ediyorlar. Bugün, açıklamada da vurgulandığı gibi "3 dünya teorisi"ni savunanlar da aynı karşı devrimci tezi izliyorlar. Onlara göre Avrupa'da devrimci durum söz konusu değildir; bu nedenden dolayı işçi sınıfının, iki emperyalist süper devlete, Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı mücadele edebilmesi için, kendi burjuvazisi ile, saldırgan NATO-bloğu ve AET ile birleşmesi gerekiyor.

Bu kıtada yaşayan ve mücadele eden beş kardeş parti ortak açıklamalarında işçi sınıfına ve halk kitlelerine izlemeleri gereken yolu gösteriyorlar. Onlar mücadele eden işçi sınıfı ve halk kitlelerine, sömürüden ve baskıdan kurtulabilmenin tek yolunun devrim ile kapitalizmin şiddetle parçalanması ve sosyalizmin, proletarya diktatörlüğünün inşası olduğunu vurguluyorlar.

Kardeş partiler yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesi karşısında işçi sınıfının ve halk kitlelerinin görevlerini saptıyorlar. "Üç Dünya Teorisi" ise sözde ulusal bağımsızlığı savunmak amacıyla savaş tehlikesini ileri sürerek, emperyalizme teslim olmanın, tekelci burjuvazi, Avrupa gericiliği, Strauss, Heath vs. ve hatta Amerikan emperyalizmi ile uzlaşmanın propagandasını yaparken, ortak açıklama, savaşa yol açanlarla egemen sınıfları alaşağı etmek, devrimi ve sosyalizmi zafere götürmek ve proletarya diktatörlüğünü inşa etmek için emperyalistlerin savaş hazırlıklarına haklı, devrimci savaşlarla karşılık vermeye çağırıyor.

Beş parti, Marksist-Leninist komünist hareketi için baş tehlikenin modern revizyonizm, Sovyet Kruşçev revizyonizmi ile revizyonizmin bütün eski ve yeni akımları ve biçimleri olduğunu ortaya koyuyor. Fakat iki süper devlet ve diğer emperyalist devletler için bir destek oluşturan modern revizyonizmin çeşitli akımları, işçi sınıfını ve diğer emekçi kitleleri aldatamaz ve dolandıramaz. Beş kardeş parti, Marksizm-Leninizmin esasının korunması ve devrimin geliştirilmesi için, Marksist-Leninistlerin modern revizyonizme karşı mücadelelerini sürdürmelerini kesin bir zorunluluk olarak görüyor. "Zeri i Popullit" gazetesi şöyle devam ediyor:

"Açıklamada, devrimin temel stra-

Devamı sayfa 6'da

YA KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST)
İSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST)
KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST)
KİZ KOMÜNİST PARTİSİ (YENİDEN KURULMUŞ)
A KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST)'İN

ORTAK AÇIKLAMALARI

hegemonyasının ve insanın insan tarafından sömürülmesi üzerine inşa edilmiş olan sistemin yıkılması gerektiğinin bilincine vararak gelişiyor.

Partilerimiz, işçi sınıfının ve emekçi kitlelenin işsizliğe ve enflasyona, ücretlerin düşürülmesine ve aşırı sömürüye ve burjuvazinin buhranının yükünü emekçi halk üzerine yükleme çabasına karşı verdikleri mücadeleleri destekliyor. Bu mücadelelerde partilerimiz işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci birliğini pekiştiriyorlar. Partilerimiz, sınıf uzlaşmasını vaazeden ideolojilerin bütün biçimlerine karşı mücadele ederek, emekçilerin kendi çıkarları ile burjuvazinin çıkarlarının uzlaşmaz olduğu ve emekçilerin durumlarını köklü bir şekilde düzeltecek olanın yalnızca sosyal bir devrim olduğu bilincini geliştiriyor.

Partilerimiz faşizme ve sosyal-faşizme, devlet mekanizmasının ve burjuva hükümetlerinin gerici güçlerine, faşist çetelerin terörüne karşı mücadelede, kararlılıkla halk kitlelerinin anti-faşist mücadelesini destekliyor ve geniş anti-faşist mücadele cephelerinin oluşturulmasını öneriyor. Ayrıca, faşizm karşısında sistematik bir şekilde halk güçlerini silahsızlandırmaya çalışan ve böylece faşizmin yolunu açan sosyal-demokrasi ve revizyonizmi de teşhir etmek gerekir. Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadelede halkın yanında yer aldıklarını ileri sürerek, bazı faşist güçlere karşı mücadeleyi donduran oportünistlere karşı kesinlikle mücadele edilmelidir. Partilerimiz, burjuvazinin gerici, faşist şiddetine, kitlelerin devrimci şiddetiyle cevap verilmesi zorunluluğunu vurguluyor. Partilerimiz, gericiliğe ve faşizme karşı mücadelede en ön saflarda yer alırken, yorulmadan kitlelerin içinde çalışarak, kapitalizmin, özellikle finans kapitalin faşizmin kaynağı olduğunu ve dolayısıyla da faşizmin ve sosyal-faşizmin ancak kapitalizmin yıkılışıyla ortadan kalkabileceği bilincini yaygınlaştırıyorlar.

Partilerimiz, emperyalizmin, özellikle iki süper devletin savaş politikasına karşı işçi sınıfını ve halk kitlelerini geniş bir cephede seferber ediyor.

Görevimiz yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesi karşısında işçi sınıfının ve halk kitlelerinin bilincini yükseltmek, burjuvazi ve revizyonistler tarafından yaygınlaştırılan, yumuşama ve "sözde silahsızlanmaya" ilişkin hayalleri ortadan kaldırmaktır. Tehdit eden bir dünya savaşının engellenmesinin tek yolu emperyalizme ve özellikle iki süper devlete karşı tutarlı mücadeleden geçer. Her ülkede devrimin ve sosyalizmin zaferi, emperyalist savaş kışkırtıcılarına karşı mücadeleye en büyük katkıyı yapar. Emperyalizm, savaş demektir; ve tüm savaşların ortadan kalkması, ancak emperyalizmin dünya çapında yıkılmasıyla gerçekleşebilir.

Emperyalizmin savaş politikasına karşı mücadele özellikle, büyüyen savaş tehlikesini gerekçe olarak göstererek emperyalizme teslim olmanın ve onunla uzlaşmanın propagandasını yapan veya bir savaşın patlak vermesi karşısında işçi sınıfının bir süper devletin veya kendi ülkesinin burjuvazisinin yanında yer alması gerektiği doğrultusunda sosyal-şovenist propaganda yürüten oportünistlere karşı kararlı bir mücadeleyi içermektedir. Komünistler, revizyonist ve sosyal-şovenist anlayışlara karşı mücadele ederek, "ya devrim savaşı engeller, ya da savaş devrime yolaçar" görüşüyle kitlelerin devrimci bakış açısına olan güvenlerini pekiştirmelidirler.

Partilerimiz, komünistlerin görevlerinin her ülkede kitleleri esas savaş kışkırtıcılarına, iki süper devlete, saldırgan askeri bloklarına ve burjuvazinin ve gerici hükümetlerinin savaş hazırlıklarına karşı seferber etmek olduğunu söylüyor. Komünistler her ülkede bütün ülkelerin işçilerinin, emekçi kitlelerinin ve ezilen halkların omuz omuza emperyalist savaş kışkırtıcılarını yıkmak için ayaklanmalarını sağlamalıdırlar.

Tehdit eden emperyalist savaşın patlak vermesine karşı mücadele ederken, gerçek komünist partiler ülkelerinin işçi sınıfını ve halk kitlelerini yeni bir emperyalist savaşın ortaya çıkabileceğine de hazırlamalıdırlar. Böyle bir durumda söz konusu ülkenin işçi sınıfı ve halk kitleleri emperyalist savaş kışkırtıcılarını parçalamak, egemen sınıfları alaşağı etmek, devrimin ve sosyalizmin zaferi ve proletarya diktatörlüğünün inşasını sağlamak için, emperyalist savaşa haklı devrimci bir savaş ile karşı koymalıdırlar.

Partilerimizin bu mücadeleleri, ülkelerimizde devrimin ve sosyalizmin zaferi için gerekli şartları yaratmaya yöneliktir. Burjuva diktatörlüğünün ve kapitalizmin şiddet yoluyla parçalanması, proletarya diktatatörlüğünün ve sosyalizmin inşası, devrimin komünizmin, sınıfsız toplumun, gerçekleşinceye kadar sürdürülmesi -işte bu Marks ve Engels tarafından ortaya konulmuş olan proletaryanın tarihi görevi ki, partilerimizin mücadeleleri bunların gerçekleşti - rilmesine hizmet etmektedir.-

-IV-

MODERN REVİZYONİZMİN KARŞI-DEVRİMCİ ROLÜ

Partilerimiz bugün özellikle modern revizyonizmin, proletaryanın tarihi görevini gerçekleştirmesini engellemeye çalıştığı konusunda birleşiyor. Eski sosyal-demokrasi geçmişte de olduğu gibi bugün yine proletaryayı sınıf işbirliğine sürüklemeye çalışıyor. Fakat modern revizyonizm, Marksizm-Leninizme ve komünizme ihanet eden özellikle Kruşçev revizyonizmi, işçi hareketi içinde baş düşmandır. Eski devrimci komünist partilerinin dejenerasyonu sonucunda ortaya çıkan revizyonist partiler, emekçilere kendilerini komünist olarak tanıtarak, sınıf çıkarlarına ve Marksizm-Leninizme ihanetlerini gizlemeye çalışıyorlar. Oysa gerçekte karşı devrimin yolunu izlemektedirler. Revizyonist partiler kapitalizmin hizmetine girmişlerdir ve devrime ve sosyalizme karşı mücadele yürütüyorlar. Onlar devrimin şiddet yoluyla gerçekleşmesi zorunluğunu inkar ediyor ve aralarından bazıları şeklen dahi artık proletarya diktatörlüğünü savunmuyor. İşçi sınıfını silahlı devrimden uzaklaştırmak için, sosyalizme barışçıl yollardan geçişin propagandasını yapıyorlar. Şartlara göre burjuvazinin gerici tedbirlerini desteklemekten, Amerikan emperyalizmi ile işbirliğine kadar çeşitli yollara başvuruyorlar. Adım adım Marksizme ihanet temelinde sosyal-demokrasinin gittiği yolda ilerli - yorlar ki, bu yol işçi sınıfının burjuvazi ve faşizm karşısında bölünmesine ve silahsızlanmasına ve böylece faşizm için uygun şartların yaratılmasına imkan sağlıyor. Onlar burjuvazinin işçi hareketi içindeki temsilcileridirler. Revizyonist partiler kendi ülkelerinin burjuvazisine hizmet ederken, dolaylı veya dolaysız olarak Rus sosyal-emperyalizminin çıkarlarına da hizmet etmektedirler.

Bugün modern revizyonizm birbiriyle rekabet eden çeşitli akımlara bölünmüştür. Bunlardan birisi kendisini "Avrupa komünizmi" diye tanımlamaktadır. Bütün bu akımların çekirdeklerini ulusal ve sosyal kurtuluş ve devrim ve sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü için mücadeleyi tasfiye etmeye yönelik revizyonist tezler oluşturmaktadır.

Tito revizyonizmine karşı mücadele de kesinlikle zorunludur. Bloksuzluk adı altında Tito revizyonistleri bir yandan ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelelerini iki süper devletin ve diğer emperyalist devletlerin çıkarlarına uygun olarak tasfiye ederken, diğer yandan da proletaryaya işçilerin kapitalist özyönetim modelinin propagandasını yaparak, onları sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü mücadelesinden vazgeçirmeye çalışmaktadır.

Modern revizyonistlerin iktidarda oldukları revizyonist ülkelerde, söz konusu ülkeler işçilerinden ve emekçilerinden kapitalizmin restore edildiği ve yeni burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğünün inşa edildiği gerçeğini gizleyebilmek için proletarya diktatörlüğü şiarını kötüye kullanmaktadırlar. Bazı revizyonist ülkelerde yeni burjuvazi, sosyal-faşist rejimlerini hala demagojik bir şekilde proletarya diktatörlüğü olarak tanımlamaktadır. Başka ülkelerin, örneğin Sovyetler Birliği'nin "tüm halkın devleti" gibi tanımlamaları, sosyal-faşist diktatörlüğün sınıf karakterini gizlemeye hizmet etmektedir. Bu demagojiler sayesinde bu ülkelerin işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin yeniden sosyalist bir devrim ve proletarya diktatörlüğünün tekrardan inşası için mücadeleleri engellenmek istenmektedir. Modern revizyonizme karşı siyasi ve ideolojik mücadele sürdürülmekle kalmamalı, ayrıca bu mücadele modern revizyonizmi ihanet ettiği geniş kitleler önünde teşhir etmek açısından, sınıf mücadelesinin bütün alanlarına yaygınlaştırılmalıdır. Kitlelere devrimci çizgiyi kavratabilmek için yorulmadan çalışan Marksist-Leninistlerin mücadeleleri, modern revizyonizmi kitle hareketleri içinde tecrite götürecektir. Bütün Marksist-Leninistler için, Marksizm-Leninizmin savunulması açısından modern revizyonizme karşı kararlıkla mücadele etmek kaçınılmaz bir görevdir.

-V-

YENİ ULUSLARARASI OPORTÜNİST AKIM VE "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"

Derin bir üzüntüyle partilerimiz Marksist-Leninist dünya hareketine karşı, Marksizm-Leninizmin ilkelerini ve proletarya enternasyonalizmini tümüyle tahrif etmeyi ve komünist dünya hareketini bölmeyi amaçlayan yeni uluslararası oportünist bir akımın geliştirilmeye çalışıldığını tesbit etmişlerdir.

Yeni uluslararası oportünist akım, özellikle modern revizyonizme karşı tutarlı bir mücadele verdiğinden söz ediyor. Oysa bu akım gerçekte, modern revizyonist ideolojinin Marksizm-Leninizme ihanetine ilişkin temel bakış açısına katılıyor, Marksizm-Leninizmi yerin dibine batırıyor ve burjuvaziye ve emperyalizme hizmet ediyor. Yeni bir dünya savaşı tehlikesini sürekli vurguluyor, fakat halk kitlelerini bu tehlikeye karşı mücadeleye seferber etmek için değil NATO ve Ortak Pazarı güçlendirmek, ABD emperyalizminin ve onun müttefiklerinin savaş hazırlıklarını desteklemek için... Bu yeni uluslararası oportünist akım tek düşman olarak Sovyet sosyal-emperyalizmini tanıyor. Yeni oportünistlerin Sovyet sosyal emperyalizmine ve modern revizyonizme karşı yaygaralarının proletaryanın ve halk kitlelerinin devrimci çıkarlarıyla ilişkisi yoktur. Bu oportünist akım, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edilmesi şeklindeki zorunlu ve doğru şiarı kötüye kullanarak, proletaryayı ve emekçi yığınlarını ABD emperyalizmine ve diğer emperyalistlere, gerici burjuvaziye ve bütün gerici akımlara karşı mücadeleyi bırakmaya çağırıyor. Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ortak mücadele gerekçesi adı altında bütün karşı devrimci güçler ile işbirliği yapıyor. Yeni uluslararası oportünist akım, kitlelerin NATO'ya ABD'ye ve kendi ülkelerinin burjuvazisine karşı haklı mücadelelerini sosyal-faşist manevra olarak damgalıyor. Gerici burjuvaziyi proletaryanın bir müttefiki olarak gösteriyorlar ve proletaryanın çıkarlarının "ulusal savunmaya" ve burjuvazinin çıkarlarına tabi kılınmasının propagandasını yapıyorlar. Böylece yeni uluslararası oportünist akım bizzat Rus sosyal-emperyalistlerine hizmet ediyor. Çünkü ABD emperyalizminin, NATO'nun ve diğer emperyalist devletlerin silahlanmalarının propagandasının yapılması ve batı emperyalist devletlerde proletaryanın "kendi" ülke burjuvazisi ile ittifakının veya barış içinde birarada yaşamasının gerekliliğinin savunulması sosyal emperyalizmin manevra alanını genişletmekte, onun diğer süper güç ile rekabet mücadelesini "anti- emperyalist mücadele" adı altında gizleyebilmesini kolaylaştırmakta ve böylece sosyalizmi özleyen işçi yığınlarını modern revizyonizmin kucağına itmektedir. Sözde sosyal- emperyalizmin tecritini sağlayacak bu politika, özellikle batılı ülkelerde sosyal- emperyalizmin ajanlarının güçlenmelerine ve böylece saldırgan amaçlarının gerçekleşmesine zemin hazırlamasına hizmet ediyor.

Böylece yeni uluslararası oportünist akım teoride ve pratikte proletaryanın sınıf mücadelesine, devrim, sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü mücadelesine, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmine karşı çıkmaktadır.

Yeni uluslararası oportünist akımın karşı devrimci politikasının temelini "Üç Dünya Teorisi" oluşturmaktadır. Bu "teori" yeni uluslarası oportünist akım tarafından dünya komünist hareketinin temel stratejisi olarak tanımlanmaktadır. Partilerimiz "Üç Dünya Teorisi"nin kesinlikle dünya komünist hareketinin temel stratejisi olamayacağını açıklıyor. Çünkü bu "teori" Marksist-Leninist bir teori değildir. Bu teori Marksizm-Leninizmin tahrifi ve revize edilmiş şeklidir. Bunun sonucu ortaya çıkan strateji, Marsist-Leninist bir strateji değil, bunun tam aksine proletaryanın ve ezilen halkların çıkarlarına, devrime ve sosyalizme karşı yönelen karşı devrimci bir stratejidir.

Sözde "Üç Dünya Teorisi" emperyalizm ve proleter devrimler çağı olan çağımızın niteliğine ilişkin, Lenin ve Stalin'in öğretilerine ve çağımızın başlıca çelişkilerine ilişkin getirdikleri tahlillere tamamen karşıdır.

Böylece "Üç Dünya Teorisi" çağımızın başlıca çelişkilerinden biri olan kapitalizm ve sosyalizm arasındaki çelişmeyi inkar etmektedir. Bu şema içinde sosyalist ülkelere yer yoktur. "Üç Dünya Teorisi"ne göre sosyalist ülkeler, Brezilya ve Şili veya İran'daki Şah rejimi gibi faşist rejimlerle "Üçüncü dünyayı" oluşturuyorlar. Sosyalist ülkelerin uluslararası proletarya ve dünya komünist hareketi için önemi tümüyle inkar ediliyor. Oysa dünya komünist hareketi ve uluslararası proletarya için sosyalist ülkelerin varlığı onların en büyük tarihi zaferlerini simgelemektedir. Bu gerçeği, sosyalist kampın modern revizyonizmin ihaneti sonucu parçalanması değiştirmemektedir. Dünyada tek sosyalist ülke yalnız Arnavutluk olsaydı dahi bunun uluslararası proletarya ve dünya komünist hareketi için önemi tartışma götürmezdi. Çünkü orada proletarya diktatörlüğü iktidarda, orada sosyalizm gerçekleştirilmiş ve orada işçi sınıfının sömürülmesine ve ezilmesine son verilmiştir. Dünyada tek sosyalist ülke yalnız Arnavutluk olsaydı dahi, o uluslararası proletaryanın istekleri, ümitleri ve hedeflerini simgeler ve emperyalizme ve sömürü ve baskıdan oluşan eski dünyaya karşı dünya devriminin bir kalesi olurdu. Sosyalist ülkelerin önemini reddeden bir teori anti-Leninisttir. Böyle bir teori sosyalist ülkelerin proletarya diktatörlüğünü savunma mücadelelerini zayıflatmakta, kapitalist ülkelerde proletaryanın mücadelesini engellemekte ve onun mücadele bakış açısını yok etmektedir.

"Üç Dünya Teorisi" proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiyi inkar ediyor. Böylece aynı zamanda proletaryanın büyük tarihi görevini ve devrim ve sosyalizm mücadelesindeki önder rolünü de inkar ediyor. "Üç Dünya Teorisi", kapitalist ülkelerdeki gerçek taşıyıcısı ve önder sınıfı proletarya olan sosyalist devrim mücadelesine karşı yöneliktir. "Üç Dünya Teorisi" proletaryanın ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelelerindeki önderliğine karşı çıkıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesinde, mücadelenin tutarlı anti-emperyalist olması, ulusal kurtuluş devriminin kesintisiz olarak sosyalizmin zaferine kadar sürdürebilmesi için, proletaryanın onun komünist partisi tarafından hayata geçirilen öncülüğü ön şarttır. "Üç Dünya Teorisi"ne göre ikinci dünya diye adlandırılan kapitalist ülkelerdeki proletarya, kendisini sömüren ve ezen gerici burjuvazi ile birleşmeli ve bağımlı ülkelerdeki proletarya yerli gericiliğe karşı mücadeleyi kesmeli, ulusal kurtuluş müsadelesinde önderliği burjuvaziye bırakmalıdır. "Üç Dünya Teorisi" tarihin itici gücünün sınıf mücadelesi olduğu şeklindeki Marksizmin temel düşüncesini inkar ediyor. "Üç Dünya Teorisi" sınıf uzlaşmasını ve sınıf işbirliğini savunan revizyonist bir teoridir.

"Üç Dünya Teorisi" ezilen halklar ve uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişkiyi tahrif ediyor ve yalnız sözde "Üçüncü dünya" ile sözde "birinci dünya" arasındaki çelişkiyi geçerli kılıyor. Böylece sözde "ikinci dünya" diye adlandırılan kapitalist devletler, örneğin Batı Avrupa emperyalistleri ve Japon emperyalizmi, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki bağımlı ülkelerin müttefikleri olarak tanımlanıyor.

Bağımlı ülkelerin bu emperyalistler tarafından sömürgeci ve yeni sömürgeci yöntemlerle sömürülmeleri "İkinci Dünya" ile "Üçüncü Dünya" arasındaki bir "diyalog" veya "ittifak" olarak tanımlanmaktadır. Ezilen halkların Batı Avrupa ve Japon emparyalistlerine karşı mücadelelerinde böyle bir anlayışı savunmak sömürge ve yeni sömürgeci sömürü ve baskıyı desteklemek, ezilen halkların çıkarlarına ihanet etmek, emperyalist ülkelerin proletaryası ile ezilen halkları arasındaki ittifakı sabote etmek, proleter enternasyonalizminin yerine sosyal şovenizmi oturtmaktır.

"Üç Dünya Teorisi" sözde "Üç Dünya" yı devrimin temel gücü olarak değerlendirmektedir. Oysa gerçekte "Üç Dünya" diye adlandırılan bağımlı ülkelerde iktidarda olan rejimler yalnız gerici anti-demokratik ve anti-komünist olmakla kalmayıp ayrıca çoğu da emperyalizme tümüyle bağımlıdırlar. Emperyalizmin uşakları hiç bir zaman emperyalizme karşı bir güç oluşturamazlar. Devrimci halklar ülkelerini emperyalizmden kurtarmak için, bu rejimleri parçalamalıdırlar.

Proletaryanın görevlerinden biri de hiç şüphesiz emperyalizmin ve sosyal- emperyalizmin bağımlı ülkelerin hükümetlerine karşı uyguladığı saldırgan ve şantaj politikasını mahkum etmek ve ona karşı mücadele etmektir. Fakat onun gerçek yeri hiç bir zaman bu hükümetlerin, oligarşinin ve komprador burjuvazinin yanında değil, proletaryanın, mücadele eden halk kitlelerinin ve bu ülkelerin gerçek anti-emperyalist güçlerinin yanındadır.

"Üç Dünya Teorisi" dünyada var olan emperyalistler arasındaki çelişkileri ve Marksizm-Leninizmin bu konudaki tavrını tahrif ediyor. "Üç Dünya Teorisi" "İkinci Dünya" diye adlandırılan emperyalistlerle iki süper devlet arasındaki emperyalistlerarası çelişkileri devrimin ve sosyalizmin düşmanları arasındaki çelişkiler olarak değil, halkların dostları ve düşmanları arasındaki çelişkiler olarak değerlendiriyor. Böylece emperyalist ve kapitalist devletlerin oluşturduğu "İkinci Dünya" uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların müttefiki olarak ortaya çıkıyor. Oysa gerçekte bu kapitalist emperyalist devletler iki süper gücün askeri blokları ve ittifak sistemleriyle bütünleşmiş ve bu ülkelerin tekelci burjuvazisi ulusal çıkarlara tamamen ihanet etmiştir.

Pratikte yeni uluslararası oportünist akım "birinci dünya"ya ilişkin tezini şimdiden revize etmiştir. ABD emperyalizminin düşüş ve çöküş halinde olduğunu ve dolayısıyla Sovyet sosyal emperyalizminin halkların tek düşmanı olduğunu söylemektedir. Bu anlamda ABD emperyalizmine farklı nitelikte bir müttefik olarak bakılmaktadır. Bunun sonucu "Üç Dünya Teorisi" taraftarları yarı açık yarı kapalı bir şekilde NATO' nun, Ortak Pazarın, Avrupa'da Amerikan emperyalizminin güçlenmesini savunuyorlar. İşte

Devamı sayfa 6'da

KPD(M-L)'in "ortak açıklamaya ilişkin" görüşleri

Partimiz ve Yunanistan, İtalyan, Portekiz, İspanya kardeş partilerinin ortak açıklamalarına partimiz büyük önem vermektedir. Ortak açıklama, Marksist-Leninist kardeş partileri arasında birliğin ve ortak çalışmanın derinleştirilmesi açısından, iki süper devletin başını çektiği emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe ve revizyonizme karşı mücadelede önemli bir başarıdır. Marksist-Leninistler ile revizyonist "Üç Dünya Teorisi"nin taraftarları arasındaki mücadelenin dünya komünist hareketine damgasını vurduğu günümüz şartlarında, bu belge Marksizm-Leninizmin kararlı bir savunucusu olması açısından özel bir önem taşımaktadır.

Arnavutluk Emek Partisi, 7. Parti Kongresi, Marksist-Leninist kardeş partileri arasındaki işbirliğinin ve karşılıklı tecrübelerin aktarılması zorunluluğunu vurguladı. Bu, dünya komünist hareketinde büyük ilgi uyandırdı. O günden bu yana çeşitli kardeş partilerin yaptığı bir sıra açıklamada, komünist partiler arasında birliğin ve ortak çalışmanın derinleştirilmesi zorunluluğuna dikkat çekildi. Latin Amerika Marksist-Leninist partilerinin ortak açıklaması, bu konuya ilişkin önemli bir başarıydı. Roma, Ludwigshafen, Atina ve Lizbon uluslararası açıklamaları, iştirak eden partiler arasında, uluslararası duruma ve Marksist - Leninist strateji ve taktiği içeren önemli sorunlara ilişkin değerlendirmelerde tam bir uyum olduğunu gösterdi. Dolayısıyla bu ortak açıklamayı yapan 5 Marksist-Leninist parti, ortak toplantılar yapılmasının zamanının geldiğini düşündüler.

Açıklamada, ortak toplantılara, derin kardeşçe ve mücadeleci bir ruhun eşlik ettiğinden söz ediliyor. Bugün en büyük oportünistler ustalıkla Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine ilişkin en genel ve bağlayıcı olmayan tespitler yapıyor ve somut stratejik ve taktik tespitlerden kaçınıyorlar. Oysa ortak toplantılarda, bugün dünya komünist hareketinin acil sorunları gerçek ele alınmıştır. İşte toplantıların özel önemi buradan gelmektedir. Şimdiye kadar yapılan toplantıların bir neticesi olarak yayınlanan bu açıklama, toplantılara katılan kardeş partiler arasındaki ilişkilerin biçimsel ve geçici değil, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin ilkeleri üzerine inşa edilmiş bir ilişki olduğunun ispatıdır.

Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olması ve çağımıza ilişkin. Lenin ve Stalin tarafından tahlil edilmiş, başlıca çelişmelerden hareketle, ortak açıklamanın, uluslararası durumu değerlendirmesi doğrudur. Aynı zamanda, bugün dünyada etkin olan güçler, proletaryanın sınıf bakışı, devrimin ve sosyalizmin bakış açısından değerlendirilip, devrim ve sosyalizmin güçleri ile karşı-devrimin güçleri belirleniyor. Bir süper devlete karşı mücadele diğerine dayanılarak sürdürülür ve bir süper devlete veya her ikisine karşı mücadele diğer emperyalist devletlere dayanılarak sürdürülür şeklindeki oportünist tezler kararlılıkla reddediliyor. Aynı şekilde iki süper devletin emrindeki NATO ve Varşova Paktı gibi saldırgan askeri bloklara ve Ortak Pazar ve Comecon'a karşı mücadelenin zorunluluğunun altı çiziliyor. Ortak açıklamada, iki süper devletin başını çektiği emperyalizmin, kapitalizmin, gericiliğin ve revizyonizmin karşı-devrimci kampı oluşturdukları söyleniyor, sosyalist ülkeler, uluslararası proletarya ve ezilen halklar, devrimin ve ilerlemenin temel güçleri olarak tanımlanıyor.

Ortak açıklamada kardeş partiler sınıf uzlaşması ve sınıf işbirliğini içeren ideolojilerin her türünü reddediyorlar ve proletarya ve emekçi kitleler ile sömürücüler ve ezenlerin ortak çıkarlarının olamayacağını açıklıyorlar. Partilerin görevlerinin; emekçilerin hayat seviyelerinin kötüleşmesine, gericiliğe ve faşizme, emperyalizmin, özellikle iki süper devletin, savaş politikasına karşı mücadele olduğu açıklanıyor. Bununla birlikte proletaryanın yeni bir emperyalist dünya savaşı karşısında devrim ve sosyalizmden vazgeçmesi gerektiği ve bir emperyalist savaşın ortaya çıktığı şartlarda bir süper devlet ve kendi ülkesinin emperyalist burjuvazisiyle ittifak yapması gerektiği gibi revizyonist ve sosyal-şovenist yaklaşımlara karşı mücadele edilmesi zorunluluğu ortaya konuldu. Açıklamada şu tespit ediliyor: "Revizyonist ve sosyal-şovenist anlayışlara karşı mücadele ederken, devrimin savaşı engellediği veya savaşın devrime yolaçtığı şeklindeki devrimci bakış açısına kitlelerin güvenini güçlendirmek gerekir." Ortak açıklama, komünist partilerin önderliğinde proletaryanın ve emekçi kitlelerin mücadelesinin her ülkede devrimin ve sosyalizmin zaferi için gerekli şartları yaratmaya yönelik ve partilerimizin tüm mücadelelerinin bu temel hedefe tabi olması gerektiğini vurguluyor.

Ortak açıklamanın odak noktasını, modern revizyonizme ve esasını revizyonist "Üç Dünya Teorisi"nin oluşturduğu yeni uluslararası oportünist akıma karşı, Marksizm-Leninizmin savunulması teşkil ediyor. Açıklama, yeni uluslararası oportünist akımın ve "Üç Dünya Teorisi"nin revizyonist ve karşı devrimci niteliğini açığa çıkarıyor. Tartışmasız bir şekilde kardeş partiler şunu saptıyorlar: ""Üç Dünya Teorisi" devrimin ve sosyalizmin düşmanlarını güçlendiriyor, ABD emperyalizminin ve müttefiklerinin savaş hazırlıklarını destekliyor. "Üç Dünya Teorisi" kapitalist ülkelerdeki proletaryanın sosyalist devrim ve ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelesine karşıdır. Dolayısıyla partilerimiz "Üç Dünya Teorisi"ne ve yeni uluslararası oportünist akıma karşı kararlı bir mücadele verilmesi görüşündedir".

Kardeş partiler ortak açıklamada dünya komünist hareketinin birliğinin zorunluluğunu vurguluyorlar. Fakat onlar, bu birliğin ancak Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizminin ilkeleri temelinde inşa edilebileceğini belirtiyorlar. Kim Marksizm-Leninizm yerine "Üç Dünya Teorisi" gibi revizyonist teoriler savunursa, kim proleter enternasyonalizmi yerine burjuva milliyetçiliğini ve sosyal-şovenizmi savunursa, o dünya komünist hareketine karşı çıkmaktadır. Partimizin isteği ve ümidi, ortak açıklamanın dünya komünist hareketinin, Marks ve Engels'in "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin" şiarını gerçekleştirebilmesi için dünya komünist hareketinin ilkeli birliğine ve revizyonist ve oportünist akımların tecritine ve parçalanmasına katkısı olmasıdır.

işçi köylü mektupları

Erler üzerindeki faşist ve sosyal faşist baskılara son

İç hizmet kanun ve yönetmeliğinde erlerin dövülüp, küfür edilmesi yasaklanmıştır. Tabi, bu da faşist diktatörlüğün her kademesinde olduğu gibi Ordu içinde de kağıt üzerinde kalmaktadır. En ağır hizmetler ve sürekli görevler yurtsever devrimcilerin üzerine yıkılmakta, küfür ve dayak en yüksek seviyeye çıkmaktadır. Ayrıca faşistlerin kep içindeki armalarına, dergi ve broşürlerine ses çıkarılmamaktadır. Faşist yayınların satılmasına müsaade edilmektedir.

Halkın Kurtuluşu gazetesi okuyanlar çeşitli baskılarla karşılaşmaktadırlar. Sosyal—faşistler yurtsever devrimcilere santaj yapmakta, gerekli cevabı alınca da gazete okuyan arkadaşları komutanlara şikayet etmektedir. Bundan sonra devrimcinin başına gelecekler bellidir. Disiplin cezası, askerliğinin yakılacağı tehdidi, dayak ve küfür.

Çorlu'da Askeri Hastanede bir binbaşı hastalara ve diğer personele faşist yayınlar dağıtmakta, yurtsever ve devrimciler üzerinde baskılar artmaktadır.

Şunu unutmasınlar ki; ne faşistler, ne de sosyal-faşistler Halkın Kurtuluşu'nu engelleyemeyeceklerdir.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM !

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

ÇORLU'DAN BİR DEVRİMCİ ASKER

Çokaklı köylüleri: Tarım işçilerine sendika hakkı istiyoruz

Bizler, Uşak Karahallı ilçesinin Çokaklı köyündeniz. Toprağımız yetersiz ve verimsiz olduğundan mevsimlik olarak Aydın'a pamuk toplamaya ya da tütüm dikikimine gideriz.

Bu sene de Eylül sonlarında, 4 kafile olarak 180 kişi Aydın'a gittik. Biz, dayıbaşıyla birlikte 53 kişi, Söke'ye bağlı Çalıköyü yakınında bir tarlaya gittik. Daha önce hayvan katıldığı bilinen bir dama yerleştik. Babalı, analarımız, bacılarımız, kardeşlerimizle birlikte pamuk toplamaya başladık. Ancak ücretimizin ne olduğunu hiç birimiz de bilmiyorduk. Ağanın adamlarıyla ve ağayla, dayıbaşı aracılığı ile irtibat kurmamıza rağmen, 20 gün ücretlerimizi bildirmediler. 21. günü ağa taksisiyle yanımıza geldi.

"Henüz ağalar toplantısı yapılmadı. Ben bir fiyat veremem" dedi. Biz,"sen bu taksiyi alırken fiyatını bilmeden mi alıyorsun? Elbette bilerek alıyorsun. Biz ise 21 gündür ücretimizi bilmeden çalışıyoruz. Şimdi ücretimizi öğrenmek istiyoruz." dedik. Ağanın bizi 8 gün daha oyalamak ve işimiz bittikten sonra istediği ücretten hesap görmek istediğini geç anladık. O gün, aramızda toplanarak, fiyat belli olmazsa çalışmayacağımızı ağaya bildirdik. Ağa, "ister çalışın, ister çalışmayın. Şimdi fiyatlar belli değil" dedi.

Ertesi gün damda, çalışmak isteyenler ve direnecekler olmak üzere ikiye bölündük. Biz,23 kişi direnmeye karar verdik. Ağa "çalışmayanlar damı boşaltsın" diye bizi tehdit etti ve dışarıdan 60 işçi getirdi.

Biz bundan sonra iki gün daha çalışmak zorunda kaldık. 23. gün bize, geçen senekinden 20 kuruş daha az olmak üzere kilosu 160 kuruştan hesap gördüler. Bunun 10 kuruşu dayıbaşına, 10 kuruşu balyaya ayrılıp bize 140 kuruş kaldı. Geceleri sivrisinekten, gündüzleri 13 saat emek harcamaktan çoluk çocuk, kadın erkek dayanılmaz çalışmamıza karşılık gündeliğimiz 70-80 liraya geldi.

Bu yaşantımızdan çıkardığımız dersler şunlardır:

Bizim kanımızı emen ağaların bize karşı birlik olduklarını, kanunların da bunların çıkarlarını koruduğunu anladık. Bizim de onlara karşı birleşmemiz gerektiğini kavradık. İşçi-köylü elele, bu ağaların, işbirlikçi büyük patronların iktidarını yıkıp Devrimci İşçi-Köylü İktidarının kurulmasıyla kurtuluşumuzun olacağını kavradık. Bu baskı ve zulümler, köyümüzde de devrimci mücadelenin tohumlarını yeşertmiştir. Bunlar devrimcilerin çalışmasıyla büyüyecektir. Bunlar şimdiden faşist diktatörlüğün temellerini sarsmaktadır. İleride mutlaka bu sömürü ve zulüm düzenini yıkacağız.

TARIM İŞÇİLERİNE SENDİKA-SİGORTA VE TOPLU SÖZLEŞME HAKKI VERİLMELİ !

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET !

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK - YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI

KARAHALLI ÇOKAKLI KÖYÜNDEN BİR DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU ALİBEYKÖY'DEN EMEKÇİ BİR KADINLA KONUŞTU

H.K.- Ne iş yapıyorsunuz bacı?

- Fabrikada işçiyim.

H.K.- Ne kadar ücret alıyorsunuz?

- 2000 lira.

H.K.- Aileniz kaç kişi?

- Beş kişiyiz, üç çocuğumuz var.

H.K.- Kiracı mısınız, ne kadar kira ödüyorsunuz?

- Kiracıyım, 800 lira veriyorum.

H.K.- Sizden başka çalışan var mı?

- Hayır kocam sakattır, çalışamıyor.

H.K.- Memleketten ayrılalı ne kadar oldu?

- Beş sene oldu.

H.K.- Şehre gelince ne gibi zorluklarla karşılaştınız.

- Çok zorluk çektik. Kalacak yer bulamadık. Bir odada oturduk, O da çok kötüydü. Çok hastalandık. Sakatlandık, iş bulamadık.

H.K.- Daha önce gecekondu yapmaya giriştiniz mi?

- Hayır. Yok ki neyle yapacaksın. Halk olmayınca kimle yapacaksın.

H.K.- Burada gecekondu yapımına nasıl başladınız?

- Burda arkadaşlar vardı. Fabrika arkadaşları. Biz gecekondu yapıyoruz, gel sana da bir yer isteriz dediler. Onlara güvenerek geldik. Halk da bizi ayırmadı. Bir yer de bize verdi.

H.K.- Yapıma başlarken size engel olanlar oldumu?

- Hayır olmadı.

H.K.- Burası yıkılmak istendi mi?

- Evet istendi. Jandarmalar geldi. Dayandılar yıkıcılar. Kazma kürek vermişler ellerine, belediye göndermiş yıksınlar diye. Ama halkın kalabalığından yıkamadılar. Bütün halk bir olduk direndik, hayır yıkamazsınız diye.

H.K.- Belediye bir takım vaatlerde bulunmuş, neler bunlar, siz inanıyor musunuz?

- Belediye 80 kişiye ev verelim öbür arkadaşlara 6 ay sonra verelim diyor. Biz inanmıyoruz buna, nereden verecek. Halk inanmadı. Şimdi bir kaç tanesine yer verecek ötekiler ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin. Gitsin kirada otursun. Belediye halkı bölmek istiyor.

H.K.- Tek tek gecekondu yapmak mı daha doğru yoksa birlikte yapmak mı?

- Birlik olup yapmak daha iyi. Halkın birlik olması her zaman için iyidir.

H.K.- Halkın birlik olmasının faydaları ne oldu bacı?

- Arkadaşlar birbirlerine yardım etti. Briketi birlikte aldı, taşıdı. Benim çalışmamla ev olur mu? Bir kadın tek başına ne yapabilir. Bir kişi ne briket getirebilir. Onların yardımıyla yapıldı bu ev. Jandarmaya, yıkıcılara karşı da birlik olduk. Çok faydasını gördük.

H.K.- Jandarmalar geldiğinde çevre halkı yardımınıza geldi mi?

- Çok geldi. Onlarda bu arkadaşların evi yıkılmasın, biz de bırakmıyoruz dediler. Hepimiz bağrıştık, çığrıştık. Yıkımın önüne geçtik. Ev sahibi olanlar gelmedi. Onlar ne gelecek. Bizim gibi fakir olanlar, kirada sürünenler geldi. Çevre fabrikalardan, grevdeki işçilerden de biraz gelenler oldu. Şimdi halkın mücadelesi sürüyor.

H.K.- Başka kimler geldi size yardıma.

- Talebe arkadaşlar geldi. Zaten bütün halk talebe arkadaşlarla, onların yardımıyla çalışıyor.

H.K.- Siz devrimci gençlerin yardıma gelmesi hakkında ne düşünüyor sunuz?

- Onlardan çok memnunuz. Onların yardımıyla yapıyoruz. Çok iyi çalışıyorlar.

H.K.- Başka bir yerde gecekondu yapımına başlansa siz yardıma gider misiniz?

- Bilirsek gideriz. Bilsek ki şu yerde gecekondu yapılıyor yardıma ederiz.

H.K.- Gecekondunuza taşındıktan sonra sizin sorunlarınız bitiyor mu?

- Hayır bitmiyor. Ama taşınacağız gecekondulara . Bize elektrik lazım, su lazım, tapu lazım ki içinde rahat barınalım. Bunları elde etmek için birlik olacağız. Birlikte mücadele edeceğiz gene. Belediye verse de vermese de birlikte mücadele azmindeyiz.

H.K.- Gecekondunuz yıkılırsa ne yapar sınız?

- Çok müşkül durumda kalırız. Arkadaşlar nasıl olursa biz de öyle oluruz diyoruz. Şimdi ki durumda beşbin lira borç yaptık. Ama yıkılırsa bir beş bin lira daha borç yapmayı göze aldık. Ne olursa olsun yapacağız. Çünkü bıkmışım bu hayattan 3 tane çocuğumla kirada sürünüyorum. Kocam da hasta.

"FAŞİST BASKILAR KARŞISINDA YILMAYACAĞIZ"

TÜRK-İŞ Blokları Kadınları Koruma ve Dayanışma Derneği'ne, çevre işyerlerine, TÜRK-İŞ bloklarına yapılan faşist baskılar gün geçtikçe yoğunluk kazanmaktadır.

Gün olmuyorki kahvedeki halkın, sokaktaki gençin, evindeki vatandaşın üstüne kurşun, dinamit, bomba atılmasın. Bütün bu baskıların nedeni bu bölge halkının yurtsever oluşudur.

Bu eli kanlı faşist çetelerin TÜRK-İŞ Blokları halkına karşı girişmiş oldukları baskı ve katliamların teşhiri için, biz TÜRK-İŞ Blokları Kadınları Koruma ve Dayanışma Derneği olarak bir imza kampanyası açtık. Bu imza kampanyası TÜRK-İŞ Blokları halkı tarafından büyük destek kazandı. 1000 imzası bulunan TÜRK-İŞ Blokları halkı: "Faşist baskılar karşısında yılmayacağız, daha da kararlı mücadele edeceğiz" diyorlar.

KAHROLSUN TÜRK-İŞ BLOKLARI HALKI ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR

TÖB-DER'Lİ

Tecrit olan sosyal-faşistler yaklaşan 4. TÖB-DER kongresine yine sinsi hesaplarla hazırlanmaya çalışmaktadırlar.

Yurtsever devrimci öğretmen, tecrit olan sosyal-faşistlerin bu sinsi planını açığa çıkarmalı, sosyal-faşistlere karşı ilkeli olarak bütün grup veya kişilerle birleşerek bu hain çeteyi yerle bir etmelidir.

ÖRGÜT AĞALIĞINA SON!

ÖĞRETMEN MÜCADELESİ REVİZYONİZMİ YERLE BİR EDEREK YÜKSELECEKTİR !

SOSYAL-FAŞİSTLERİN BURJUVA İDEOLOJİSİNİ KİTLE İÇİNDE TEŞHİR EDELİM !

GELECEK PROLETARYA

Baş.ta.sa.2'de

oldu.

"Bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika, Amerikan emperyalizmi, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve diğer emperyalist devletlere karşı geniş bir mücadele cephesidir. Bu kıtaların halkları siyasi bağımsızlıklarını güçlendirmek, sömürgeci ve yeni sömürgeci hakimiyeti yıkıp atmak için büyük ve çok yanlı çabalar gösteriyorlar."

Doğu Timor'dan Kuzey İrlanda'ya, Latin Amerika'dan Güney Afrika'ya kadar proletarya, dünya halkları ve ezilen uluslar kapitalizme, emperyalizme, ırkçılığa, eski ve yeni sömürgeciliğe, gerici egemen sınıflara ağır darbeler vurmuşlar, devrim yolunda güçlü ve ileri adımlar atmışlardır.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi bütün dünya ölçüsünde bir çağ gibi büyümüş, devrim alevleri beş kıtayı sarmıştır.

1977 yılında, ulusal kurtuluş savaşlarının alevleri Afrika bozkırını bir baştan bir başa tutuşturdu. Namibya halkı, Pretorya ırkçı rejimine karşı çetin bir mücadele yürüttü. Azanya ve Namibya yurtseverleri ülkenin birçok bölgesinde başarılı hareketler ortaya koydular. Zimbabwe yurtseverleri, ırkçı Rodezya rejimine karşı silah elde savaşmaya devam etmişlerdir. Kurtuluş mücadelesi, silahlı eylemler Zimbabwe'yi bir çığ gibi sarmıştı. Zimbabweli yurtseverler ırkçılığa, eski ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadele destanları yaratmışlardır. Zimbabwe gerilla birlikleri, yüzlerce gencin ve emekçinin katılmasıyla her geçen gün büyümekte ve güçlenmektedir. Eritre devrimi zafere doğru koşar adımlarla ilerlemektedir. Sahra halkı, Fas ve Moritanya işgalcileri ne karşı günden güne güçlü darbeler indiriyor.

Tayland halkı, halk savaşının ışıklı yolundan ilerlemektedir.Halk ordusu, geniş kırlık bölgelerde binlerce köylünün katılmasıyla her geçen gün güçlenmektedir.

Latin Amerika'da halkların emperyalistlere ve işbirlikçi egemen sınıflara karşı muhalefeti günden güne dağ gibi büyümektedir.

Bugün tüm emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemi bir çığ gibi saran buhran, bir yandan dünya halklarının ve ezilen ulusların ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltirken, bir yandan da emperyalist metropollerde (Sovyetler Birliği,ABD, Almanya, Fransa, İtalya vb) sınıf mücadelesini alabildiğine keskinleştirmiştir.

Sarı sendikacıların, devlet baskısının ve her türlü entrikanın durduramadığı bir grevler dalgası, bütün bu ülkelerde kendini hissettirmiştir.

Avrupa proletaryası, bir yandan tekelci burjuvazinin ekonomik ve siyasi saldırılarını püskürtürken; bir yandan da sosyal kurtuluş için hazırlanmaktadır. İtalya ve İngiltere, 1977'de kelimenin gerçek anlamıyla, grevler ülkesi olmuşlardır.

ABD'nde 157 bin maden işçisi ve 37 bin liman işçisi yaşam koşullarının yükseltilmesi için greve gitmişlerdir.

Sarı sendikacıların bütün entrikalarını, burjuvazinin bütün uyuşturucu faaliyetlerini bozguna uğratarak başlayan bu grevler, şüphesiz ki, önümüzdeki günlerde daha da yaygınlaşacaktır.

Direnen işçi sınıfından başka, Amerika'da tarım üreticileri, 1977 sonlarında, tekelci burjuvazinin baskısına ve talanına karşı harekete geçti. Tahıl ürünlerinin fiyatlarının artırılması talebiyle, tarım üreticileri 6000 traktörlü bir gösteri düzenlemişlerdir.

Kısacası, 1977 yılı, proletaryanın, dünya halklarının ve ezilen ulusların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki büyük yürüyüşünün daha da hızlandığı ve yeni zaferler kazandığı bir yıl oldu. 1977 yılında metropol ülkelerde proletaryanın burjuvaziye karşı sosyalist mücadelesi ve ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve iç gericiliğe karşı devrimci-demokratik mücadelesi alabildiğine keskinleşti.

Metropol ve yarı-sömürge ülkelerde proletaryanın ve halkların mücadelesi yükselirken, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmede sebat eden sosyalist ülkeler sosyalizmin inşası yolunda ileri adımlar attılar. "Üç Dünya Teorisi" nin sınıf işbirliği vaazeden özü teşhir edildi.

1977 yılı içerisinde diğer bütün çelişmeler gibi, sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki çelişme de keskinleşti.

Dünya 1978 yılını, devrimci dalganın yükselen alevleri arasında karşılıyor.

Bu bakımdan proletaryanın, halkların ve ezilen ulusların kapitalizme, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve iç gericiliğe karşı mücadelesi, 1978 yılında daha büyük bir atılım yapacaktır. Bir emperyalist dünya savaşını ancak proletaryanın ve halkların mücadelesi önleyebilir.

Gelecek proletarya, dünya halkları ve ezilen uluslar için aydınlıktır.

MAHKUMLAR

Baş.ta.sa.8'de

içeriye bırakılmamaktadır.

"Eğer devrimci çalışma yaparsanız hücrelere atarız, işkence ederiz" gibi çeşitli tehditler yağdırılmaktadır.Bizler bu faşist baskıların bizleri yolumuzdan döndüremeyeceğini, aksine faşist iktidara karşı olan kinimizi, mücadele azmimizi bileyeceğine inanıyoruz.

CEZAEVLERİNDEKİ FAŞİST BASKILARA SON'

ZİNDANLAR YIKILSIN GENEL AF !

KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL EMPERYALİZM !

ORTAK AÇIKLAMA

Baş.ta.sa.5'de

burada emperyalistler arasındaki çelişkilerden faydalanmaya yararlanma meselesinde, Marksizm-Leninizm ile "Üç Dünya Teorisi" arasındaki uzlaşmaz çelişki açığa çıkıyor. "Üç Dünya Teorisi"ni savunanlar Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ittifak yapabilmek için ABD emperyalizminin ve "İkinci dünya" diye adlandırdıkları emperyalistlerin güçlenmesini istiyorlar. Marksist-Leninistler ise Lenin ve Stalin'in öğretileri doğrultusunda hareket ederek emperyalistler arasındaki çelişkilerden faydalanarak, emperyalizmin tümünü güçsüz kılmaya ve devrimci bir durum yaratmaya çalışıyorlar.

"Üç Dünya Teorisi" devrimin ve sosyalizmin düşmanlarını güçlendiriyor. Ve ABD emperyalizminin ve onun emperaylist müttefiklerinin savaş hazırlıklarını destekliyor. "Üç Dünya Teorisi" kapitalist ülkelerdeki proletaryanın sosyalist devrim ve ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yöneliktir. Dolayısıyla partilerimiz "Üç Dünya Teorisi"ne ve yeni uluslararası oportünist akıma karşı kararlı bir mücadele verilmesi gerektiğini savunuyor.

-VI-

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ VE ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN BİRLİĞİ

Partilerimiz modern revizyonizme ve sosyal-şovenizme karşı proleter enternasyonalizminin savunulması zorunluluğunu vurguluyor. Lenin, uluslararası proletaryayı eğitirken şuna dikkati çekiyordu."Bir tek gerçek enternasyonalizm vardır. *Kendi ülkende* devrimci hareketin ve devrimci mücadelelenin gelişmesi için yorulmadan çalışmak ve *yalnız böyle bir mücadeleyi* ve yalnız bu çizgiyi izleyen bütün ülkeleri desteklemek (propaganda ile, maddi ve manevi yardım ile)" İşte partilerimiz de bugün mücadele eden proleter enternasyonalizmden bunu anlıyor.

Proleter enternasyonalizmin gerçekleşmesi Marksist-Leninist partiler arasındaki birliğin ve ortak çalışmanın güçlenmesini ve derinleştirilmesini gerekli kılıyor. Her ülkede Marksizm-Leninizmin bayrağını taşıyan tek bir komünist partisi olabilir. Dolayısıyla dünya Marksist-Leninist hareketin birliği için mücadele ancak gerçek komünist partilerinin karşılıklı ilişkilerini sağlamlaştırdıkları ve güçlendirdikleri ölçüde sağlanabilir.

Şu aşamada belli bir yönden dünya komünist hareketinin birliğini parçalamaya yönelik bir politikanın sürdürüldüğünü saptamak gerekir. "Üç Dünya Teorisi"ni veya diğer oportünist anlayışları hayata geçirebilmek için çeşitli kardeş partilere baskı uygulanmakta ve parti içinde yeni fraksiyonların oluşturulmasıyla parti bölünmeye çalışılmaktadır. Bir sıra ülkede oportünist ve pravakatör gruplar oluşturulmakta veya bu nitelikte var olan gruplar söz konusu ülkelerin mevcut komünist partilerine karşı kullanılmaktadır. Bazı kardeş partilerle, oportünist çizgiyi izlemeyi reddettiklerinden, ilişkiler kesilirken, kitleler tarafından tecrit edilmiş gruplar ise oportünizme sahip çıktıklarından, komünist partiler diye lanse edilmektedirler.Bu ilkesiz politika komünist dünya hareketine karşı girişilen bir sabotajdır ve komünist dünya hareketini bölmeyi amaçlamaktadır.

Marksist-Leninist partilerin birliğini ve ortak çalışmalarını güçlendirmek ve derinleştirmek için bütün imkanlardan ortak mücadelenin koordine edilmesi ve ortak açıklamaların sağlanabilmesi yönünde faydalanmak gerekir. Buna ilişkin, partilerimiz mücadelenin önemli bir başarısı olarak Latin Amerika Marksist-Leninist partilerinin ortak açıklamasını gösteriyor.Partilerimiz ayrıca bu mücadele için bu sene için de Roma'da, Ludwigshafen'de, Atina'da ve Lizbon'da yapılan uluslararası açıklamaların önemini de vurguluyor.

Partilerimiz, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin savunulmasını ve onunla dayanışmayı proleter enternasyonalizmin ilk kuralı olarak görüyor. Avrupa'da tek sosyalist ülke olan Arnavutluk Halk Cumhuriyetinde, Enver Hoca yoldaşın başında bulunduğu şanlı Arnavutluk Emek Partisinin önderliğinde proletarya diktatörlüğü güçlendiriliyor ve kapitalist revizyonist sistemin etrafını çevrelediği bu zor şartlarda sosyalizm inşa ediliyor. Partilerimiz AEP'nin, revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı yürüttüğü uzun ve yigit mücadelesindeki kararlı tavrını destekliyor. Partilerimiz, Enver Hoca'nın 7. Parti Kongresi Raporu'nun dünya komünist hareketinin strateji ve taktiğine ilişkin önemini vurguluyor ve onu günümüz şartlarında uluslararası sınıf mücadelesindeki devrimci anlayışı kavratabilmesi açısından mükemmel bir silah olarak değerlendiriyor. AEP ve Enver Hoca yoldaş Marksist-Leninist tutarlılığın ve devrimci cesaretin en yüce örneğini verdiler-ki bu olgu partilerimizi coşkuyla donatıyor.

Partilerimiz ölümünün 1. yıldönünü nedeniyle Mao Zedung yoldaşı anıyor. Partilerimiz onun ölümünün şanlı Çin Komünist Partisi ve uluslararası Marksist- Leninist hareket için büyük bir kayıp olduğuna dikkati çekiyor. Çin halkının ve Çin Komünist Partisinin büyük önderi Mao Zedung yoldaş dünya proletaryasının da büyük bir önderiydi. Partilerimiz, Mao Zedung'un devrimci öğretilerini -özellikle modern revizyonizmle mücadele ve proleter kültür devrimine ilişkin olanları- her türden revizyonistlere ve oportünistlere ve aynı zamanda onun ismini kullanarak, onun öğretilerini tahrif eden ve ona sinsi bir şekilde saldıranlara karşı savunmanın bütün Marksist-Leninistlerin görevi olduğunu söylüyorlar.

Marksist-Leninist dünya hareketi bütün zorluklara ve engellere rağmen büyüyecek ve güçlenecektir. O, gücünü Marksizm- Leninizmin yenilmez teorisinden ve sınıf mücadelesindeki büyük fırtınalardan alıyor. Dünya proletaryasının, sosyalist ülkelerin ve ezilen halkların sağlam mücadele birliği ve iki süper devletin başını çektiği emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe ve revizyonizme her geçen gün daha ağır darbeler indirecektir. Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde emperyalizm ve sömürü ve baskıyı içinde barındıran kapitalist toplum her yerde parçalanacaktır. Sosyalist devrim dünya çapında zafere ulaşacaktır.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

EKİM 1977

ALMANYA KOMONIST PARTISI (M-L) MK
YUNANISTAN KOMONIST PARTISI (M-L) MK
İTALYA KOMONIST PARTISI (M-L) MK
PORTAKIZ KOMONIST PARTISI
(YENIDEN KURULMUŞ) MK
İSPANYA KOMONIST PARTISI (M-L)

MARKSİZM-LENİNİZM

Baş.ta.sa.4'de

tejisi olduğu iddiasında olan "Üç Dünya Teorisi" özel olarak eleştiriliyor. Bu teori Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizminin ilkelerini tahrif ediyor. "Üç Dünya Teorisi" komünist hareketi bölmeyi ve karışıklık yaratmayı amaçlamaktadır. Açıklamada, özellikle modern revizyonizme karşı tutarlı mücadele ettiklerini savunan, gerçekte ise modern revizyonizmin ideolojisi ile bütün temel sorunlarda aynı noktalarda çakışan "Üç Dünya Teorisi"nin oportünist taraftarlarının tehlikeli amaçları ve tehlikeli hareketleri büyük bir inandırıcı güç ile teşhir edilmektedir. Onlar (oportünistler- ç. n.) Marksizm- Leninizmi çamura batırıyor ve demagojik bir şekilde yeni bir dünya savaşı tehlikesine dikkati çekiyorlar, rakat halk kitlelerini böyle bir tehlike karşısında mücadeleye seferber edebilmek için değil, NATO ve AET'yi güçlendirmek ve ABD emperyalizmini ve onun müttefiklerini desteklemek için. Bu oportünist teori, açıklamada da vurgulandığı gibi, Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı zorunlu ve doğru mücadele şiarını kullanıyor.Ancak bu mücadele şiarını kullanırken karşı devrimin en vahşi güçleri ile birleşmeye çağırıyor ve gerçekte Rus sosyal-emperyalistlerinin oyunlarına hizmetediyor. Açıklamada, "Üç Dünya Teorisi" nin Marksizm-Leninizmin bir tahrifatı, proletaryanın ve ezilen halkların çıkarlarına, devrime ve sosyalizme karşı yönelik, karşı-devrimci bir teoriden öteye hiç bir şey olmadığının altı çizilmektedir.

Proletaryanın düşmanlarının yoğun bir şekilde örgütlenmeleri ve onların karşı devrimci eylemlerinin koordine edilmeleri gerçeği, ortak hareket ederek bütün zorlukların başarılı bir şekilde üstesinden gelebilecek ve zafere doğru ilerleyecek olan Marksist-Leninist kardeş partilerin birliğinin sağlamlaşmasını zorunlu kılıyor. Açıktır ki devrimin ve sosyalizmin düşmanları Marksist-Leninist birlikten ve Marksist-Leninist partilerin devrimci mücadelesinin güçlenmesinden korkmaktadırlar. Onlar (Devrimin ve sosyalizmin düşmanları-ç.n.) bu birliği parçalamak ve partilerin saflarında bölücülük yapmak için her türlü araca başvurmaya hazırdırlar. Bu şartlarda görülüyor ki, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde Marksist-Leninist hareketin birliği, düşünce ve eylem birliği hayati önem taşımaktadır. Buna ilişkin Marksist-Leninist partiler birlik konusunda önemliadımlar attılar ve atıyorlar. Bu adımların açık bir bir delilini, Latin Amerika Marksist-Leninist partilerinin ortak açıklamaları ve bu yıl Roma Ludwigshafen, Atina ve Lizbon'da yapılan uluslararası toplantılar teşkil etmektedir. Beş kardeş partinin ortak açıklaması ayrıca birliğin zorunluluğunu vurguluyor ve bu yönde yeni değerli bir katkı meydana çıkarıyor.

Bu açıklamada ele alınan sorunlar önem taşımaktadır. Bu sorunlar bütün Marksist-Leninist hareketi ilgilendirmektedir. AEP 7. Kongresinde Enver Hoca yoldaşın da vurguladığı gibi, partimiz, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde her zaman dayanışma ilkesine ve kardeşçe desteğe sadık kalacaktır. Bu açıklama da onun mücadeleci dayanışmasının bir ifadesidir. "Zeri i Popullit" şöyle bitiriyor; Arnavutluk komünistleri, Marksist-Leninist partilerin önderliğinde dünya proletaryasının devrimci mücadelesinin, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe, revizyonizme ve oportünizmin her türlü görünümüne ağır darbeler indireceği ve dünyada hiç bir gücün devrimin ve sosyalizmin zafere doğru ilerleyişini durduramıyacağı kanaatindedirler.

BALIKESİR'DE

Baş.ta.sa.1'de

tin tecrit edilmesi ve okula gelmemesi neticesinde öğrenimini aralıksız sürdüren Balıkesir İşletmecilik ve Turizm Yüksek Okulu'na polisin baskısı yoğunlaştı."

"Faşist diktatörlüğün sivil güçlerinden olan Ülkü Ocaklı faşistler de işgal ettikleri Necati Eğitim Enstitüsünden halka ve devrimcilere saldırılarını yoğunlaştırdılar.Halk düşmanı faşistler Ülkü Ocakları aracılığı ile miting ve yürüyüş hakkında karşı-devrimci propagandalarını miting gününe kadar sürdürdüler. Bu konularda üç kez bildiri dağıttılar. Halkın Kurtuluşu yolunda mücadele eden proleter devrimcilere karşı halkı isyana teşvik ettiler. Halkın dini inançlarını istismar ederek "din elden gidiyor, komünistler camilere saldıracaklar koministler Allah, Kitap, peygamber tanımaz" diyerek halkı mitinge saldırmaya teşvik ettiler. Faşist diktatörlüğün NES'ye yerleştirdiği kiralık faşist katillerin dışında kimseyi kandıramadılar."

YÜRÜYÜŞ VE MİTİNG:

"Yürüyüşün başlayacağı yerin yakınındaki parkta ve gazinolarda toplanan halk yürüyüş saatine doğru düzenli bir şekilde stadyum önüne dizildi. Yürüyüş ve mitinge Balıkesir'in dışında Bursa ve Manisa'dan da katılmalar oldu. Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçlerine karşı kararlı,mücadele azmi ile dolu 1500 den fazla kitlenin katılmasıyla yürüyüş başladı. Hakim sınıfların sözcüsü faşist MC iktidarı,yükselen devrimci mücadeleyi bastırabilmek,yürüyüş ve mitinge katılmayı önlemek için baskı aracı jandarma ve polisi alarma geçirdi. Civar illerden ve çevreden gelen araçları didik didik aramadan geçirdi. İlimizdeki resmi güçleriyle yetinmeyen faşist diktatörlük çevre illerden de takviye kuvvetler çağırdı; Ülkü Ocaklı faşistleri de alarma geçirdi.

Yürüyüş korteji Ali Hikmetpaşa Meydanında faşist diktatörlüğün kiralık katilleri olan Ülkü Ocaklı faşistlerle karşılaştı, kararlı mücadelesi ile kitle bu barikatı aştı ve faşistlerin yüzünü teşhir eden "Faşist Katillerden Hesap Soralım, Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarını bütün kiniyle haykırdı. Yürüyüş ve miting boyunca "Faşizme Ölüm-Zamlara Son","İşsizliğe,Pahalılığa Son","Yaşasın Ulusal Demokratik Halk Devrimi"," Milletler Özgür Halklar Birlik Olmalı","Yaşasın Devrimci İşçi Köylü İktidarı","Kahrolsun Faşizm-Sosyal-Faşizm","Ne ABD Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" vs. sloganları atıldı.

Miting alanına gelindiğinde Tertip Komitesinden bir arkadaş faşistlerin yüzünü teşhir eden kısa bir konuşma yaparak halkı devrim şehitlerimiz için saygı duruşuna davet etti. Halkın Kurtuluşu adına yapılan konuşmada işsizliği pahalılığı, zamlara ve faşist terörü yeren bir konuşma yaptı. Daha sonra devrimci bir işçi faşist terörü ve zulmü yeren, halkın kurtuluşu için verilen mücadeleyi anlatan bir konuşma yaptı. Mitingin ahlamı doğrultusunda Halkın Yolu ve Halkın Birliği sözcülerinin konuşmalarından sonra devrim andının içilmesiyle miting sona erdi."

FAŞİSTLER VE

Baş.ta.sa.3'de

uğruna verilen devrimci mücadeleye tabi kılarak yürütülmesi gerektiği bilincindeyiz.

KAHROLSUN HER TÜRDEN SENDİKA AĞALARI !

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

TÜRK SOVYET

Baş.ta.sa.1'de

zevki içinde daha çok yatırım yapmak istemekte, bununla karlarına milyarlar katmaktadır.

Yeni Rus çarları Lenin'in, Stalin'in sosyalist Sovyetler'ini emperyalist Sovyetler'e çevirdikten sonra dünya pazarlarında tahakküm kurmak için Sovyet ekonomisini askeri ekonomiye kaydırmış, bu değişime bağlı olarak hammadde kaynaklarına olduğundan fazla ihtiyaç hissetmeye başlamıştır.

Ekonominin askerileştirilmesi Sovyetler'de hammadde rezervlerinin hovardaca tüketimini getirmiştir. İşte bunun sonucu Sovyetler hammadde kaynaklarını dışarda aramanın yollarını aramış, sömürge ve yarı-sömürge ülkelere milyarlarca lirayı bulan yatırımlar yapmaktan kaçınmayarak bu yolla hammadde ihtiyaçlarını gidermeye çalışmıştır. Bu durumda kendisi için gerekli hammaddeyi ucuza temin etmekte diğer taraftan bu gibi ülkeleri istediği şekilde kontrol altına da almaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalizminin yatırım yaptığı alanlara dikkat edersek, genellikle şunu görürüz: Bu yatırımlar yarı-sömürge ülkelerin gereksinmelerinden değil, tam tersine Sovyetlerin ihtiyaç duyduğu alanlarda olmasıdır.

Yeni Çarlar bu politikayla "bir taşla iki kuş vurmakta"dır. Birincisi kendileri için gerekli hammadde kaynaklarını ucuz yolla temin etmektedirler. İkincisi bu yatırımlar yarı-sömürge ülkeleri Sovyetlere daha da bağımlı hale getirmektedir.

Bu yatırımlar halkımızın boynuna takılmış birer esaret halkasıdır. Bugün halkı yoksulluğa iten gücün yalnız faşist diktatörlük olmadığı, aynı zamanda doğuştan küçük çocukları borçlandıran emperyalizm ve sosyal-emperyalizmdir de.

RUSYA'NIN HAM MADDE KARŞILIĞI KREDİ POLİTİKASI, AZGINCA BİR SOYGUN SİYASETİDİR

Sosyal-emperyalistler sözümona "Türkiye halkına dostane yardımlar yaptığını", bunun için verdikleri kredilerin faizlerinin çok düşük oranlarda olduğunu söylemektedirler.

Oysa "takke düşmüş, kel görünmüştür".Türkiye ile Sovyet sosyal- emperyalizmi arasındaki anlaşmalara baktığımızda bunun hiç de böyle olmadığını görürüz. Tam tersine, dostane ilişkilerle girmek istediği Türkiye'de krediler için aldıkları faizin % 35 yükseldiğini görürüz.

Örneğin; Sovyetlerin yatırımlarıyla gerçekleşen Seydişehir Alüminyum Tesislerinin kuruluşunda yapılan anlaşmaya bakalım. 9 Mayıs 1967'deki anlaşmaya göre, Rusya Türkiye'ye 15 yıl vadeli % 2.5 luk faizle 62 milyon vererek Seydişehir Alüminyum Tesislerini kurdurtmuştu. Seydişehir Alüminyum Tesisleri her yıl 460 bin ton boksit işleyecek, buna tekabül eden 200 bin ton alümina elde edilecektir. Bu 200 bin ton alüminanın 120 bin tonu Türkiye'de işlenecek, geri kalan 80 bin ton Rusya'ya borca karşılık ihraç edilecek. Sovyet sosyal-emperyalizmi Türkiye'yi kendine tam olarak bağımlıhale getirdikten sonra Türkiye'den alacağı hammadde fiyatlarını da kendisi belirleyecektir. Oysa istediği bu hammaddelerin fiyatı, dünyada hızla yükselmekte,hemen alıcı bulabilmektedir. Şöyle ki, bugün alüminanın dünya pazarındaki fiyatı 160-165 dolar arasındadır. Ancak Rusya Türkiye'den aldığı alüminanın tonuna 125 dolar vermektedir ki bu da % 36 bir kar sağlamaktadır.

Yine sosyal- emperyalistler kendi sömürülerini gizleyebilmek için diğer emperyalistlerin yaptığı gibi özel sektörlerle herhengi bir alışverişe girmediklerini söylüyorlar. Yine Türkiye ile Sovyetler arasındaki ilişkiye baktığımızda bunun da koca bir yalandan öteye gitmeyen palavra olduğunu görürüz, çünkü bugün Sovyetlerin ihtiyaç duyduğu hammaddelerin üretimi özel sektörün elindedir.Bizzat Rusya'nın Türkiye satış temsilciliğini Bostaş adındaki özel şirket yapmaktadır. Rusya bu şirket eliyle borit alımını sağlamaya çalışmaktadır.

Bu gelişimler bize şunu göstermektedir: Sosyal-emperyalistler ülkemizde yayılmacı emellerini hızlandırmak için her türlü entrikaya girecektir.

Sosyal- emperyalizmin ekonomik işbirliği dediği şey ,ülkemiz üzerinde nüfuzunu güçlendirmekten başka bir şey değildir.

SOSYAL-FAŞİST

Baş.ta.sa.1'de

söz alan Celal Küçük ve Kılınç'ın sözlerini doğruladı ve "Yürütme Kurulu'na bu gazetenin kapatılması önerisi getirildi ama Maden-İş bütün borçlarını üstlenerek gazeteyi satın aldı" dedi.

Bugüne kadar DİSK'in sırtından milyonlar vuran, karşılığında Rusya'nın propagandasını yapanlar, şimdi Maden-İş işçilerinin sırtına yapıştılar. MESS'e karşı direnen, DGM direnişinde işten atılan maden işçilerine 500-1000 lirayı zorla veren revizyonist hainler çetesini yıkacak olan işçi sınıfı, Politika'daki kenelerden de yaptıklarının hesabını soracaktır.

KEMAL TÜRKLER'İN DİSK-KENT HARCAMALARI İÇİN VERDİĞİ YANLIŞ HESAP BAĞDAT'TAN DÖNECEKTİR !

Yürütme Kurulu Üyesi Rıza Güven, DİSK-KENT hesaplarının Hesap Tetkik Komisyonu'na verilmediğini, 700 bin liralık usulsüz harcama tespit edildiğini, 5 milyonun ise ne olduğunun belli olmadığını söyledi. Birçok delegenin bu meseleyi kongreye getirmesi üzerine, Kemal Türkler, DİSK-KENT hesaplarını açıklamak zorunda kaldı. Çıkardığı hesap şöyle:

750.000	Masraf
684.500	Reklam
33.000	Yol
10.000	Kırtasiye
9.500	PTT
7.800	Demirbaş
1.250.000	Fonda mevcut
2.500.000	Politika'ya borç

Hesabı böyle çıkaran Kemal Türkler, "Her şey apaçık ortada" dedi. Gerçekten de her şey açık! Henüz hiç bir somut adımın atılmadığı, arsanın bile alınmadığı DİSK-KENT için birbuçuk milyon harcama yapılmış.684.000 lira reklam, Politika gazetesindeki revizyonist asalaklara ödenen para. 750.000 lira masrafın nereye harcandığı konusunda ise, Türkler bir şey söylemedi. Kızının oradan maaş alıp almadığı sorusuna cevap vermedi. Politika'ya verilen 2.5 milyon ise, Rusya'nın şakşakçılığını yapan A.Engin-O.Baydar hainler çetesine ihanetleri karşılığı verilen ücret.

DİSK'İN VE BAĞLI SENDİKALARININ HESAPLARI İŞÇİLERİN KONTROLUNDA OLMALIDIR

Kongre öncesinde ve kongrede yaptıkları konuşmalarda "Bütün yöneticilerin mal beyanında bulunması için mücadele edeeğiz" diyenler,bu yönde öneri bile vermediler.Reformist sendikacılar, revizyonistlerin isteğine uygun olarak, "mali konuları" mesele yapmadılar ve onlarla uzlaştılar.Mali rapor yapılan oylamada aklandı. Ancak işçi sınıfı bu yönetimin hesabını aklamadı. Yapılan yolsuzlukların tek tek hesabını soracaktır. Yine kongre gösterdi ki, hesap sorma işi kendi sırtında böyle kamburları olmayanların yapabilecekleri bir iş. Ancak hesap verebilecek olanlar hesap sorabilir.

FAŞİSTLERE VE SOSYAL FAŞİSTLERE KARŞI DEMOKRASİ UYGULANMAZ

Seçimlerden önce konuşan yeni Genel Başkan Abdullah Baştürk, DİSK'te her görüşe karşı demokrasi uygulayacağını söyledi. DİSK üyesi işçiler ve devrimciler, DİSK'te bugün temsil edilen her görüşe demokrasi uygulanamayacağını, özellikle son birkaç yıl içinde daha açık olarak gördüler.Halk düşmanlarına demokrasi uygulanabilir mi? Ülkemizdeki Rus çıkarlarını savunanlara, Rusya'nın uşaklarına demokrasi uygulanabilir mi? İşçileri patronlara satanlara,işten atılan işçilere beş kuruş vermezken, onlardan alınan aidatlarla Mersedes araba alanlara, kat alanlara demokrasi uygulanabilir mi?Devrimcilere küfür etmekten,Rusya'yı savunmaktan başka bir iş yapmayanlara 17 milyon ödeyenlere demokrasi uygulanabilir mi? Bu sorulara Demirdöküm, Erdemir, Sungurlar, Presiz, Çatalay, Tezsan, Elka işçileri, "Hayır!" diye cevap veriyor. Abdullah Baştürk, T'K'P'lilere güvence vermek yerine,işçilerin,devrimcilerin sesine kulak vermelidir.

DİSK TÜZÜĞÜNÜN DEMOKRATLAŞMASI YOLUNDA ATILAN ADIMLAR ENGELLENDİ

İşçi sınıfının gelişen devrimci mücadelesinin zorlamasıyla, "demokrasi havarisi" geçinmek zorunda kalan birçok sendikacı, iş somuta gelince yan çizdiler. DİSK tüzüğünün demokratlaşması için getirilen önerilerin kabul edilmemesi için ellerinden geleni yaptılar.Tüzük Tadil Komisyonu'nun getirdiği değişiklik önerileri kabul edilmedi. Komisyon, bu tutumu protesto amacıyla istifa etti. Komisyonun bu kararıyla tavırları iyice açığa çıkan revizyonistler telaşlandı. DİSK içinde "diktatör" namıyla tanınan Türkler söz alarak, kendisinin esasında bu değişikliklere karşı olmadığını, başkan seçilirse sırf tüzük değişikliği için olağanüstü kongre toplayacağını söyledi. Bu kongrede niçin değişiklik istemediği sorusu cevapsız kaldı.

SOSYAL EMPERYALİZME KARŞI OLDUĞU İÇİN DİSK'TEN ATILAN DEVRİMCİ,KONGRE KARARIYLA DİSK'E ALINDI

Yeni Haber-İş Genel Başkanı M.Cengiz Acar,Murat Kuseyri'yi DİSK'ten ihraç eden Onur Kurulu kararının kaldırılması için öneri verdi. Kızı DİSK-KENT'ten havadan para alan Onur Kurulu Başkanı bunun hesabını vereceğine, Murat Kuseyri'den sosyal-emperyalizme karşı olmasının hesabını sormaya kalktı.Maden-İş'in başına çöreklenen Rus uşağı çeteden biri de, kararın kaldırılmasına karşı çıktı. Oleyis Gaziantep Şube Başkanı Ahmet Taş ve ASİS Genel Başkanı Cenan Bıçakçı, asılsız birtakım suçlamalarla Murat Kuseyri'nin DİSK'ten atılmasına karşı çıkmanın demokrasi anlayışlarının gereği olduğunu belirterek,Onur Kurulu'nun kararının iptalini istediler. Murat Kuseyri'nin DİSK'e dönmesi T'K'P muhalefetine rağmen kabul edildi.

EREĞLİLİ MADEN-İŞ ÜYELERİ, REVİZYONİSTLERİ PROTESTO ETTİLER

Kongre süresince Ereğli'den 60'dan fazla kınama telgrafı geldi. Tabii ki, bunlar Kongrede okunmadı. Ereğlili Maden-İş üyeleri kendilerinin Kongrede temsil edilmemelerini protesto ediyor ve işçi düşmanı revizyonist çeteye karşı mücadeleyi yoğunlaştıracaklarını açıklıyorlardı. (Geçen sayımızda 7000 Erdemir işçisini temsilen hiç bir delege gelmediğini belirtmiştik. Bölge Temsilcisi Şükrü Özbayrak doğal delege olduğu için Kongreye katıldı. İşçi delegeleri yerine İGD'li fedailer Kongreye katıldılar.) Bundan böyle Ertürk,Türkler, Karaca Ereğli'ye zor gidebilirler.

Erdemir işçileri gibi, bütün DİSK üyeleri mücadeleyi yoğunlaştırırlarsa, DİSK kongreleri, fabrikalardaki mücadelelerin, oradaki devrimci ruhun temsil edildiği kongreler haline gelebilir. Ancak o zaman, bu kongrelerde, devrimin, halkın ve işçi sınıfının meseleleri tartışılabilir ve bu yönde kararlar alınabilir.

PAZARLIKTA ANLAŞAMADILAR

Reformistlerle T'K'P'liler arasındaki uzlaşmazlık, Mehmet Karaca'nın sekreterliği ve DİSK Genel Merkezi'nin Ankara'ya götürülmesi meselelerinde düğümlenmişti. Yolsuzlukların hesabının sorulmaması, Yürütme ve Yönetim Kurulları meselelerinde uzlaşma sağlanmıştı. Bu iki meselede ise, revizyonistler taviz vermeyeceklerini söylüyorlardı. Reformistlerin de Merkezin Ankara'ya taşınması meselesinde ısrarlı olması uzlaşmayı önledi. Merkezin Ankara'ya taşınması, üçte iki çoğunluk sağlanamadığı için (208 kabul, 99 red, 6 çekimser), gerçekleşmedi. Genel Başkanlık seçimlerinden sonra, Kongrede uygulanan T'K'P politikasını yanlış bulan bir bölüm T'K'P'li Kongreyi terketti.Terkedenler başta Genel Başkan Metin Denizmen olmak üzere Bank-Sen delegelerinin çoğu ve bir kısım Maden-İş delegeleriydi. İşçi düşmanı Murat Tokmak da gene aynı nedenlerle revizyonistlerin hazırladığı listeden çekildi. Revizyonistlerin kendi aralarındaki anlaşmazlığın nedeni tam olarak öğrenilemedi.

SOSYAL-FAŞİST SALTANAT YIKILDI, İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !

Türkler'in DİSK'te sürdürdüğü 11 yıllık diktatörlük yıkıldı ve sosyal-faşistler DİSK Merkez Yönetim organlarından atıldılar. Önümüzdeki dönem DİSK reformist bir yönetim tarafından idare edilecek. Ancak henüz sosyal faşistler DİSK'ten temizlenmiş durumda değil.İşçi sınıfı, revizyonist çeteyi önümüzdeki dönemde,Maden-İş, Bank-Sen, Turizm-İş, Aster-İş ve bütün diğer sendikalardan atacaktır. Devrimcilerin akıllarından çıkarmaması gereken bir nokta da şudur: DİSK'ten sosyal-faşistlerin temizlenmesi yolunda önemli bir adım atılmış olmasına rağmen, sınıf sendikacılığı açısından bakıldığında,aşılması gereken büyük engeller durmaktadır.

ARTAN FAŞİST SALDIRILARA

Baş.ta.sa.1'de

diktatörlükten daha uygundur.

Saldırıların yoğunlaşması aynı zamanda, buhranın derinleşmesi ve halk muhalefetinin ve mücadelesinin yükselmesi sonucu, çeşitli faşist klikler arasındaki çelişmelerin keskinleşmesinin siyasal plana bir yansımasıdır.

Ekonomik buhran hala derinleşmektedir ve ülke iflasın içindedir. Hakim sınıflar gerek kendileri, gerekse efendileri emperyalistler açısından buhranın yüklerini işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sırtına vurmak amaçlarından vazgeçmemişlerdir. Böyle bir şey mümkün değildir. Üstelik buhranın derinleşmesi ve ekonomik iflas şartlarında, hakim sınıfların reformcu ve nispeten yumuşak metodları benimsemesi de mümkün değildir.

"Reçete"ler, "ekonomik tedbirler" hakim sınıflar açısından mutlaka uygulanmak durumundadır. Bu ise, sömürünün ve yoksulluğun katmerleşmesi demektir. Bu uygulamalar kaçınılmaz olarak halkın muhalefeti ve mücadelesi ile karşılaşmaktadır. Ekonomik tedbirler, bu mücadeleyi bastırmak üzere, mutlaka siyasi tedbirlerle, halk üzerinde baskı ve terörün artırılması vb. uygulamalarla birarada yürüyecektir.Buhranın emperyalistler ve hakim sınıflar yararına çözümünün kaçınılmaz sonucudur bu.

Yoğunlaşan saldırılar, aynı zamanda, işte bu siyasi saldırının, buhranın onlar yararına çözümünün bir unsurudur.

REHAVETE VE HAYALLERE YER YOK

Bugün birçok kişi umudunu kurulacak bir CHP hükümetine bağlamış durumdadır. Yeni bir CHP'li hükümetin ufukta görünmesi karşısında rehavete kapılmakta ve hayallere dalmaktadır. Yeni bir CHP hükümeti ile bütün bunların bir son bulacağı ve ortalığın güllük gülistanlık olacağı düşünülmektedir.

Gazetemiz bundan. oldukça uzun bir süre önce, erken seçimlerden sonra bir CHP hükümeti alternatifi ortaya çıktığında şöyle diyordu: "CHP hükümeti halk kitlelerini faşist diktatörlük karşısında uyanık olmamaya itmenin ve 'faşist diktatörlük kalktı' hayalini yaymanın bir aracı olacaktır. Reformizm faşizme karşı mücadele konusunda ham hayaller yayar ve halkı uyuşturur, rehavete sevkeder. Bu yolla faşist diktatörlüğün azgın saldırılarına ve her istediği anda bu reformist perdeyi kolayca kaldırmasına uygun bir ortam yaratır. Bu açıdan bakıldığında CHP hükümeti faşist diktatörlüğün halk kitlelerine karşı amansız saldırılar hazırlığını gizleyen kısa süreli bir perde görevini yerine getirecektir."(H.K.,Sayı 62,Başyazı)

Hakim sınıf sözcülerinin devamlı olarak CHP'li bir hükümetten bahsetmesine, birçok burjuva gazetesinin bu konuda çarşaf çarşaf anket ve röportajlar yayınlamasına rağmen, o zaman CHP'li bir hükümet gerçekleşmedi. Gazetemiz daha sonra şöyle yazıyordu:

"Faşist diktatörlüğün gediklerini, onunla uzlaşarak ve onun ayıbına örtü olarak yamayacak,tıkayacak olan bir CHP hükümeti de kurulamadı.

"Hakim sınıflar faşist diktatörlüğün ipliğinin pazara çıktığı bir zamanda, diğer ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de, geçici bir dönem için de olsa reformist parti CHP'yi kendi ayıplarına bir paravana olarak kullanmaya çalıştılar. (Bu durum henüz bütünüyle ortadan kalkmış da değildir).Kendi azgın sömürü, zulüm ve baskı politikalarına ve sınıf egemenliklerine yönelen halk hareketini bu yolla amacından saptırmak, felce uğratmak ve kendi egemenlikleri altına almak yolunu denediler. Ama ekonomik ve siyasi buhran buna elvermeyecektir.

"Ülkemizdeki faşist hakim sınıflar, reformcu CHP'ne şimdiden tekmeyi yapıştırmak ve onu da bir kenara atmak zorundadırlar."(HK,Sayı 64,Başyazı)

Bilindiği gibi, birincisinin yerini gene 2. MC hükümeti aldı. Ancak 2. MC hükümeti ise, bir "istikrar" hükümeti değil, aksine siyasi buhranın ve "istikrarsızlığın" bir unsuruydu. Siyasi buhranın giderek daha da derinleşmesi, hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin MC koalisyonuna da yansıması ve en önemlisi halk düşmanı faşist 2. MC hükümetinin yükselen halk mücadelesi karşısında kısa sürede ipliğinin pazara çıkması, tecrit olması ve çatırdaması sonucunda; CHP'li bir hükümet alternatifi bugün hakim sınıflar açısından hem gerekli, hem de uygulanabilir bir alternatif olarak yeniden gündeme gelmiştir.

Ufukta büyük bir olasılık olarak görünen CHP'li bir hükümetin varlık sebebi ve görevi, bugün de, erken seçim sonrasında ortaya çıkanın aynısıdır. Daha önce de söylediğimiz gibi:

"Ülkemizin hakim sınıfları da bir yandan Vehbi Koç ve diğerlerinin ağzından tedbirleri sıralarken; bir yandan da hükümet meselesinde, zaten kendisi de bir istikrarsızlık ve buhran unsuru olan ve yükselen halk mücadelesi sonucunda bütün yüzü açığa çıkan MC'yi bir kenara bırakmak ve ağır sömürü, yoksulluk,sefalet ve baskı şartlarında "ak günler", "umut" vaazlarıyla gönüllere su serpmek göreviyle yükümlü olan imamı, her idamda cellatla birlikte bulunan ve görevi cellatın işini kolaylaştırmak olan imamı sahneye çıkarmak yolunu seçmektedirler."

...

"...Yeni hükümet de emperyalistlerin 'reçetelerini' uygulamanın, 'kemerleri sıktırmanın', sömürüyü artırmanın, işsizlik ve pahalılığı, sefaleti yaygınlaştırmanın bir aracı olacaktır.(HK, Sayı 88, "Faşist MC Çöküyor")

Erken seçimlerden sonraki ile, bugün ufukta görünen CHP'li bir hükümet arasındaki en önemli fark, bugününün belki de daha uzun süreli bir perde olarak kullanılmak durumunda olacağıdır.

Yoğunlaşan saldırılar ve yaratılan terör ve baskı ortamı, reformist perde istenildiği zaman kaldırılmak üzere şartları hazır tutmanın da bir aracıdır.

Halkın faşizme karşı yükselen mücadelesi, faşist diktatörlüğü bu dönemde yüzünü gizlemeye zorlamaktadır.Bu aynı zamanda onun zayıflığının da bir ifadesidir. Ama öte yandan halk mücadelesi karşısındaki ve kendi iç çelişmeleri ile daha da büyüyen zayıflığı; ve ekonomik buhranın daha da derinleşmesi ve içinden çıkılmaz bir hal alması ise, onu daha saldırgan olmaya zorlamaktadır.

Görünen gerçek odur ki, bir CHP'li hükümet kurulduğu takdirde;vaazlar dağıtan, herkesi tevekkülle beklemeye ve yumuşak başlı olmaya çağıran bir hükümetle, gerçek hayatta, gerek halk kitlelerine karşı alınan ve alınacak olan "ekonomik tedbirler", gerekse siyasi cinayetler, katliamlar ve saldırılar birarada gidecektir.Hükümetin "güleryüzü"nün arkasında daima faşist diktatörlüğün saldırgan kanlıdişleri sırıtacaktır.

Rehavete kapılmaya ve hayallere dalmaya yer yok. MC'nin çatırdaması ve yeni ve muhtemelen CHP'li bir hükümetin gündeme gelmesi ile daha da azgınlaşan saldırılar bize bunu öğretmelidir.

PASİFLİĞE VE DURGUNLUĞA YER YOK, HER ŞEYİ BELİRLEYECEK OLAN HALKIN MÜCADELESİDİR

Birçok kimse, bu saldırıların, bu baskı ve terör ortamının CHP hükümetinin kurulması ile son bulacağını; şimdi de yapılacak şeyin bu hükümeti tevekkülle beklemek olduğunu söylüyorlar. En açık bir örnek olarak Üniversite senatoları,Üniversiteleri yeni CHP hükümetine kadar kapatıyorlar.Birçok kimse, "Aman herhangi bir şey yapmayalım, bizim bu davranışlarımız faşistlerin işine yarar,farkında olmadan CHP hükümetini engellemiş oluruz, aydınlık günleri kaçırmış oluruz" ağularını yaymaya çalışıyorlar. Faşist saldırılarla, bunlara karşı yürütülen mücadele aynı kaba konmaya ve aynı kelimelerle ifade edilmeye çalışılıyor: "Anarşi".

Anarşi, bugünkü düzenin kendisidir ve bu anarşiyi önleyecek ve toptan yok edecek olan ise, halkın mücadelesinin zaferi ve Devrimci İşçi-Köylü İktidarının kurulması olacaktır.

Ne ekonomik, ne de siyasi saldırılar,halk üzerindeki her türlü baskı CHP hükümetiyle ortadan kalkacak değildir.Faşizmi geriletecek ve mezarına gömecek olan hükümet değişiklikleri değil, halk mücadelesinin zaferidir.

Üniversiteler kapatılarak, durgun ve pasif bir tavrın içine girilerek saldırılar engellenemez. Aksine onu engelleyecek olan aktif halk mücadelesidir. Faşistler bir avuçtur, Üniversiteler ise, saldırılara gerçek panzehir olan halk gençliği ile doludur.

Ne durgunluk, ne bekleyiş, ne de bugünkü ortamın kışkırtacağı bireysel terör çözüm olamaz.

Pasifliğe ve durgunluğa yer yok. Faşist diktatörlüğü geriletecek ve yıkacak olan da, ekonomik ve siyasi saldırıları engelleyecek olan da kitlelerin aktif mücadelesidir.

ORTADOĞU'DA

Baş.ta.sa.1'de

Amerikan emperyalistlerinin çektiği Batılı emperyalist blokun ve siyonizmin çıkarlarını sağlama bağlamak için,Mısır'a ko- [illegible] man emperyalizminin Ortadoğudaki çıkarlarını korumak ve geliştirmek için gelecek günlerde öne sürecegi Mısırhalkını talan planlarını kabul ettirmek için, Mısır gericiliği ile bağlarını kuvvetlendirmek istiyor. "Üç Dünya"teorisyenlerine göre bu ziyaret "İkinci Dünya" ile "Üçüncü Dünya"nın birliğini pekiştirecektir.Bu teorinin savunucularına göre Schmidt, iki süper devlete"kafa tutan" İkinci Dünyanın bir temsilcisidir. Onlara göre, bir emperyalist devletin temsilcisi olan Schmidt; Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı çıkmak ve Ortadoğu halklarının çıkarlarını savunmak için bu ziyareti gerçekleştiriyor olmalı! Gerçekte Schmidt,Amerikan emperyalizminin, İsrail siyonizminin ve Arap gericiliğinin çıkarlarını,Alman tekelci burjuvazisinin çıkarlarını kollamak ve Arap halkları üzerindeki zulüm ve baskıyı meşrulaştırmak amacındadır.Devlet cihazını gittikçe faşistleştiren Alman tekelci burjuvazisinin temsilcisi olan Schmidt, siyonizm ve Mısır gericiliğini mi destekliyor, yoksa özgürlüğe aşık Arap halklarını mı?

İsmailiye görüşmesinden sonra Enver Sedat "İlerleyemedik,anlaşmaya varamadık" gibi ikiyüzlü sözler sarfetti. Aslında Sedat, Mısır halkı dahil Arap halklarının derin nefretini kazanmış bir gerici ve işbirlikçidir. O,bu sözlerle Arap halklarının nefretini azaltmak ve söz de onların çıkarlarını savunurmuş gibi görünmek istiyor. Gerçekte ise,hükümetler düzeyinde kurulan komisyonlar işlemeye başlamıştır. Kurulan komisyonlar, Filistin halkının anayurdu üzerinde yapılacak pazarlıkları yürütecektir. Hiç bir yalan ve demagoji, Sedat gibi gericilerinartık iyice açığa çıkmış yüzünü gizleyemeyecektir.

"Üç Dünya Teorisi" de İsmailiye görüşmesi ile iyice iflas etmiştir. Bu zirvede önerilen ve komisyonların görüşmeye başladığı plan emperyalizme,siyonizme ve Arap gericiliğine hizmet etmektedir. Yalnızca Amerikan emperyalizmi değil Alman emperyalizmi de "statiko"yu devam ettirmek isteyen bu planı desteklemektedir.Bu arada "İkinci Dünya" ile"Üçüncü Dünya"nın birliği değil, her türden emperyalist ve işbirlikçinin bir liği söz konusudur.Bu birlik, başta Filistin halkı olmak üzere Suriye. Mısır ve diğer Arap halklarına karşı kurulmuştur. Milli kurtuluş hareketlerini sonuna kadar desteklediklerini sözlerle belirten "Üç Dünya" teorisinin yazarları, Filistin halkının işgal edilmiş topraklarına yeniden kavuşmak için verdiği silahlı kurtuluş mücadelesinin ezilmesini meşrulaştırmak isteyen Sedat-Begin buluşmasını desteklemektedir.Onlar, "statükü"cu dedikleri Amerikan emperyalistlerini , Sovyet sosyal-emperyalistlerine göre daha az tehlikeli görüyor ve Avrupalı emperyalistleri yarı-sömürge ülkelerin müttefiki olarak niteliyorlar. Oysa, Sedat-Begin buluşmalarında ortaya çıkan plana göre, ne Amerikan emperyalizminin dişleri dökülmüştür, ne de Alman emperyalistleri, milli kurtuluş savaşlarıyla birleşerek iki süper devlete karşı çıkmaktadır. Bu buluşmaya karşı çıkan herkesi,dünya proletaryasını ve özgürlüğe aşık halkları " "karşı devrimci koroya katılmak"la suçlayan Halkın Sesi oportünistleri ise,aslında, bulanık suda balık avlamaya çalışan Sovyet sosyal-emperyalizminin işini kolaylaştırmaktadır.Son yıllarda, yolladığı binlerce Sovyet yahudisi ile siyonizme insan malzemesi sağlayan Sovyet sosyal-emperyalizmi, Arap halklarının emperyalizm ve siyonizme karşı haklı öfkesini kendi emperyalist çıkarlarına yönlendirmek istemektedir. Halkın Sesi oportünistleri ise Sovyet sosyal emperyalizmine karşı çıkma adına, emperyalizm ve siyonizm saflarında yer tutmakta ve Sovyet sosyal emperyalizminin kendi emperyalist yüzünü gizlemesine alet olmaktadırlar.

Hiç bir emperyalist,revizyonist, gerici veoportünist teori, İsmailiye zirvesinin Filistin halkına ve Arap halklarına karşı tezgahlanmış bir komplo olduğunu gizleyemez. Hiç kimse, Filistin halkına Sedat-Begin buluşmasının emperyalist, siyonist ve gerici değil de barışçı olduğunu kabul ettiremez. Dünyayı kafasındaki öznel niyetlere göre bölen hiç bir teori, Alman emperyalizmini halkların kurtuluş ve bağımsızlık davasının savunucusu olarak gösteremez.

Başta Filistin halkı olmak üzere Arap halkları, emperyalizmin, siyonizmin ve gericiliğin oyunlarını bozacak ve işgali "statüko" olarak zorla kabul ettirmek isteyen Sedat-Begin buluşmalarına kararlılıkla karşı çıkacaktır.

DOSTLAR ARNAVUTLUK'TAN

Baş.ta.sa.8'de

kadın arasında tam eşitlik vardır.

Arnavutluk halkı bütün bu başarılarını sosyalizme borçludur. AEP ve Enver Hoca yoldaşın önderliğinde o, sınıf mücadelesini durmadan sürdürmekte ve sosyalizm yolunda güvenilir bir yürümektedir" venilir bir şekilde yürümektedir"

Türkiye'de çıkan HALKIN KURTULUŞU gazetesi son olarak şunları yazmaktadır:

"Biz, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin ulaşacağı daha büyük başarıların inancındayız. AEP ve Arnavutluk halkına sosyalizmin zaferi ve proletarya diktatörlüğünün güçlendirilmesi için mücadelede daha büyük başarılar dileyerek devrimci selamlarımızı gönderiyoruz."

1978 İŞÇİ SINIFI

Baş.ta.sa.1'de

ve halk kitlelerinin en geniş kesimlerinin her türden gerici burjuva ideolojisinin baskı ve şartlanmışlığından sıyrılarak, Marksizm-Leninizm ideolojisi etrafından toplanma, onun önderliği altına girme süreci hızlanmıştır.

Dünya proletaryasının ve ezilen halk ve ulusların emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri yükseliyor.Dünyada proleter devrimci ve ulusal kurtuluşçu mücadele hızla ilerliyor ve yeni zaferler kazanıyor.

Ülkemizde de durum aynıdır. 1977 yılı,ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi halkın, hakim sınıfların artan baskı ve sömürüsüne, faşist diktatörlüğe ve saldırılarına karşı mücadeleyi yükselttiği bir yıl oldu. Mitingler, yürüyüşler, kitle gösterileri,toprak işgalleri ve grevler her yerde yer aldı. Faşizme, siyasi cinayetlere, işkencelere karşı; işsizliğe ve hayat pahalılığına karşı; faşist baskılara ve gerici eğitim düzenine karşı mücadele yurt sathına yayıldı. Buhran ve buhran şartlarında emperyalistlerin ve hakim sınıfların azgınlaşan baskısı ülkemizde de halk kitlelerini hızla devrimcileştirmektedir. 1977 yılında esas görünüş ülkemizde de proletarya ve halk mücadelesinin ilerlediği, ulusal ve sosyal kurtuluş bayrağının yükseldiği bir görünüştür.

XXX

Proleter devrimci hareket açısından bakıldığında ise 1977'nin en önemli yönü, uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde yeni bir mücadelenin başlaması, Marksizmin modern revizyonizmin karşısında olduğu gibi uluslararası yeni oportünizm karşısında da zafer kazanmasıdır. Bu mücadele henüz başlangıçtadır ve sonuçlanmış olmaktan uzaktır. Ancak bu büyük mücadelede Marksizm-Leninizmin zaferi kaçınılmazdır.

Uluslararası işçi sınıfı içinde süren büyük mücadele ve saflaşma,kaçınılmaz olarak onun organik bir bir parçası olan ülkümizdeki işçi hareketi içinde de yansıdı.Marksizm-Leninizm ulusal değil uluslar arasıdır.Oportünizm de böyledir.Bu anlamda ülkemizde de proleter devrimci hareket açısından , işçi sınıfı hareketi açısından günümüzü belirleyen olgu; oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı sürdürülen büyük mücadele ve bu mücadeleye bağlı olarak ayrışma ve saflaşmadır.

1977,ülkemizde proleter devrimci hareket açısından gerek ideoloji ve siyasette, gerekse saflarda, revizyonist, ve sağ oportünist hastalıklardan ve unsurlardan arınma yılı oldu.

Proleter devrimci hareket bu yıl içinde ideolojik atılımlar yaptı. Bunların önüne geçmek isteyen revizyonist tasfiyecilerin hakkından geldi. Bugün saflarda sıkı bir ideolojik, siyasi birlik ve temel meselelerde büyük bir berraklık olduğunu söyleyebiliriz.

"Tırmanan faşizm" anlayışının özeleştirisi ve Marksist-Leninist faşizm tahlilinin kavranılması ve savunulması ile başlayan süreç bugün esas olarak tamamlanmış ve halka devrimci bir tarzda ve muhtevada kapanmıştır.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki büyük mücadelede Marksizm-Leninizm yanında aldığımız tavır ve buna uygun olarak ortaya koyduğumuz düşünceler ve özeleştirimiz ışığında, devrimin uluslararası ve ulusal planda teori ve pratiği, strateji ve taktikleri, temel ve önder güçleri, dostları ve düşmanları meselesi en genel planda açıklığa kavuşmuştur. Ulusal Demokratik Halk Devrimi konusundaki yayınımız ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı, Türkiye devriminin yolu, özü ve muhtevası, devrimin bugünkü stratejik adımı, dostları ve düşmanları vb. meseleleri aydınlatmakta ve açıklığa kavuşturmaktadır.

Bunlar ülkemizdeki proleter devrimci hareketin yolunu aydınlatacak bir azami-asgari-özel programın ortaya konmasının şartlarını hazırlamıştır.

Ülkemizdeki proletarya partisinin temelini teşkil edecek ve mücadelesinde yolunu aydınlatacak olan program meselesi bugün gerekliliği belirtilen bir şey olmaktan çıkmış ve halledilmek için gündeme yazılmış bir mesele, çözülmek üzere ele alınmış bir görev haline gelmiştir. 1977 yılındaki gelişmelerin bizi getirdiği yer, en önemli sonuç budur.

Böylece uzun bir süreden beri, esas olarak sağ oportünizme karşı verilen ideolojik mücadele temeli üzerinde yürütülen devrimcilerin birliği için mücadele de, sınırları ve siyaseti yeteri katar belirlenememiş bir durumda olmaktan çıkmakta ve bu mesele de ideolojik ve siyasi temel açısından berraklaşmaktadır.

Bu durum aynı zamanda, uluslararası plandaki büyük mücadelede saflaşmaya da bağlı olarak, proleter devrimcilerin birliği meselesini de hızlandıracaktır.

XXX

1978 yılı ülkemizdeki proleter devrimcilerin ülkemizdeki proleter devrimci hareket için ortaya konan program temeli üzerinde birleştirilmesinin ve bu program temeli üzerinde parti inşasının hız kazanacağı bir yıl olacaktır.

1978 yılı ülkemizde işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin mücadelelerine önderlik edecek olan parti meselesinde esaslı ve büyük adımların atılacağı bir yıl olacaktır.

1978 yılının sonunda, bu yıldaki gelişmelere bağlı olarak meselenin ideolojik-siyasi, program, vb. yönleri esas olarak tamamlanmıştır. Bu cephede yapılması gereken görevler her konuda temel siyasetlerin daha da derinleştirilmesi vb. dir. Ancak yakında dost ve düşmanın gözü önünde göndere çekeceğimiz bayrak, parti programı, meselenin sadece bir yanıdır. Partinin inşası mücadelesi içinde,kitlelerle daha sıkı bağlar kurmak ve onların gerçekten önderi; hem büyük devrim mücadelesinde, hem de gündelik mücadelelerde gerçekten önderi haline gelmek görevi en temel görevlerden biri olarak karşımızda durmaktadır.

1977,emperyalizmin ve hakim sınıfların artan sömürü, baskı ve terörüne karşı halk mücadelesinin hızla yükseldiği, kitlelerin hızla devrimcileştiği bir yıl oldu. Ancak bu mücadelelerin büyük bir bölümü esas olarak kendiliğindenci bir karakter taşıyordu.

1978 yılı, bütün bu mücadelelerin önderi olacak olan,parti açısından büyük adımların atılacağı bir yıl olacaktır. Bu, aynı zamanda halk kitlelerinin mücadelesinde ve bu mücadelelerin siyasi muhtevasında hızlı bir yükseliş demektir.

1978, proleter devrimci hareket açısından,emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı, onların siyasi iktidarı faşist diktatörlüğe karşı mücadele açısından, ülkemizdeki halk kitleleri açısından parlak bir yıl olacaktır.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTANBUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK 150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İSTANBUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL,

TÖB-DER'li öğretmenler sosyal faşist ihaneti yerle bir edecektir

TÖB-DER'in başına çeşitli entrika ve Bizans oyunlarıyla çöreklenen, karşı devrimin yapı taşı Gültekin Gazioğlu 4. genel kongre hazırlığı için, şubelere seçim gezisi yapmaktadır.

Gültekin Gazioğlu, 19.11.1977 Kayseri TÖB-DER Şubesinde şunları söylüyordu: "Kitle örgütleri parti değildir. Tabanda değişik görüşlerin bulunması normaldir". Yine devamla, "örgüt içi demokrasiyi uyguladık". Ve bunun için "demokrasi güçleri birleşmelidir" gibi laflarla kendisi demokrasinin yüce savunucusu olduğu söyledikten sonra, FİŞE'nin ve ağababası Brejnev'in yüceliğinden dem vurup öğretmenlere kongrenin yaklaştığını hatırlatıp, bu gezinin seçim gezisi olduğunu üstü kapalı anlatmaya çalıştı.

Gültekin Gazioğlu Türkeşler, Erbakanlar ve Süleyman Demireller gibi kendi baskı ve zorbalıklarını örtmek için yalan söylemektedir. Bunun içindir ki göğsünü döve döve demokrasinin heveslisi olduğunu söylemektedir. Ama boşuna. Bu çabalar sıfırı tüketmiş kumarbazların, kendilerini kurtarmak için yaptıkları son hamleden ileri gitmeyen bir oyun olacaktır.

Hitler de en iyi sosyalist olduğunu söylüyordu. Tıpkı bugün Türkeş'in "demokrasi koruyuculuğunu" yaptığını söylemesi gibi. TÖB-DER Başkanı da "demokrasiyi en iyi savunduğunu" söylüyor. Ama hangi demokrasiyi? Kim için demokrasi? diye sorduğumuzda cevap sosyal-faşistler için demokrasi olacaktır.

Ancak biraz daha derine indiğimizde faşist ve sosyal-faşist burjuva gruplarının birbirine karşı da demokrasiyi uygulamadıklarını görürüz. Bunları birbirinin yanında tutan şey, halka karşı olmaktan başka bir şey değildir.

Adana ve İstanbul TÖB-DER Şubelerinin yönetimi sosyal-faşistlerin elinde olmasına rağmen; bu şubelerin yönetimi iptal edilmiştir. Nedeni ise ayrı bir sosyal-faşist klik olmalarıdır.

Birbirlerine demokrasi hakkı tanımayanlar tabana nasıl bu hakkı tanıyacaklar? Demokrasinin zerresine tahammül edemeyen sosyal-faşistler, 20 tane TÖB-DER şubesini feshettiler. Bu mudur demokrasiyi tanımak?

Demokrasiyi tanımak değişik görüşlerin bulunmasını hoşgörmektir. Bu görüşlere kendi düşüncelerini anlatma hakkını tanımaktır. Kişilerin ve grupların düşüncelerini baskı altında tutmadan özgürce söylemelerini sağlamaktır. Budur örgüt içinde demokrasiyi sağlamak.

Oysa Gültekin Gazioğlu ve TÖB-DER yönetimi bunu yapmadığı gibi, öğretmenlerin parasıyla yapılan İGD sopalarıyla onları susturmaya çalışmakta. Veya onları komalık yapana kadar dövdürmektedir. Bu metodlarla şanlı geçmişe sahip olan öğretmenlerinin birliğini bozmakta ve onları zorla Rus uşağı yapmaya çalışmaktadır. Sosyal-faşist baskılara karşı çıkan öğretmenleri cezalandırarak, onları canları kadar sevdikleri örgütlerinden atmaktadır.

Şimdi biz soruyoruz: "Bizim kitapta ihraç yazmaz" diyen Gültekin Gazioğlu'na, nedir bu ihraçlar? Hani kitabınızda ihraç yoktu? Ama Gültekin Gazioğlu yanılıyor. Brejnev'in Suslov'un kitabı ihraçla doludur. Elbetteki onun çanak yalayıcılarının kitabında da ihraç yazacak, ve teori pratiğe geçecektir.

Gültekin Gazioğlu 20 Kasım 1977'de Yozgat'ta yaptığı konuşmada bu iddiaları ispatlayan olursa, "Ben yalancı olduğumu kabul ederim" diyor. Ama O yalancı olduğunu kabul etse de etmese de hayat onun yalancı, hain ve halk düşmanı olduğunu çoktan ilan etmiştir.

1 Mayıs katliamından sonra, burjuvazinin devrimcilere karşı açtığı kampanyaya yine aynı Gültekin Gazioğlu da katılmıştı. İşte, "faşizme geçit yok" diyenlerin bu sloganının biz haklı olarak gerçek yüzünü açıp, bu sloganın esas olarak "devrimcilere geçit yok" olduğunu söyleyebiliriz.

Sosyal-faşistler yalnız öğretmenler derneğinde mi bu uygulamayı yapıyorlar? Hayır. Onlar hayatın her alanında halkı köleleştirmeye çalışıyorlar. Halkın egemen sınıflara karşı yükselen mücadelesini sosyal-faşist emelleri ne alet ederek boğmak istiyorlar.

DİSK içindeki bir avuç sosyal-faşistin DİSK yönetimi üzerinde diktatörlük kurma isteği, işçi sınıfının mücadelesini boğmak isteğidir.

Bugün sosyal—emperyalizm gittiği her yere zulüm, baskı, şiddet ve terörü de beraberinde götürmektedir. Bu siyasetin işbirlikçileri de aynı hamurdan yoğruldukları için onlar da bu metoda başvurmaktadırlar.

Günümüzde yurtsever devrimci öğretmenlere büyük görevler düşmektedir. TÖB-DER'in başına çöreklenen bu hainleri teşhir etmek ve onların "sosyalist" maskelerini düşürmek göreviyle karşı-karşıyadırlar. Sosyal—faşistler her geçen gün kitlelerden tecrit olmaktadırlar. Bu durum karşısında daha da saldırganlaşmakta veya bunun sökmediği hallerde demokrat geçinmeye çalışmaktadır.

İşte Gazioğlu'nun son gezisinde demokrat maske takmasının nedeni de budur. Çünkü şiddetle alamadığını ancak bu maskeyle alabileceğini düşünüyor. Bunun için de bol bol tabanın direktiflerine göre hareket ettiğini söylüyor. Oysa Gazioğlu yönetimi döneminde öğretmenlerin hiç bir ekonomik demokratik talebi için mücadele edilmemiştir. Soyguncu TÖB-DER yönetimi bunları yapmadığı gibi faşist diktatörlüğe karşı çıkan yurtseverleri de destekten yoksun bırakmıştır.

TÖB-DER yönetimi bununla da kalmamış, faşist diktatörlüğe karşı mücadele açan yüzlerce öğretmeni ihraç etmiş; yine egemen sınıfların korkupta kapatamadığı 20 tane TÖB-DER şubesini kapatmıştır. TÖB-DER'de demokrasi adına ne varsa hepsini rafa kaldırıp sosyal-faşistlerin tekkeleri haline getirmeye çalışmıştır.

Öğretmenlerin hiç bir ekonomik demokratik sorunuyla ilgilenilmemiş, bu sorunların çözümünü faşist diktatörlüğe "bırakmıştır".

TÖB-DER'deki maddi kaynakları kendi sosyal—faşist amaçları için bol bol harcatmıştır.

Devamı sayfa 6'da

Pazarcık'ta yapılan bir toplantıda "Üç Dünya Teorisi" mahkum edildi

Pazarcık Kültür Derneği, 18 Aralık 1977'de "Üç Dünya Teorisi" konusunda bir toplantı düzenledi. Toplantıya bütün gruplar çağrıldı. 250 kişinin katıldığı toplantıda, önce "Üç Dünya Teorisi" konusunda bir proleter devrimci seminer verdi.

Proleter devrimci arkadaş yaptığı konuşmada, "Üç Dünya Teorisi"nin oportünist, anti-Marksist bir teori olduğunu anlatarak, reddedilmesi gerektiğini vurguladı.

Daha sonra her isteyene onar dakikalık konuşma hakkı verileceğini açıkladı.

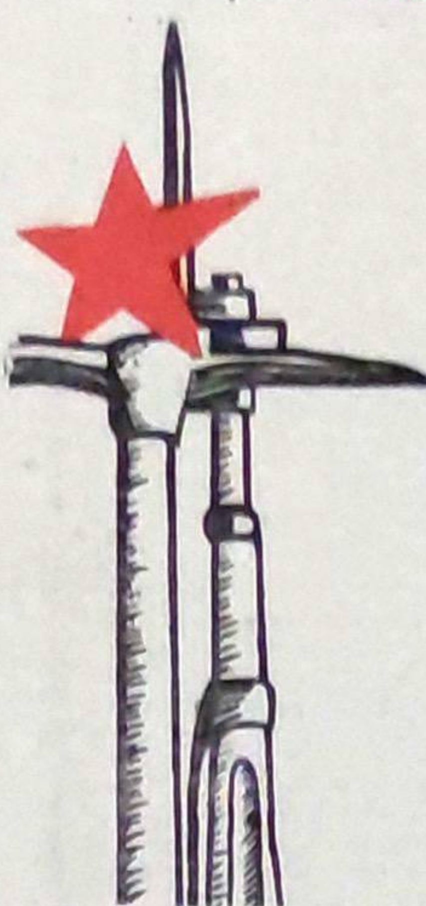
Toplantıda söz alan Halkın Sesi oportünistleri altmış dakikalık konuşma süresince bol bol demagoji yaparak meseleyi özünden koparmaya çalıştılar.

Pazarcıklı proleter devrimciler, gazetemize gönderdikleri mektupta, bütün proleter devrimcilere şu çağrıyı yapıyorlar:

"Bu sınıf işbirliği teorisini reddederek, Marksizm-Leninizm saflarında yerimizi almalıyız."

Tiran Radyosu'nun 21 Aralık 1977 tarihli yayınından

"Dostlar Arnavutluk'tan bahsediyorlar"

Türkiye'de çıkan HALKIN KURTULUŞU gazetesi, geçtiğimiz günlerde "ARNAVUTLUK KENDİ GÜCÜNE DAYANMAKTA VE SOSYALİZM YOLUNDA İLERİYE DOĞRU YÜRÜMEKTEDİR" başlıklı bir makale yayınlamıştır.

Bu makalede diğer şeylerin yanı sıra şöyle denilmektedir:

"AEP, Enver Hoca yoldaşın etrafında birleştirilmiş olan Arnavutluk halkı 29 Kasımda kurtuluşunun 33. yıldönümün devrimci bir çoşkunlukla kutladı.

İtalyan ve Alman işgalcilerine, iç gericiliğe karşı beş yıl süren şiddetli bir savaştan sonra, Arnavutluk halkı, 29 Kasım 1944'de yeni, bağımsız ve demokratik bir Arnavutluk kurdu. O, burjuvaların ve ağaların siyasi iktidarını yıktı. Ve onun yerine, proletaryanın önderliği altında demokratik halk iktidarını kurdu.

Arnavutluk halkı, AEP ve Enver Hoca yoldaşın önderliğinde, milli kurtuluş savaşının ateşinde çelikleştirildi. O, devrimi durmadan sürdürdü. Bütün emperyalist ve revizyonist ablukalara boyun eğdirdi. Kendi güçlerine dayanarak bağımsızlığı ve proletarya demokrasisini sağlamlaştırdı ve ileriye doğru güvenilir bir şekilde yürümektedir.

AEP her zaman Marksizm-Leninizme sadık kalmış, ve her sapmaya karşı kararlılıkla mücadele etmiştir. Marksizm—Leninizmin ilkelerine sadık kalarak o her zaman Marksizm-Leninizmin bayrağını yüksekte tutmuştur. AEP, Titocu revizyonizme, modern revizyonizme ve buna benzer tutumlara karşı kararlı bir mücadele yapmış, ve her zaman Marksizm—Leninizm tarafından aydınlatılan yolda yürümüştür. Arnavutluk halkı, bugün devrime sadık kalmakta, proletarya diktatörlüğünün önderliğinde sınıf mücadelesine devam etmekte, bütün alanlarda büyük başarılar elde ederek sosyalizmin yolunda ilerlemektedir.

Kitlelerin hayat seviyesi günden güne yükselmektedir. Okuma-yazma bilmemezlik ise ortadan kaldırılmıştır. Nüfusun % 30'undan fazlası eğitim görmektedir.

Bugün Arnavutluk'ta elektriğe kavuşturulmamış köy yoktur.

Köyle şehir arasındaki farklılıklar gitgide ortadan kaldırılmaktadır. Köy ve şehirdeki hayat seviyesi arasındaki farklılıklar hemen hemen yoktur.

33 yıl içinde Arnavutluk, ilkel tarımlı bir ülkeden, modern tarıma ve ileri sanayiye sahip olan bir ülke haline gelmiştir.

Ekonominin gelişmesinin hızları, kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki hızlara oranla daha yüksektir. Bu doğru devrimci bir siyasetin önderlik ettiği sosyalist ekonominin üstünlüğünü göstermektedir. Emperyalist, revizyonist ve yeni sömürge ülkelerde buhranlar derinleşirken ve fiyatlar artırılırken, Arnavutluk'un sosyalist ekonomisi, istikrarını korumaktadır. Kapitalist ülkelerde işçilerin aylık gelirinin yarısı, konut kiralarını ödemeye giderken, Arnavutluk'ta kira, işçinin sadece iki günde aldığı gelirle ödenmektedir. Kapitalist ülkelerde halka ağır vergiler yüklenmişken, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde halk, hiç bir vergi ödemez.

Arnavutluk'ta erkekle

Dev.Sa.7.Sü.8'de

HALKIN KURTULUŞU

MANİSA	43
İZMİR (TÜMAD-DER)	106
TOPLAM	149
GEÇEN SAYIDAN TOPLAM	5199
GENEL TOPLAM	5348

MAHKUMLAR ÜZERİNDEKİ BASKI HALK ÜZERİNDEKİ FAŞİST ZULMÜN BİR PARÇASIDIR

Malatya Cezaevinde geçen hafta isyan çıktı. Bu isyanda Malatya Valisi'nin yönettiği jandarma ve polis mahkumlara ateş açtı ve bir mahkumu öldürdü. Malatya Valisi, halka karşı yüzünü uzun zamandır ortaya koymuş bulunmaktadır. Bu kişi, Malatya'da estirilen faşist terörün bellibaşlı yöneticilerinden biridir. Son olarak Malatya Cezaevindeki katliamın baş sorumlusu da odur. Malatya'daki terör, Türkiye cezaevlerinde bulunan 60 bin tutuklu ve mahkuma yapılan baskıların bir parçasıdır. Bu terör, halk üzerindeki faşist zulmün bir parçasıdır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarına sömürme ve zulmetme özgürlüğü veren bu faşist diktatörlük halkı zindanlara doldurmakta. MHP'nin adamı esrar kaçakçısı Kudret Bayhan itibarlı (!) bir senatör olurken, binlerce kişi sudan bahanelerle mahkemeye bile çıkarılmadan aylarca zindanlarda çürüyor. Demirelci büyük sigara kaçakçısı Atilla Gürün, silahlı çatışmadan sonra yakalanınca, peşpeşe aldığı hastalık raporlarıyla cezasını (!) elini kolunu sallaya sallaya bitiriyor. Can güvenliğini sağlamak için silah taşıyan yurtseverler ise 1 yıl boyunca hapiste çürüyor. Ortağını herkesin gözü önünde öldüren Metal Kapak Fabrikasının Sahibi Ahmet Bey yalnızca 5 yıl ceza alıyor ve onun da önemli bir bölümünü hastanedeki özel telefonlu odasında bitiriyor. Malatya'da ve diğer yüzlerce cezaevinde, veremli mahkumlar ölüme ve arkadaşlarına hastalık bulaştırmaya mahkum ediliyor.

Kanunları yapan, emperyalizmin işbirlikçisi komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. İçine düştükleri siyasi ve ekonomik buhranın sonucunda işsizlik, ahlaksızlık, kokuşmayı yaratan ve halkı suça iten aynı faşist diktatörlüktür. Faşistler, zindanları halka zulmetmek ve gözdağı vermek için yaptılar. Kendi getirdikleri yazılı kuralları da çiğneyip zulmü keyfi sürdürdüler. Malatya Cezaevindeki durum, bunun yalnızca bir tek örneğidir. İsyandan önce yazılar bir mektupta, Malatya Cezaevindeki tutuklu ve mahkumlar, faşist zulüm ve baskıyı en açık biçimde anlatıyorlar:

MALATYA CEZAEVİNDEKİ ZULÜM VE BASKI YIKILACAKTIR

"Biz Malatya Cezaevindeki 500 tutuklu ve hükümlü, en tabii haklarımızdan yoksun, insanlık dışı baskı ve işkence altında yaşamaktayız.

Cezaevinde iki yıl öncesinden bugüne çeşitli haklarımız adım adım elimizden alınmış. Müdür Mahmut Çakmak'ın şahsında somutlaşan faşist bir baskı ve disiplin yaratılmıştır. Mahmut Çakmak mahkumlar arasında bir ajan, ispiyon şebekesi kurarak tutuklu ve hükümlüleri ve gardiyanları her an baskı ve kontrol altında tutmaktadır. Bu ispiyon şebekesine idarece çeşitli imtiyazlar tanınmaktadır. İdare ayrıca çayocağı, fotoğrafçılık, berber, hamam gibi sömürü kaynaklarını karına ortak olmak suretiyle işlettirmeketedir.

Cezaevi idaresi mahkumlar arasında hak arama girişimlerini, birlik ve dayanışmayı kırmak için kanunsuz baskı ve bölücülük yapmakta, zengin-fakir, alevi-sünni, yerli-yabancı ayırımı yapmakta bir tarafı tutmakta, diğer tarafı baskı altına almaktadır.

Türkiye'de bütün cezaevlerinde serbest olduğu halde, altı aylık bir süreden beri yoksul mahkumun geçimine temin etmesine yarayan boncuk örme ve diğer el işleri yasaklanmıştır.

Dışardan pişmiş yiyecekler içeriye alınmamaktadır. Bu duruma karşılık günde bir öğün karavana verilmektedir. Karavana kötü hazırlandığı halde kapışılmakta, kimseye yetmemektedir. Halbuki bütün cezaevlerinde üç öğün ve yetecek miktarda karavana çıkarılması gerekmektedir. Yine haftada bir kalıp sabun ve yılda iki kez ayakkabı, elbise verilmesi gerekirken sabun ayda ya da iki ayda, bir kalıp verilmekte, diğerleri ise hiç verilmemektedir. Hakkımız olan birçok şey müdür ve savcının cebine girmektedir. Biz ise aç ve perişan kalmaktayız.

Çocuk koğuşunda kalan tutukla ve hükümlüler üzerindeki baskılar katmerlidir. Yemek yapmak, bulaşıkları yıkamak, çöpleri atmak, odun, kömür taşımak gibi bütün işlere çocuk tutuklular angarya koşulur. Gardiyanlar ve müdür tarafından rastgele hakaret ve dayağa maruz kalırlar. Çocuk koğuşu cezaevinin sürgün koğuşu haline sokulmuştur. Müdür işine gelmeyen bir tutukluyu çocuk koğuşuna vermekte veya vermekle tehdit etmektedir.

Cezaevinde hamam, berber, çayocağı ve kantin mahkumların sırtından aşırı karlar yapmakta, bunların karına müdür ve savcı ortak olmaktadır. Bütün cezaevlerinde berber, hamam ve çayocağı muhtaç mahkumlar tarafından ayda bir değiştirilerek işletildiği halde; burada aylardır müdürün seçtiği, anlaştığı mahkumlar eliyle işletilmektedir.

Türkiye'nin bütün cezaevlerinde çay şekeri serbesttir. Burada yasak. Bunun esas nedeni ise fazla kar amacıyla bulaşık suyundan farksız çıkarılan çayın satışını mecburi kılmaktır. Zira şeker serbest olduğu taktirde, ya çayın kalitesi değişecek ve aşırı kar kalkacak, ya da mahkum kant denilen sıcak şerbeti o çaya tercih edecektir.

Cezaevinde müdür M.Çakmak'ın şahsında somutlaşan, mahkum ve gardiyanlar üzerinde faşist bir disiplin ve terör uygulanmaktadır. Müdür vakitli vakitsiz koğuşlarda ve koridorlarda dolaşmakta, onu gören mahkum ve gardiyanın esas duruş göstermesi gerekmektedir. Tutuklu ve hükümlüler için asker gibi saç uzatmak yasak, en fazla üç numara. Akşam saat onda herkes hasta da olsa vaziyette olacaktır. Aksi halde azarlanmakta, hatta bodrum kattaki hücrelere indirilerek dayak atılmaktadır. 50-60 kişilik koğuşlarda kaldığımız halde 3-4 kişi bir araya gelip sohbet edemeyiz. Görülünce hemen dağılmamız emredilir. Eğer dağılmazsak idareye karşı gelmiş olmaktan inzibati ceza alır, bodrumdaki hücrelere atılırız.

Cezaevinde Yaşar Kemal, Fakir Baykurt, Orhan Kemal, Kemal Tahir, Aziz Nesin vb. yazarların bir tek kitabı sokulmazken, gangster romanları, foto romanlar ve diğer ahlaki kültürel yozlaşmaya yol açan bir sürü kitap serbesttir. Cezaevindeki devrimci tutuklular üzerinde müdür özel olarak baskı uygulamaktadır. Tutuklanıp cezaevine gelen bir devrimci, daha geldiği anda müdür tarafından bizzat dövülmekte ve tehdit edilerek ondan sonra koğuşlara verilmektedir. İçeride de devrimci tutuklulara ilgi gösteren, onlarla oturup kalkan tutuklular her fırsatta ezilmekte, hatta devrimci tutuklulardan çok onlara baskı uygulanmaktadır. Müdür tutuklanan devrimcilerden, karakolda iken sorgusu tam olarak yapılmamış veya tutuklandıktan sonra, yeniden sorguyu gerektiren bazı durumları ortaya çıkan bir tutukluyu da gece yarısı idareye alarak, tehdit ve dayakla ifadesini almaktadır. O, bir tutuklunun sorgusunun yapabilecek yetkiyi kendinde bulmaktadır.

Mahmut Çakmak görüş günleri bizzat görüş yerinde bekleyerek, devrimci tutukluların görüşçülerini terslemekte, direten görüşçüleri tehdit etmekte, polise teslim edeceğini söylemektedir. Yine görüşe gelen, devrimci tutukluların görüşçülerinin soyadının birbirini tutmasını şart koşmaktadır.

Görüş yeri bir süreden beri görüş için elverişsiz hale getirilmiştir. Çok zaman kalabalık görüş günlerinde görüş yapamadığımız için, görüşçülerimizi geri göndermekteyiz. Evvelce görüş tek tel arkasından yapılıyordu. (Görüş locaları yoktur) Sonradan araya bir metre mesafe ile yeni bir tel çekilmiş ve görüş toplu halde yapıldığından, çok elverişsiz olmaktadır. Gürültüden hiç bir şey anlaşılmamaktadır. Avukat görüşü yine kapı arkasında, arada tek telörgü ve gardiyan nezaretinde yapılmaktadır.

Hasta olan mahkumlar hastaneye zamanında gönderilmemektedir. Hüseyin Şahin ve Hasan Yılmaz isimlerindeki iki mahkum hastaneye zamanında gönderilmediklerinden ölmüşlerdir. Hastaneye gitmek için dilekçe vermek gerek. Sıra ancak 15 günde gelir. Çok zaman da dilekçe yırtılıp atılmaktadır.

Bütün bunların yanında en yasak şey; tutuklu ve hükümlülerin hak talebinde bulunmasıdır. Savcı ayda bir gelir, bizleri bahçeye toplar. Savcı gelir gelmez bizlere bağırıp çağırır; ya saçı uzamış bir arkadaşı, ya sakal veya bıyığı uzun bir arkadaşı veya ufak tefek bir şeyi mesele yapar. Sonra da bir isteğimiz, bir şikayetimiz olup olmadığını sorar.

Savcı geldiğinde şikayette bulunan bir mahkum savcı gittikten hemen sonra idareye alınır; küfür, hakaret, dayakla ezilir ve bodrumda hücreye atılır. Hatta bu şikayeti, birkaç kez tekrarlayan sürgüne gönderilir.

İçinde yaşadığımız koşullar kısaca bundan ibarettir.

Biz Malatya Kapalı Cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin kurtuluşları ve üzerimizdeki bütün baskıların kalkması; FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN YIKILMASI, DEMOKRATİK HALK İKTİDARININ KURULMASIYLA olacaktır."

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELE ATEŞİ ZİNDANLARDA DA YANIYOR

Faşist diktatörlüğe karşı mücadele zindanlarda da kararlılıkla sürmektedir. Faşist yöneticilerin en çok korktuğu, yurtsever ve devrimcilerin mahkum kitlesiyle birleşmesidir. Faşistler; halkla kaynaşmış devrimcilerden ve devrimcilerin önderliğindeki kitleden korkuyorlar. Tıpkı bir kuduz köpeğin sudan korkması gibi. Nitekim İstanbul Toptaşı Cezaevinde siyasi tutuklular, diğer mahkumların bir bölümünden tecrit edilmişlerdir. Malatya Cezaevinde ise, isyandan az önce yurtsever ve devrimci tutuklular mücadele kararlılığını kısa mektuplarında dile getirdiler.

"Bizler halkımızın, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katıldığımızdan dolayı tutuklanan devrimcileriz. Türkiye'nin cezaevlerinde olduğu gibi Malatya Kapalı Cezaevi'nde de faşist baskılar her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır. İçerdeki tutuklu ve mahkumlarla ilişki kurmamız engellemekte. Dışarıyla ilişkilerimiz sağlanmamakta, engellenmektedir. Gazete ve dergiler

Devamı sayfa 6'da

TUTUKLU VE MAHKUM AİLELERİNİN TELGRAFI

Toptaşı Cezaevinden 9 yurtseverin "firar" olayından sonra, cezaevinde bulunan tutuklu ve mahkumlar başka cezaevlerine gönderilmek istenmekte ve cezaevinde yoğun bir baskı kurulmaya çalışılmaktadır.

Bunun üzerine Toptaşı Cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin aileleri ve yakınları 16 Aralık 1977 tarihinde Cumhurbaşkanı'na, Başbakana, Cumhuriyet Senatosu ve Millet Meclisi Başkanına, Adalet Bakanına ve CHP Genel Başkanı'na bir telgraf çekerek "çıkarılmak istenen olumsuz olayların önlenmesi"ni istemişlerdir. Telgrafta şöyle denmektedir:

Bizler Toptaşı Cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin aileleri ve yakınlarıyız. 9.12.1977 tarihinde cezaevinde 9 kişinin firarı ile meydana gelen olay bahane edilerek cezaevindeki yakınlarımız ve çocuklarımız üzerinde uygulanmak istenmekte olan yasalara aykırı ve aynı zamanda haksız olan bazı girişimleri bilgilerinize sunarız.

Yetkililer ve Ankara Yarı Açık Cezaevine gönderilen geçici cezaevi Müdürü tarafından, genellikle ailesi İstanbul'da oturan ve duruşmaları devam eden tutukluların bir kısmının başka cezaevlerine nakletmek istenmektedirler. Bu sevk Anayasa'daki sanığın savunma hakkını tamamen ortadan kaldıracaktır. Tutuklular başka cezaevlerinden duruşmaya getirilmeyecektir

Ayrıca cezaevinde bomba ve silah var diyerek siyasi polis cezaevine sokulup mahkumlarla karşı karşıya getirilmek ve cezaevinde bi isyan hav sı yaratılmak istenmektedir. Firar olayından sonra bizzat jandarma cezaevinde arama yapmış ve hiç bir suç aleti bulamamıştır.

Toptaşı Cezaevindeki bu anti-demokratik ve yasalara aykırı girişimlere eğilmenizi ve çıkarılmak istenen bu tür olumsuz olayların önlenmesi için girişimlerde bulunmanızı istiyoruz.

Saygılarımızla.
16.Aralık.1977

TOPTAŞI CEZAEVİ'NDE
TUTUKLU VE MAHKUM
AİLELERİ VE YAKINLARI

GERİCİ "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" NEDİR?
KİME HİZMET EDİYOR?
(KONFERANS)
Tarih: 7 Ocak 1978 Cumartesi
Yer : Mehtap Sineması, Elektrik Fabrikası karşısı Silahtar, İstanbul
Saat : 12.00

AÇIKLAMA: Cumhuriyet gazetesinin 27 aralık 1977 tarihli sayısının 7. sayfasında çıkan ilanda araya tekhik bir hata yüzünden bize ait olmayan bir motif girmiştir. Broşürün doğru ilanı aynı gazetenin 28 aralık 1977 tarihli 3. sayfasında çıkmıştır. Okuyucularımıza duyururuz.